THE MAR IVANIOS COLLEGE ANNUAL

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
ACC. NO.
THIRUVANANTHAPURAM

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

VERITAS VOS LIBERABIT

Vol. VII
1956-'57

BETHANY HILLS
TRIVANDRUM
INDIA

MAR IVANIOS COLLEGE ANNUAL

(1956-'57)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY
AC. NO.
THIRUVANANTHAPURAM

PRINTED AT
THE ST. MARY'S PRESS, PATTOM, TRIVANDRUM
AND
PUBLISHED BY
THE PRINCIPAL, MAR IVANIOS COLLEGE,
BETHANY HILLS, TRIVANDRUM.

The Editorial Board.

Rev. Fr. Francis Kalacherry, Principal (*Ex officio President.*)

Dr. A. Sivaramasubramonia Aiyar, M. A., Ph. D.

Rev. Fr. Daniel Ayyaneth, B. A.

Sri E. J. Carri (*Chief Editor*)

" G. Vaidyanatha Aiyar, M. A. (*Malayalam Editor*)

" C G. Abraham, B. O. L. (*Hindi Editor*)

" S. David, B. O. L. (*Tamil Editor*)

" Ernest Stephen, M. Sc. (*Art Editor*)

" P. John, B. A. (*Business Manager*)

" S. M. Saleem, II U. C.

" George Varghese, IV U. C.

" V. J. Alexander, II U. C.

" Veerakulasingam, II U. C.

" Pappachen Tharakan, II U. C.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

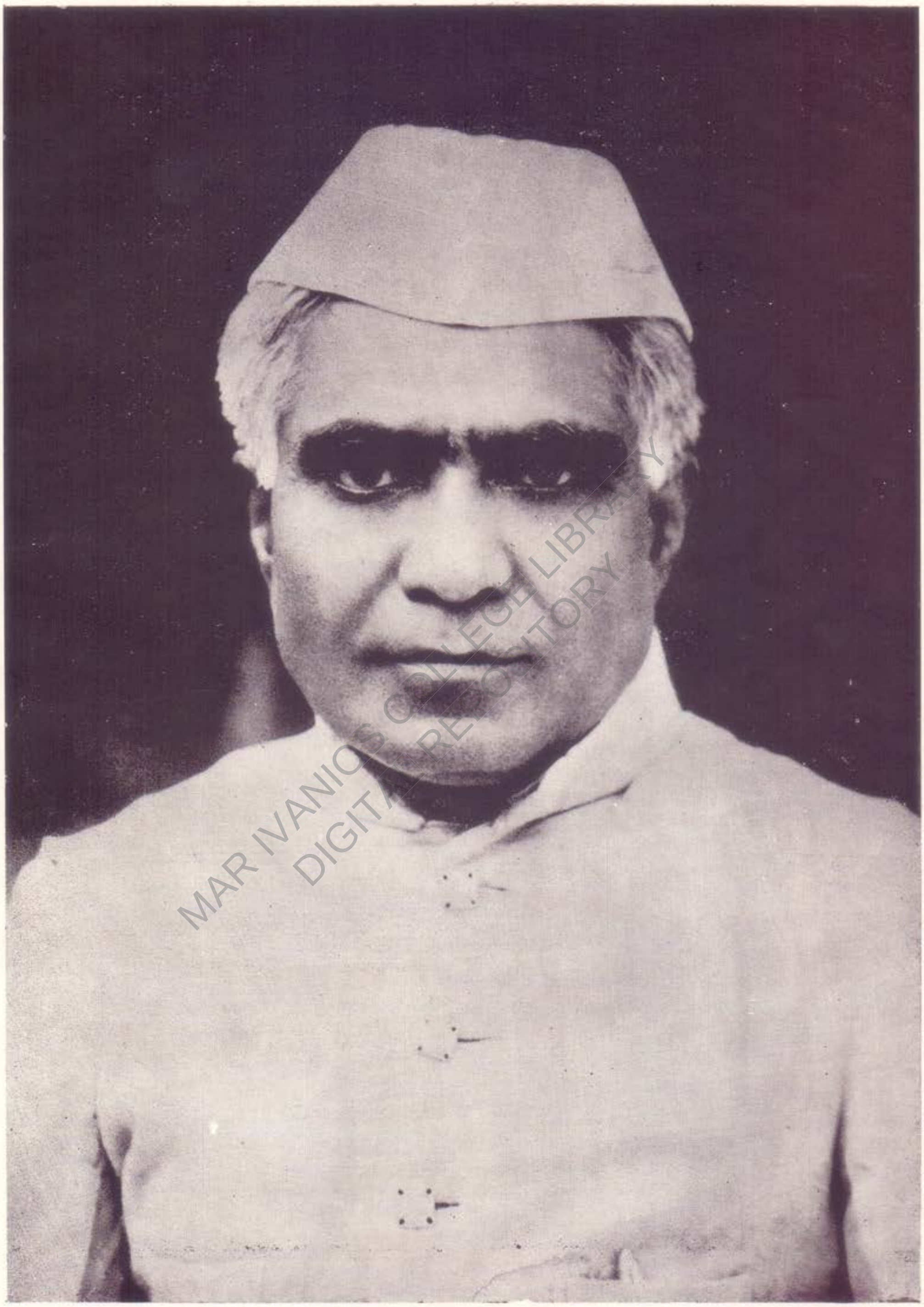

His Excellency Dr. B. Ramakrishna Rao

Governor of Kerala & Chancellor of the University.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

CONTENTS

Page.

EDITORIAL NOTES.

LIFE IN OUR COLLEGE.

The Annual Report I

Reports on the Activities of the Various Associations and Clubs 8

The Hostel Report 23

The College Chronicle 25

A Tour to North India 29

ENGLISH SECTION.

Gerard Manley Hopkins I
P. Jawahara Kurup, II U. C.

The Common Bonds 8
Rev. Br. Martin, III U. C.

The Big 'Small Industry' II
P. T. George, III B. A.

Little Known Facts About Photography 15
Alexander V. Jacob, III B. Sc.

Stamp-Collecting 17
Thomas P. George, B. Sc.

My Hero 18
P. Austin, II U. C.

Atoms For Peace 21
Thampy Kurien, IV U. C.

The Kokil Sang Again 23
E. J. C.

Hail! Alma Mater! 28
Vidwan P. J. Joseph, B. A.

MALAYALAM SECTION.

കൈരളിയുടെ നേട്ടം
Mathew Chacko, IV U. C.

കാമിനിദയാട്ട് 4
K. Ambujakshan Asari, III U. C.

വടക്കൻപാട്ടിലെ ഉപമകൾ 5
R. Gopinatha Pillay, III U. C.

സന്ദേശം 8
C. R. Sadasivan Nair, III B. Sc.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

		Page
തീച്ചൂളയിൽനിന്ന്	*T. K. George, III U. C.*	9
വേണുഗാനം	*P. Jawahara Kurup, II U. C.*	12
തളിർപ്പ്	*Rev. Fr. Daniel Ayyaneth, B. A., Ph. L. L. D.*	13
മരണം	*R. Gopinatha Pillai, III U. C.*	15
നീയൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കൂ !	*George Abraham, P. U. Class.*	15
സോണററ് അഥവാ ഗീതകം	*Varghese Mathew, III U. C.*	16
കേരളഗാനം	*Sivarajan, III U. C.*	17
കദം മിലാകെ ചലേ	*S. Radhakrishnan III U. C.*	18
നെൽകതിർ	*R. Gopi, II U. C.*	21
കുളക്കരയിലെ നിഴൽ	*H. M. Sali, P. U. Class.*	22
പൈങ്കിളിഗാനം	*R. J. J.*	26
താരങ്ങൾ വീണ്ടും ഉദിക്കും	*Alexander V. Jacob, III B. Sc.*	27
ഭാരതം ജയിക്കട്ടെ	*P. M. K.*	30
ഓണപ്പാട്ട്	*Sadasivan Nair, II U. C.*	32
ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യം	*V. Krishnan Nair, II. U. C.*	33
നാരി	*P. Raghavan*	37
ജീവിക്കണ്ടായോ മോനേ	*K. Babuchandran, II U. C.*	38
മറക്കാത്ത സ്മരണകൾ	*P. V. Donald, II U. C.*	40

TAMIL SECTION

HINDI SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Rev. Dr. N. A. Thomas, M.A., L.T., Ph. D.,
Principal (1951-'56)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Editorial Notes

The Mar Ivanios College Annual comes out this year earlier than usual, and we are glad a majority of our students will be able to take their copies with them when they go home after their examinations, as a souvenir of their life in the college during this academic year.

Contributions

Our students deserve unstinted commendation for the large number of articles, stories, and poems, in English, Malayalam. Hindi, and Tamil, which they submitted for publication in the Annual. The editors had, of course, to select the best of those that were submitted, and reject the others. Many of the contributions, which we were obliged to reject, had, no doubt, many good qualities; but on the whole, they were not up to the mark. The unlucky authors, we hope, will not be too badly disappointed. Let them, rather, try again, and success will certainly come to them in due time. To those, whose contributions we have been able to publish, we extend our warm congratulations.

The conduct of our students

Nearly eight years have now passed since the foundation of our college. During these eight years we have made tremendous progress in all directions. We have over a thousand and two hundred students on our rolls. We have a highly efficient and distinguished staff in every department; we offer a variety of very useful courses; we have achieved marvellous results in the public examinations; our sportsmen have distinguished themselves on many fields; several of them have been chosen to be members of university and state teams. We are proud of all this. But we are proudest of all of the excellent behaviour of our students both within and without the college premises. They displayed a remarkable sense of discipline throughout the year. In spite of temptations, in spite of even active incitement, they refused to waste their time, to the detriment of their studies, by taking part in lawless activities and agitations. They have acted wisely, and the forthcoming examinations will prove that they have acted wisely. We take this opportunity to express our appreciation of their spirit of discipline and to belaud their sense of academic propriety.

The new principal

At the beginning of this academic year we were pleasantly surprised to find that we had a new Principal in the person of Rev. Fr. Francis Kalacherry, M. Sc., formerly Vice-Principal, St. Berchmans College, Changanacherry. During the short period of one year, he has endeared himself to the students and the staff, by

his disarming frankness, his geniality, and his unassuming ways. We welcome him, and pray God that he may be with us for many years to come.

The Rev. Dr. N. A. Thomas

To the former principal, Rev. Dr. N. A. Thomas, who was the *ex officio* President of the Editorial Board, we express our sincere gratitude for the encouragement and assistance he consistently gave us in improving the College Annual from year to year.

The new experiment

The University Previous Course was started this year in our college, as in all other colleges under the Travancore University. The Three-year Degree Course will be introduced next year. This is a new experiment in university education, and its fruitfulness, or otherwise, still remains to be assessed. But, theoretically at least, the new system bids fair to be superior to the one it has superseded.

The Training College

Our sister institution, the Mar Theophilus Training College, was opened in the campus at the beginning of this academic year. And so we have the spectacle of teachers, many young, and some not so young, turned into students once more, and undergoing training under highly experienced and capable "teachers of teachers". The Training College has also brought colour and beauty into the campus, as a number of the teacher-students are ladies draped in sarees of various hues and shades.

The birth of the Kerala State

The birth of the Kerala State – the fulfilment of the long-cherished aspirations of many millions of Malayalees – was an occasion of great rejoicing, and we celebrated the great event fittingly. We cannot, however, help feeling a touch of regret at the loss of the southern taluks of the former Travancore State. But we console ourselves with the thought that our loss has been the gain of the Madras State, and that, in any case, both Kerala and Madras are parts of the Indian Union, and that is all that matters.

The new Chancellor

With the formation of the Kerala State, the Governor, Dr. B. Ramakrishna Rao, assumed charge as the Chancellor of the Travancore University. He is a man of proven worth, and, we are sure, the University will make progress in every direction under his wise and able guidance.

The new Pro-Vice-Chancellor

During the course of the academic year, Sri P. R. Parameswara Panicker, who has the distinction of having meritoriously served the University for many years, first as Registrar, and then as Pro-Vice-Chancellor, retired from active service, and his place was occupied by Sri Sundararaj Naidu, who till then had been Director of Public Instruction in this

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

State. The University made immense progress during Sri Panicker's terms of office as Registrar and P. V. C., and his name will go down in the history of this institution as one of those who strove heart and soul to make it one of the greatest Universities in India. Sri Naidu, who has succeeded Sri Panicker, is a veteran educationist, who has won acclamation as a highly successful administrator and as an eminent scholar. We have no doubt whatever that he will carry on the great tradition built up by his great predecessors. We welcome him and we wish him all success in his great work.

Aggression against Egypt

We are living in momentous times, when great events are taking place and great movements are gathering momentum, in India, as well as in the whole world. During this year, Egypt, a very close ally of India, was subjected to imperialistic aggression. But India, and India's great leader, Pundit Nehru, with the co-operation of other fair-minded men, notably President Eisenhower, of the United States, succeeded in rousing the conscience of the world, and in bringing the aggressors to their knees. This historic event is significant, because it may be a pointer to the future history of the world. There is ground for hope that aggression by great powers against smaller nations will not be tolerated in the future.

The Kashmir Dispute.

The United Nations did its duty when aggression was committed against Egypt, and thereby gained much prestige for itself. Let us hope that this great organization of the nations of the world will continue to stand for justice and fair play in all international disputes. It is our firm belief that the U. N. will never depart from the high ideas of the Charter, and that under no circumstances will it support, endorse, or condone aggression, no matter where it takes place. We are, therefore, convinced that, whatever might have happened in the Security Council when the Kashmir question came up there for consideration recently, India's just claims will be ultimately recognized. So long as we do not depart from the high ideals and principles which the Father of the Nation has placed before us, we have nothing to fear. If we remain united and true to ourselves, there is no power on earth that can force us to part with Kashmir. For truth must triumph in the end.

Our motto

And that is just what the motto of our college says: "The truth will make you free." It is the constant care and earnest endeavour of all of us at the Mar Ivanios College to mould the character of our students in such a way that they will come out of the college as good men, responsible citizens, and true patriots. That was the aim of our great founder His Grace Mar Ivanios, the late Arch-

bishop of Trivandrum. That is the aim of his great successor, His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O.I.C., M. A., D. D., who is not merely our patron and benefector, but also our friend, guide, and leader. Under his patronage, and loving care, may the Mar Ivanios College grow from strength to strength, and march from success to success! And may God grant that our students may remain true to the ideals we place before them during their studies here, and become worthy citizens of our great country, Bharat.

JAI HIND

E. J. CARRI,
For the Editorial Board.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

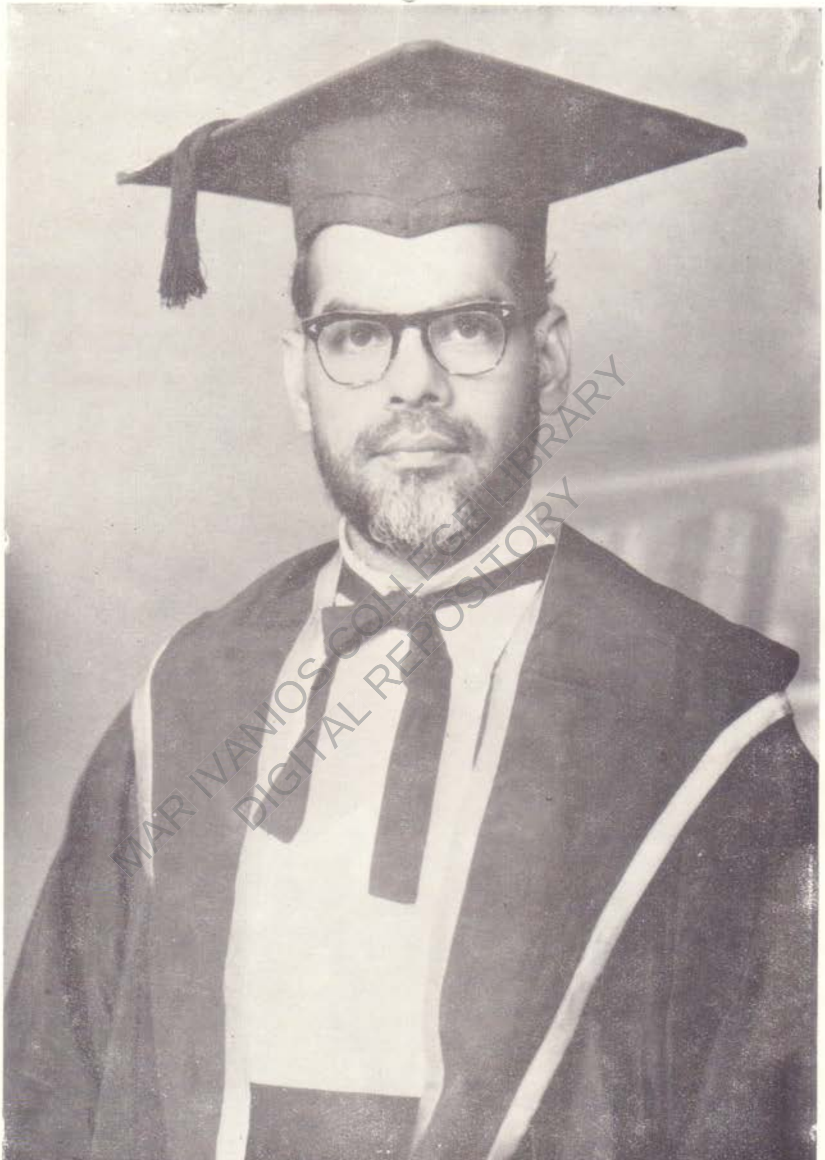

Our Principal

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

LIFE
IN OUR
COLLEGE

A MULTI-FACETED PICTURE

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Annual Report, 1956-'57.

Mr. President, Your Grace, Ladies and Gentlemen,

It is my great pleasure and privilege to welcome you and to place before you the Annual Report of this College for the year 1956-57.

Welcome.

I have before me this evening a hall packed to capacity with friends and benefactors. Your presence in such large numbers is, I believe, proof positive of the high esteem you have for this institution. I am glad to extend a very hearty welcome to each one of you. Mr. K. C. Chacko, M. A., M. S. has put me under a very special obligation in agreeing at very short notice to preside over this evening's celebrations. His high academic distinctions, his deep scholarship, and, above all, his real interest in the rising generation have qualified him to speak with authority on occasions like the present. I am sure, that in his presidential address, we will hear something original and helpful. In Mr. M. P. Manmadhan, M. A., who has consented to deliver the valedictory address, we see a well-known man of letters, and a social worker, one who is equally at home on a college platform or on a rostrum in an open country maidan. He knows what present-day university students are about; he knows, too, what they should be busy about; he knows, further, how to say it out to their taste, in good form and style. I have pleasure to welcome these distinguished guests, and to thank them for their kindness in accepting our invitation.

Experiments in Education.

Before detailing the events of the academic year I may be permitted to

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

make a few observations on some of the trends in the system of education we have in our colleges. In Free India, we are experimenting with educational methods at the different stages, from the elementary to the University level, with a dash and purpose that is sometimes startling. Whatever conservatives may feel about it, steadily and under our own eyes a century-old-system is undergoing an almost revolutionary change. The teaching universities with their thousands of students are changing into centres of teaching and research, with numbers cut down to very modest limits. From mass-production of graduates, universities and colleges are switching on to the intensive and specialized training of the chosen few in arts and science subjects. The country thus seeks to solve the menacing problem of educated unemployment by diverting the youth, at the end of the secondary course, according to aptitude and efficiency, into diversified courses, taking to the degree classes only those who have proved their worth. Quality is given preference to quantity. Very fine in theory, this plan, as it meets us in the concrete, may be somewhat disheartening to ambitious parents and to students dreaming only of soft-collar jobs. This year marks the end of the numerous Intermediate classes. To affiliated colleges this means a shrinking purse and a curtailed staff. Nevertheless we welcome the change because we hope it is a cut that cures, and it is in the best interests of the nation at large. For the rising generation of young men, it is much better to be usefully employed as skilled artisans, than to rot as hopeless unemployees, as unwanted, but educated, idlers.

The private sector.

This change for the better means heavier financial commitments for institutions like ours. With reduced strength and enlarged needs, both in equipment and qualified staff, these institutions still have their role to play in the making of a better India. We who have passed the most exacting efficiency tests, both of the Government and of the discerning public, we, who have drawn large numbers of students and won their affection, appreciation, and gratitude for services rendered, claim the right to serve and the right to be helped financially and otherwise in our dedicated work, even in the socialistic set-up of the future. There is no doubt that democratic India will be the richer for encouraging free enterprise in education. In fact, if democracy is to survive, education should never be made a state monopoly at any level. Parents and educationists have therefore to be vigilant in this transition period when State help for educational institutions may not mean mere state control, but virtual take-over or absolute dictation. About methods of education, we keep an open mind, but about aims of education we have considered convictions which may not be tampered with.

Optimistically, therefore, we welcome the new Three-Year Degree Course. To implement it the Pre-University Class was introduced during this year and we have also applied for affiliation in Physics and Chemistry B. Sc. for the next academic year. The second and third floors of the new administrative

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

block, when completed, will give accommodation for the college office, staff-room, etc., and this, the science block, will entirely be set apart from the next academic year for the science courses.

Admission and Strength.

The actual strength on the rolls of the College is 1170. This records a reduction of 55 on the strength of the last academic year.

The following is the strength of the various courses of studies:—

	Juniors.	Seniors.
B. Sc. Botany.	32	31
B. Sc. Zoology.	32	32
B. Sc. Mathematics ...	17	14
B. A. Economics ...	41	47
B. Com.	63	32

Intermediate:.

Group i Mathematics, Physics, and Chemistry ...	142
,, ii a Biology, Physics and Chemistry ...	116
,, ii b Biology, Agriculture and Chemistry. ...	65
iii World History, British History & Indian History ...	129
Pre-University Class ...	377

With the introduction of the Pre-University course the mad rush for preferred groups by most undeserving students has effectively stopped. There was, besides, a noticeable change in the attitude of the parents and students in regard to college admission. As many as nine students who joined the course in haste took the Transfer Certificate to join professional courses, as soon as admissions were opened to them. Some of the best students admitted, came in at the last moment, and that only when their attemps to join polytechnics failed. These are indications that show that parents and students alike have modified their outlook on college education. Evidently we are becoming plan-conscious. A university degree is no longer the only star in the mental horizon of ambitious students and their parents. An element of greater variety in the composition of students is introduced by the admission of about 16 students from Ceylon, Malaya, and other countries. Of the total strength, more than half, about 800 students, come from the city and its suburbs. Most of them make use of the State Transport Service to come to the college. We are greatly indebted to the State Transport Department for the great convenience they are giving us.

Staff.

After five years of meritorious service as Principal, Rev. Dr. N. A. Thomas left the college at the beginning of the academic year. Rev. Fr. Francis Kalacherry was appointed in his place. At a time when college students were interested in strikes more than in studies, when they were mere tools in the hands of party politicians, Rev. Dr. N. A. Thomas succeeded in maintaining good discipline and high standards of learning. The college owes to him a deep debt of gratitude for his invaluable services, and I wish to place on record the indebtedness of the college to him.

With the starting of the Mar Theophilos Training College within the campus, the service of Rev. Fr. Jos Mathew, M. Sc., B. T., Vice-Principal, was lent to that institution. Later he left for higher studies to the United States. As Vice-Principal, Lecturer

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

in Botany, and Director of Catholic Students' Union, he has rendered meritorius service to the college. I wish to record our indebtedness to him.

Other changes in the staff are the following:—

Messrs P. George Mathew, P. A. Rajan, and T. Kunjachen of the English Department left our college. Rev. Fr. Andrews, O. I. C., and Messrs P. Sadasivan and A. Sankranarayanan were taken in. Rev. Fr. Daniel Ayyaneth was added to the Malayalam Depnrtment. In the Mathematics Department, Professor Thanu Iyer retired from service. Mr. M. G. Kunju Varkey also left the college, and Messrs G. Thomas and Anantharama Sarma *vice* S. Krishna Moorthy were appointed. With the coming in of the Pre-University class, there was retrenchment of staff in the Physics and Chemistry Departments. Consequently, Messrs K. C. George and K. C. Joseph left from the Chemistry Department. Mr. J. Fenn, who was the head of the Chemistry Department, also left the college. The place of Mr. V. C. Joseph, who left the college during the middle of the year, was replaced by Mr. Ramasubramoni *vice* Mr. K. S. Thomas. From the Physics Department, Messrs Mathappan Sebastian and C. S. Abraham were retrenched. In the Botany Department Mr. K. V. Natarajan was appointed to cover the loss of personnel at the departure of Rev. Fr. Jose Mathew. From the Zoology Department, Messrs Abraham B. Soans, P. K. Geoffrey Doss, and N. C. Joseph left for other services, and they were replaced by Messrs C. J. George, C. Mathew, T. T. George and T. J. Xavier. Mr. C. S. Venkitasubban took charge of the Agriculture Department during the academic year. In the Economics Department, Messrs K. Rajayyan and A. Yesuratna Nayakom left for other services, and Mr. A. S. Joseph was additionally appointed. Mr. M. J. Joseph of the Commerce Department left for Government service, and Mr. Antony Swamy was appointed this year *vice* Mr. K. J. Mathew who also left for other services. In the place of Mr. J. D. Issac, who was acting as Physical Director, Mr. V. S. Kuncheria, who had come back after taking his diploma in Physical Education, took charge.

Examination Results.

Last year we presented 319 students for the Intermediate, 50 for the B. A., 48 for the B. Sc., and 38 for the B. Com. Examinations. The results of last year were considerably better than those of previous years. The outstanding percentages of passes are given below:

Intermediate. Parts & Groups: Complete Pass 36 per cent, English 58 per cent, Malayalam 86 per cent, Tamil 100 per cent, Mathematics, Physics & Chemistry 77 per cent, Biology, Physics and Chemistry 61 per cent, Biology, Agriculture and Chemistry 53 per cent, World History, British History & Indian History 56 per cent.

Subjectwise: Physics 97 per cent, Agriculture 95 per cent, Chemistry 86 per cent, Indian History 81 per cent, Mathematics 77 per cent and Biology 77 per cent.

B. A. / B. Sc. Botany 94 per cent and Economics 92 per cent.

B. Com. Preliminary. English 70 per cent.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

B. Com. Final. Hindi 67 per cent and Subjects 77 per cent.

Hostel. It was a long-felt need of the inmates of the St. Thomas Hostel to have a spacious dining hall. Rev. Fr. George Malancharuvil, the Warden of the Hostel, had been pressing for it for a very long time. The problem has been satisfactorily solved by the generosity of His Grace, the patron of the college. During the course of this academic year, a building 130 ft. x 24 ft., with equipment, was completed. Our indebtedness is also due to Rev. Fr. Seraphion, O. I. C., for constructing the building in record time.

C. S. U.

The C. S. U. Unit of this Centre, in addition to regular programmed work, undertook the organization of a Leadership Camp for the units of South Kerala. Seven colleges were represented, and the camp lasted for a week. The inspiring presence of the General Director, Rev. Fr. Ceyrac, S. J., and Rev. Fr. P. C. Antony, S. J., helped to make the camp a great success.

Sports and Games.

In the field of sports and games, though nothing spectacular has been achieved, the college has maintained its tradition of steady progress during the past academic year.

Football.

The college football team beat the Medical College 1 - 0 and the Scott Chiristian College 2 - 0 to reach the South Zone Finals of the Inter-Collegiate Tournament. In the Zonal Finals we lost to the Hindu College, Nagercoil, (1-3), which ultimately won the Inter-Zonal match.

C. A. Mathew and K. Paul of our team were selected to play for the Travancore University XI.

Hockey.

The college hockey team shared, with the Thycaud Hockey Club, the Runners-up Trophy in the Trivandrum District Hockey League Tournament.

In the knock-out tournament, we were unlucky to loose to the T. C. Police by a single goal.

N. H. Moreira, who captained the team, was selected to play for the Trivandrum District in the Inter-District Tournament.

Volleyball.

The College Volleyball Team has won the South Zone Inter-Collegiate Finals. The Inter-Zonal finals is till to be played against St. Berchmans College, Changanacherry.

The team reached also the finals of the Bartholomew Memorial Tournament at Thevara.

C. A. Mathew, T. J. Cherian and M. I. Eapen of our team were members of the Travancore University Volleyball Team which won the Inter-Varsity Tournament this year. M. I. Eapen was chosen to represent the State.

Basketball.

The basketball team reached the quarter-finals of the Inter-Collegiate Tournament.

Simon Abraham of our team was a member of the University and State teams this year. Simon Abraham, C. K. Anirudhan, and Philip Panicker

were selected to represent the Trivandrum District in the Inter-District Matches.

Table Tennis.

The College Table Tennis team, which was formed only this year, came up to the finals of the Inter-Collegiate Tournament, where they lost to the elders of the Medical College Team.

Olaf Gram, who captained the team, won the Non-Medalist Singles Championship during the course of the State Championship tourney conducted by the T. T. T. A.

Mr. J. A. Moreira, Lecturer in Economics, has been selected both by the University and the Hockey Coaching Camp at Lucknow conducted under the Raj Kumari Amrit Kaur Coaching Scheme.

N. C. C.

An additional unit for the N. C. C. was sanctioned during this academic year. An officer has also been sanctioned for our unit and Mr. V. S. Kuncheria has been commissioned as Second Lieutenant. We are grateful to the N. C. C. Directorate for making these new additions to our unit. We have provided for the exclusive use of our Cadets, a large building with necessary equipment to serve as N. C. C. Quarters. Pappachen Tharakan, a cadet of our company, was selected to represent the 16th circle in the Republic Day Parade at Delhi.

Social Service League.

At a time when the pattern of education is changing, students must feel that they also have to play a part in the nation-building activities. Our social service league provides just this opportunity. There are almost 100 members in the Social Service Unit of this college. It has launched a drive for the sale of National Savings Certificates, and organised a savings group in the College. The activities of the league include the undertaking of manual labour projects inside the campus, collection and distribution of old clothes for the poor, and so on. The members of the league have repaired a road and have also cleaned the college premises. The league intends to organize a social service camp during the coming midsummer holidays. During the last midsummer vacation a large number of our students took part in the Youth Labour Camps conducted under the auspices of the Bharat Sevak Samaj.

Conclusion.

Even when the temper outside was not very helpful, our students have shown their sense of responsibility and loyalty to duty. I have therefore no hesitation in complementing our boys for the fine sense of good discipline they displayed throughout the year. With legitimate pride I can say they have added to the prestige of the institution. I am also grateful to my esteemed colleagues, the members of the staff, for the most cordial way in which they have co-operated with me in the various activities of the college. I should like to conclude this brief report of our hopes and attainments of the year on a note of deep gratitude to God Almighty for His provident care over every one of our efforts. With continued co-operation and goodwill, we hope to go ahead in the noble traditions set by His Grace Mar Ivanios, the founder of this institution. The patronizing care of His Grace

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., will, we feel sure, support us in our endeavours.

Thus, planted in fertile soil, with roots striking deep into noble ideals and traditions, with the blessings and benedictions of patrons and benefactors, we face the future with courage and hope. And now to conclude, knitting the past, present, and future into one 'vision of service', our united tribute of honest work and hearty co-operation, I rededicate the college to God Almighty for the making of a better India.

JAI HIND

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Reports on the Activities of the Various Associations and Clubs (1956-'57)

The following Associations and Clubs have been functioning in the college during the academic year 1956-'57. The Principal is *ex officio* president of all these organizations.

	Association or Club	*Vice-President*	*Secretary*
1.	The English Literary and Debating Society.	Dr. A. Sivaramasubramonia Iyer, M, A., Ph. D. (London)	S. M. Saleem
2.	The Malayalam Association.	Prof. G. Vaidyanatha Iyer, M. A.	Abraham Varghese
3.	The Hindi ,,	Sri C. G. Abraham, B. O. L.	V. J. Alexander.
4.	The Syriac ,,	Rev. Fr. J. M. Elenjileth, Ph. B.	T. Oommen.
5.	The Tamil ,,	Sri S. David, B. O. L.	S. Veerakulasingam
6.	The Economics ,,	Sri P. J. Joseph, M. A.	M. Krishna Moorthy
7.	The History ,,	Sri J. A. Moreira, B. A. (Hons.) B. T.	Cherian Abraham
8.	The Science ,,	Sri Ittyera Joseph, M. A.	K. Sivaraman Nair
9.	The Botany ,,	Sri J. Sreenivasan, M. A.	C. K. Abraham
10.	The Zoology ,,	Sri K. P. Sebastian, B. Sc. (Hons.)	Zacharia Thomas
11.	The Mathematics ,,	Sri John K. John, M. Sc.	T. Krishnan Nair
12.	The Commerce ,,	Sri P. J. Mathew, B. A., B. Com. (Hons.)	V. G. Padmanabhan
13.	The Agriculture ,,	Sri C. S. Venkatasubban, B. Sc. (Agr.)	N. Raghunathan Nair
14.	The Arts ,,	Sri T. L. Varghese, B. A. (Hons.)	Pappachan Tharakan

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

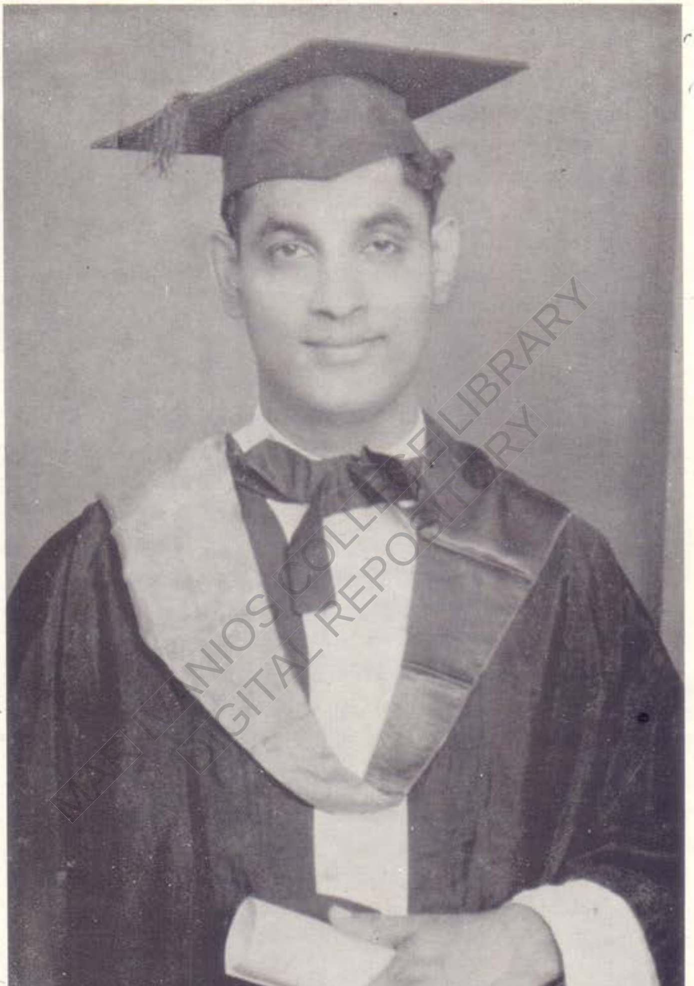

Rev. Fr. Jos Mathew M. Sc., B. T.,
Vice-Principal, now in the U. S. A. for higher studies

THE STAFF 1956—'57

Sitting (L to R) Mr. Ernest Stephen, M.Sc.; Rev. Fr. John Mathew Elanjilath, Ph. B.; Messrs K. P. Sebastian, B. Sc. (Hons); A. G. Mathew, B.A.,B.L.; G. Vaidyanatha Iyer, M.A.; T. S. Venkata Subban B.Sc. (Ag.); Ittyerah Joseph, M.A.; J. Srinivasan, M.A.; Rev. Fr. Francis Kalacherry, M.Sc. (Principal) Rev. Fr. George Malancharuvil,(Bursar); Messrs A. Sivarama Subramania Iyer M.A.Ph.D; C. G. Abraham B.O.L.; P. J. Joseph, M. A.; Rev. Fr. Daniel Ayyaneth B. A.; Messrs John K. John, M.Sc. P. J. Mathew, B.A.B.Com. (Hons.)

Standing 1st Row (L. to R.) Messrs K. V. Chacko, Vidwan; J. A. Moreira B. A, (Hons.) B,T.; T. J. Xavier, B.Sc.; P. R. Subramoniam B.Sc; I. M. Scaria, M.Sc; A. Sankara Narayanan M.A.; V. Anantharama Sarma M.Sc. T. K. Doraswamy, M.A; C. J. George, M.Sc.; E. J. Carri B.A; P. J. Joseph B.A Vidwan; T. L. Varughese B.A. (Hons); K. J. Job B.A; K. M. Varughese M.Sc.; K. P. Ravindran M.Sc. V. V. Abraham M.Sc.; T. Padmanabha Iyer M.A.,L.T.; Rev. Fr. Andrews O.I.C., B.A. (Hons.)

Standing 2nd row (L. to R.) Messrs C. A. Antony Swamy B.Com. (Hons); V. V. Joseph B.Sc.; P. Sadasivan M.A; T. T. George B.Sc.; V. S. Ouseph B.A. (Hons); A. S. Joseph B.A (Hons) S. David B.O.L; K. V. Natarajan M.Sc.; P. K. Thomas M.Sc.; N. K. John B.A; Vidwan; O. P. Abraham M.Sc.; M. Mani M.Sc.; C. Mathew M.Sc.; T. K. Koshy M,A.; K. G. George kutty M.A; Thomas P. George B. Sc.; K. Narayanan Nair M. A.

Standing 3rd row (L. to R.) Messrs G. Thomas M.A; Lt. V. S. Kuncheria B.A.; D.P.Ed.; M. I. Thomas M.A,F,R.E.S.; P. John.

	Association or Clab	*Vice-President*	*Secretary*
15.	The PhotographicClub	Sri Ernest Stephen, M Sc.	K. Govindan Nair.
16.	The Rhetoric Club	Sri P. Sadasivan, M. A.	James M. Chacko.
17.	The N. C. C.		
18.	The Athletic ,,		
19.	The Social Service League	Sri P. John, B. A.	P. T. George.
20.	The Catholic Students' Union.		Thomas M. Kappen and J. Jose (Joint Secretary)
21.	The Sodality of the Blessed Virgin Mary	Director: Rev. Fr. Daniel Ayyaneth, B. A.	C. K. Mathew.
22.	The Newman Association.	Sri. K. P. Sebastian, M. A.	Sri. T. T. George B. Sc.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The English Literary and Debating Society.

The inaugural meeting of the Literary and Debating Society was held on 10th August, 1956, under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, M. Sc., our revered Principal. Dr. M. Manuel, M. A., Ph. D., Lecturer, University College, Trivandrum, delivered the inaugural address. The speaker dealt at length on his experiences during the years he recently spent in the U. S. A. He spoke highly of the high standards of education maintained in American Universities, and pointed out that the continued deterioration in educational standards which has been going on in our Indian Universities must be arrested immediately if the nation is to make rapid progress and occupy a respectable place in the comity of nations.

His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., the patron of the college, graced the occasion with his presence.

At an ordinary meeting of the Society, held under the presidentship of Sri P. Sadasivan, M. A., a lively debate was conducted on the proposition that 'science is more of a curse than a blessing to mankind'.

An extraordinary meeting of the Society was held on 10th January, 1957, under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, Principal. Sri Ross Chandran, M. A., Lecturer in English, Mahatma Gandhi College, Trivandrum, made a very interesting speech on 'Life and Literature'.

S. M. SALEEM, II U. C.
Secretary.

The Malayalam Association.

The inaugural meeting of the Malayalam Association was held under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, M. Sc., our principal. Sri. M. K. Kumaran, B. A., B. L., an eminent literary critic and journalist, delivered the inaugural address. Sri M. Krishnan Nair, B. A.(Hons), a young man of letters, and lecturer, Sanskrit College, Trivandrum, made an eloquent and informative speech on 'the Present State of Malayalam Literature'. The next speaker was Sri Pala Narayanan Nair, M. A., the famous poet. Needless to say, his talk was erudite and entertaining. Our students, K. A. Varghese and G. George Varghese, enhanced the grandeur of the occasion by their musical performances.

During the course of the year the Association started an Elocution Club, which has been extremely active ever since. The club has met many times, and every time the members took active part in the discussions by making speeches. The purpose of the club is to give expert training to its members in the art of public speaking. Sri G. Vaidyanatha Iyer, M. A., who was present at every meeting of the club, helped the students with sound critical advice. The usefulness of the training thus given to the members became clear when elocution and essay competitions were held in connexion with the Kerala Day celebrations and the College Day celebrations. For most of the prizes were awarded to members of the club.

Let me conclude this report by expressing our very sincere thanks to the Rev. Fr. Principal, Rev. Fr. George Malancheruvil, the Bursar of the college, and to Sri G. Vaidyanatha Iyer, M. A., who have all strained every nerve to help the Association to carry on its activities successfully.

ABRAHAM VARGHESE
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Hindi Association.

The inaugural meeting of the Hindi Association was held on the 1st of August, 1956, under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, M. Sc., our beloved Principal. Dr. Bhaskaran Nair, Professor of Hindi, University College, Trivandrum, delivered the inaugural address. The speaker pointed out the necessity of all Indians studying Hindi, and made various suggestions that would help to popularize Hindi in all parts of India.

An ordinary meeting of the Association was held on 7th September, 1956, with Kumari Sarasamma, M. A., Lecturer in Hindi, Women's College, Trivandrum, in the chair. Vidwan P. J. Joseph, B. A., Lecturer in Hindi, Mar Ivanios

College, made an interesting speech, in the course of which he pointed out how Hindi is eminently qualified to be the Rashtra Bhasha.

Under the auspices of the Association, an essay competition and an elocution competition were held on 17th January, 1957. The first prizes were won by S. R. Subramoniam, IV B. Com., and T. Krishnan Nair, IV B. Sc., respectively. The second prizes were won by Jacob Koshy, IV U. C., and C. K. Mathew, IV B. A., respectively.

As per instructions from the Government of India, an essay competition and an elocution competition were held in connexion with the Republic Day celebrations. In the essay competition, the first and second prizes were awarded to C. K. Mathew, IV B. A., and T. Krishnan Nair, IV B. Sc. respectively. In the elocution contest, the first prize was won by T. Krishnan Nair, IV B. Sc., and the second prize, by S. R. Subramoniam, IV B. Com.

V. J. Alexander,
Secretary.

The Syriac Association

The inaugural meeting of the Syriac Association was held on 11th Oct., 1956, under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, our revered Principal. The Rt. Rev. Mgr. Philipose Ramban delivered the inaugural address. In his speech, the Rt. Rev. Monsignor touched on various important features of the Syriac language and literature. In particular, he pointed out that this ancient language was the 'mother' of many modern languages.

Owing to various causes, the Association was not able to hold many meetings during the course of the year. It is our determination, however, that the Association shall be able to report more activities next year

T. OOMMEN,
Secretary.

The Tamil Association.

The inaugural meeting of the Tamil Association was held on 9th August, 1956, under the presidentship of Mr. C. Kumara Das, M. Sc., F. R. I. C. (London), Retired Chief Secretary to the Governments of Travancore-Cochin and Ceylon. Sri Elayaperumal, B. A. (Hons), Tamil Research Assistant in the University of Travancore, spoke on 'The Development of Tamil Grammar and Literature'

The Association conducted two ordinary meetings. At the first ordinary meeting, S. Antony, II U. C., spoke on 'The Second Five-Year Plan'. At the second ordinary meeting, K.T.S.Stephen,

Pre-University Class, spoke on 'Life and Literature'.

A Tamil Drama, 'Varattum', was staged under the auspices of the Association, on 23rd January, 1957, in connexion with the College Day celebrations.

An elocution competition in Tamil was conducted under the auspices of the Association, during the academic year under review. The first prize was awarded to S. Veerakulasingam of the Pre-University Class, and the second prize, to Gnanasigamony, III B. Com.

An essay competition in Tamil was also conducted under the auspices of the Association. The first and second prizes were awarded to S. M. Saleem, II U. C., and S. Veerakulasingam, Pre-University Class, respectively.

S. VEERAKULASINGAM,
Secretary.

The History Association.

The Inaugural meeting of the History Association was held on Monday, 13th August, 1956, under the presidentship of the Rev. Fr. Principal. The inaugural address was delivered by Sri Kurien Joseph, M. A., L. L. B., Lecturer, Law College, Trivandrum. In the course of his erudite speech, the speaker dealt at length on the significance of the study of history in the development of character.

CHERIAN ABRAHAM,
Secretary.

The Economics Association.

The Economics Association was inaugurated on 16th September, 1956, by Sri V. K. Sukumaran Nair, M. A., Ph. D., Professor of History, University College, Trivandrum. Rev. Fr. Francis Kalacherry, Principal, presided over the meeting. Sri Sukumaran Nair referred to the false impressions people in foreign countries have of economic and social conditions in India, and pointed out the need for giving them correct information on this subject, so that they may be induced to invest capital in our country.

An ordinary meeting of the Association was held on 26th October, 1956, in connexion with the U. N. Day celebrations. Sri T. L. Varghese, B. A. (Hons.), presided. T. K. Karthkeyan, IV B. A., P. V. Mathew, III B. A., M. Krishna Moorthy, IV B. Com., K. Jayakumar, III B. Com., and others spoke on the achievements and drawbacks of the U. N. O.

In an essay competition conducted under the auspices of the Association, P. T. George, III B. A., was awarded the first prize, and S. R. Subramonian, IV B. Com., the second prize.

M. KRISHNA MOORTHY,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Science Association.

The inaugural meeting of the Association was held on 2nd August, 1956. Dr. Kesava Rao, Principal, Engineering College, Trivandrum, delivered the inaugural address. Dr. Kesava Rao spoke on scientific education, the great facilities offered by the Government of India for technical studies, and the splendid chances in life awaiting the present generation of students.

An ordinary meeting of the Association was held on 7th November, 1956. Sri K. R. Krishna Iyer, M. A., Rtd. Professor of Chemistry, University College, Trivandrum, gave an illuminating talk on common salt.

As in previous years, the Association held a symposium on 'Aplied Science' on 16th January, 1957. The topics discussed were 'Science in War', 'Science in Peace', and 'Science in Agriculture'. One student from the Pre-University Class, and one from the Intermediate Class, who made the best speeches, were awarded prizes.

K. SIVARAMAN NAIR,
Secretary.

The Botany Association.

The Association was inaugurated by Mrs. Elizabeth Zachariah, M. Sc., M. Ed., Professor of Botany, Government Training College, Trivandrum, on 12th September, 1956, at a meeting held under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, the Principal.

During the course of the year, Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B. T., an active member of the Association, left the college for higher studies in the U. S. A. He was ably succeeded by Sri. Natarajan, M. Sc.

A botanical study tour to Ooty was conducted under the auspices of the Association during September, 1956. The touring party was led by Sri K. P. Raveendran, M. Sc., and Sri V. V. Joseph, B. Sc. All the students of the senior B. Sc. (Botany) took part in the tour. We collected a large number of important specimens, with which the college museum and herbarium have been enriched.

Another study tour was also conducted in January, 1957. This time the party went to Veli, where also several specimens were collected.

Let me conclude this report by expressing the Association's sincerest gratitude to Rev. Fr. Francis Kalacherry, our Principal and President, Prof. J. Sreenivasan, our Vice-President, and to all the members of the staff, for all the encouragement and assistance they have given us.

C. K. ABRAHAM,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Zoology Association.

The Zoology Association, newly started this year, was inaugurated by Dr. C. C. John, D. Sc., on 11th August, 1956, at a meeting held under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, Principal. Dr. John gave an interesting talk on 'Deep-sea Life'. During the course of his speech, he also stressed the necessity for research-work by University students.

Several study tours were conducted during the year, under the auspices of the Association. The most important of these was a trip to the Khrusadai Islands. The party spent nearly a week in the islands. Another important trip was to Cape Comorin.

ZACHARIA THOMAS
Secretary.

The Mathematics Association.

The Association was inaugurated at the beginning of the academic year. An extra-ordinary meeting of the Association was held on 3rd December, 1956, under the Presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, our Principal. Dr. U. Sivaraman Nair, M. Sc., Ph. D., Director of Statistics, Kerala State, addressed the students on the importance of the study of mathematics.

T. KRISHNAN NAIR,
Secretary.

The Commerce Association.

The Association was inaugurated on 14th Sept, 1956, by Sri G. Parameswaran Pillai, Retired Trade Commissioner for India in Australia, and the Chairman of the Kerala State Co-operative Bank. Sri P. J. Mathew, B. A., B. Com (Hons), welcomed the gathering. Sri. G. P. Pillai, in his inaugural address, stressed the importance of co-operation in the economic development of the country. Further, he explained the structure and function of the newly-constructed National Co-operative and Warehousing Board, of which he is a member. He concluded his eloquent speech, wishing the Association all success. Rev. Fr. Francis Kalacherry, Principal, in his presidential address, explained the place of ethics in commerce.

An essay competition was held under the auspices of the Association in connexion with the College Day celebrations. S. R. Subramoniam, IV B. Com- and O. A. Joseph, IV B. Com., were awarded the first and second prizes respectively.

V. G. PADMANABHAN,
Secretary.

The Agriculture Association.

The Agriculture Association was inaugurated by Sri P. D. Nair, M. A., D. Sc. (Agr.), Director of Agriculture, Kerala State, on 7th August 1956. Rev. Fr. Francis Kalacherry, Principal, presided over the meeting. Sri C. S. Venkatasubban, B. A., B. Ag., Lecturer in Agriculture, welcomed the gathering. Sri P. D. Nair's inaugural address was erudite and illuminating. He spoke on the principal problems facing Indian agriculture, and the planned efforts of the Government to solve them. He gave a lucid explanation of the important agricultural schemes launched by the Government, and showed how they had helped to solve the food problem in India. He also exhorted the members of the Association to study with interest all the measures taken by the Government to improve Indian agriculture.

Under the auspices of the Association, some of the members undertook a study tour to the Agricultural College at Coimbatore. The visit to this premier institution in Madras State was very valuable and instructive.

On 18th December, 1956, the District Plant Protection Officer, Trivandrum, gave the members a demonstration of the rotary hand-duster, the pressure-pump, and the Japanese hoe, in the practical plots of the agriculture students.

N. REGHUNATHAN NAIR,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Arts Association

The inaugural meeting of the Arts Association was held on 14th September, 1956, under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, our principal. Sri S. Guptan Nair, M. A., delivered the inaugural address. Musical performances and variety entertainment enlivened the occasion. The members of the Dramatic Club presented three one-act plays: 'മണ്ണാങ്കട്ടയും കരിയിലയും തിരുവനന്തപുരത്തുപോയി' by വീരൻ; 'പെൺപട' by ജഗതി; and 'രോഗികൾ'.

The Dramatic Club presented a historical play, "ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ", by Sri K. Padmanabhan Thampy, in connexion with the Kerala Day celebrations.

When the N. C. C. Quarters were opened in the Campus, the Arts Association staged the last scene of the play 'വേലുത്തമ്പിദളവാ', and presented many musical items as their contribution to the celebrations.

In connexion with the College Day celebrations, the Association presented on 23rd January, 1957, two scenes from Shakespeare: Falstaff and the Prince (from Henry IV), and the funeral orations of Brutus and Mark Antony (from Julius Caesar). On the same day, the Association also staged a Tamil play, 'Varattum' and a Malayalam play 'എവൻകൊണ്ണമില്ലെടി'.

On 24th January, 1957, also in connexion with the College Day celebrations, the Association staged two Malayalam dramas 'ചുമട്ടുതാങ്ങി' by Sri. K. P. Parameswaran Pillai, and 'പൊള്ളുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ' by Nagavalli Sri R. S. Kurup.

Let me conclude by expressing the Association's sincerest gratitude for the encouragement and guidance we have received from Rev. Fr. Francis Kalacherry, our Principal, Sri T. L. Varghese, our Vice - President, Sri K. Narayanan Nair, M. A., Sri R. Sankara-Narayanan, M.A., Sri. K. Sadasivan Nair, M. A., Sri P. John, B, A., Sri P.J. Joseph, B. A., and Sri K. J. Job, B. A., all of whom have helped us in various ways. Our special thanks are due to Rev. Fr. George Malancharuvil, the Bursar of the college, for the timely and generous financial assistance he rendered us.

PAPPACHEN THARAKAN
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Photographic Club.

The inaugural meeting of the Photographic Club was held on the 2nd August, 1956. His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D, our revered and beloved Patron, presided over the meeting. His Grace promised to donate the money necessary to buy an enlarger for the club. Shortly afterwards the club was able to purchase an enlarger from Mr. Harold M. Otwell, the former director of the United States Information Library, Trivandrum. We take this occasion to express our deep-felt gratitude to His Grace for the generosity he has shown towards us.

The members of the Club—twenty-five in number—were given a great deal of training in the art of taking good photographs. Working in the photographic dark-room, they learned various photographic processes, such as developing, printing, toning, enlarging, etc. The members exhibited enthusiastic enterprise in taking photos at all the importtant functions held at the college.

On 4th October, 1956, the members, led by the vice-president, went on a photographic excursion to Veli, Punayalur Kotta, and other places. On the 30th of January, 1957, another photographic excursion to the Cape was conducted. A photographic competition was held on this occasion. In spite of the weather being unfavourable, members succeeded in taking many good photographs. The first prize in this contest was awarded to Gorge Philip, II U. C., and the second prize to G. Sivaraj Paul, II U. C.

K. GOVINDAN NAIR,
Secretary.

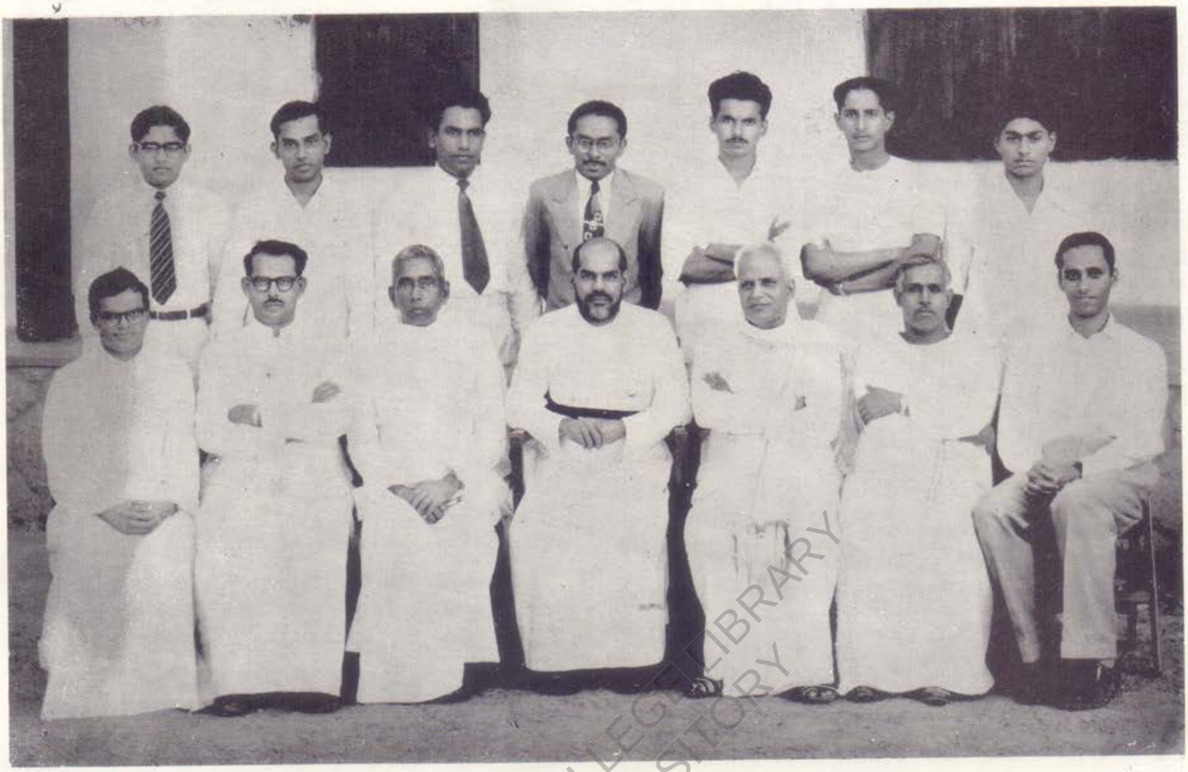

College Magazine Committee.

President, Vice-Presidents and Secretaries of Associations.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

PHOTOGRAPHIC CLUB 1936—37

Photographic Competition

2nd Prize: Gandhi Mandapam at Sunset.
by Sivaraj Paul II U.C

ize: "The Eternal Waves" by George Philip II U.C

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Rhetoric Club.

The Rhetoric Club was founded this year, thanks chiefly to the enthusiastic initiative of Sri P. Sadasivan, M. A., of the English Department. The Club is meant to function as a training ground for the potential orators among the alumni of this college. About twenty students enrolled themselves as members of the club. They evinced, throughout the year, keen enthusiasm and interest in the activities of the club.

The weekly meetings of the Club were always well attended, and animated debates on such controversial subjects as 'The Retention of English as the Medium of Instruction at the University Level', 'Co-education', 'Idealism in Politics', and 'Examinations as a Test of Ability', were conducted with great success. Rev. Fr. Francis Kalacherry, the Principal, and Rev. Fr. Andrews were so kind as to act as observers on different occasions, and their critical remarks at the conclusion of the debates have been of immense help to us. Our Vice-president, Sri P. Sadasivan, M. A., presided over all these meetings, guiding, correcting, praising, and encouraging. His energy and enthusiasm were the chief cause of our success.

We are proud to record that in the elocution competitions held in connexion with the Kerala Day and College Day celebrations, the first and second prizes were awarded, in both contests, to members of the club.

At our annual social gathering, Dr. Sivaramasubramonia Iyer, M. A., Ph. D. (London), was the Guest of Honour. He made a short speech on the occasion.

Let me conclude this report with the prayer that the Rhetoric Club may flourish, and produce a galaxy of brilliant orators year after year.

JAMES M. CHACKO,
Secretary.

The National Cadet Corps.

During the current year, the College NCC Unit functioned as Number One Platoon of the C Company of the First Kerala Battalion NCC, with one officer and fifty-five other ranks. The only senior under-officer of the First Kerala Battalion NCC belongs to the Mar Ivanios College.

His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., Archbishop of Trivandrum, and our beloved Patron, inaugurated the new NCC quarters in the College Campus on 20th November, 1956, in the presence of a large and distinguished gathering, including the Circle Commander and the Officer Commanding, First Kerala Battalion, NCC. This building provides the the Cadets with a spacious and well-furnished recreation-room, a bell of arms, a store-room, a clock-room, and

company office. The services of a full-time lascar have been made available to us by the NCC Headquarters.

In the fields of training and social service, the cadets displayed much enthusiasm and sincerity, and all efforts were made to hold aloft the cherished ideals of the NCC. The civil and military authorities have complimented the cadets on their smartness and efficiency.

Sri V. S. Kuncheria, B. A., D. P. Ed., our physical director, was deputed to undergo military training with I Madras Battalion at Pangode, Trivandrum. He completed his training, and came out with flying colours to take charge of the College NCC Unit at the Annual Camp held at Pangode.

It is expected that, next year, the membership of the NCC will go up, so that the college will have a full company.

2/Lt. V. S. KUNCHERIA.

The Athletic Club.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

During the course of the academic year, our students took keen interest in all the activities of the Athletic Club, and steady progress was maintained in all the fields. The college contributed the major share of the personnel of the Travancore University Volleyball Team, which won the Inter-University Volleyball Trophy, for the first time in its history, at Allahabad. Two of our players represented the Kerala State in both volleyball and basketball tournaments. Six of our students were selected for the various University teams, and eight were selected to represent the Trivandrum District in various inter-district tourneys. We are proud to record that we contributed more players to the State, University, and District Teams, than any other college in the state.

This year we shared the Runners-up Trophy for Hockey with the Thycaud Hocky Club, in the League Tournament conducted by the Travancore Hockey Association. We were also runners-up in the Inter-Collegiate Volleyball Tournament and in the Rev. Fr. Bartholomew Memorial Tournament conducted by the Sacred Heart College, Thevara.

Volleyball. Volleyball continues to be the most popular game in the college. Our team was strengthened considerably this year by the addition of John Manuel, Raveendranathan Nair, M. I. Eapen, Devadathan and T. J Cherian. The team received intensive training for about one month in the coaching camp held at the college under the supervision of the physical director. A series of practice matches were conducted in the college grounds with the top-ranking teams of the city, especially, the star-studded State Police Team, and the redoubtable State Transport Team.

We participated, as in previous years, in the Rev. Fr. Bartholomew Memorial Volleyball Tournament at Thevara, but we lost to St. Berchmans College,

Changanacherry, in the finals. Lightning, they say, never strikes twice in the same place, but it did strike this year; for we lost, by the narrowest of margins, to St. Berchmans College again, when we met them at Alwaye in the finals of the Inter-Collegiate Volleyball Tournament. Our congratulations to the S. B. College team on the very remarkable "double" they have scored.

Special mention must be made of the following excellent players. M. I. Eapen, by his experience in the game, his presence of mind, and his happy disposition, always kept up the self-confidence of the other players. Mr. Eapen had the unique distinction of being a member of both the State and the University Volleyball Teams. T. J. Cherian and C. A. Mathew were chosen members of the Travancore University Volleyball Team. M. I. Eapen, T. J.Cherian, John Manuel, and Selvin were selected to represent the Trivandrum District in the Inter-District Matches.

Football. In football, we had a number of practice matches. K. Paul, captain, and C. A. Mathew represented the Travancore University in the Inter University football tournament. We lost to the Hindu College, Nagercoil, in the South Zone finals of the Inter-Collegiate tournament.

Basketball. The basketball team was considerably strengthened this year with the coming in of Simon Abraham. Practice matches were held with the Medical College, University College, and Engineering College. We lost one and won two of these matches. Simon Abraham was selected to represent the Kerala State in the National Basketball Championship Tonrney held at Trivandrum. He was also in the University team. Philipose Panicker, captain, and Anirudhan were selected for the Trivandrum District Team.

Tennis. Membership was limited to 35. Our teams participated in the Venkitachalam Challenge Trophy Tournament and the Inter-Collegiate Tournament.

Hockey. Sri J. A. Moreira, M. A., B.T., was selected to attend the coaches' training camp at Lucknow. Chiefly on account of the pains he has taken to train our team, we were able to become runners-up in the League Tournament conducted by the Travancore Hockey Association. Neville Moreira, captain of the team, was selected to represent the Trivandrum District in the Inter-District Tourney.

Athletics. Abraham Korah, captain of the athletic team, won second place in the 1500 metres event in the Kerala Olympic Sports this year, and at the Inter-Collegiate Athletic meet held at Ernakulam. The college athletic championship was won by C. A. Mathew. The annual sports were held on the 19th, 21st, and 22nd January, 1957. The 200 metres race and musical chair for the staff created much fun and laughter.

We take this opportunity to place on record our appreciation of the achievements of C. A. Mathew, who had the rare distinction of being chosen as a member both of the University football team and of the University volleyball team. He was a member of the college football, volleyball, basketball, and athletic teams. He was the athletic champion of the college this year. We are proud

of him, and our best wishes go to him for his continued success in the field of sports and in the game of life. We would be very glad to welcome him back to our midst next year.

Let me conclude this report with an expression of our gratitude to the Almighty for the blessings He has given us this year, to the Rev. Fr. Principal, to Rev. Fr. George Malancharuvil, and Rev. Fr. Seraphion, O. I. C., for all the encouragement and help they have given us during this year, and for the great interest they have taken in our activities.

2/Lt. V. S. KUNCHERIA,
Physical Director.

The Social Service League.

The Social Service League started functioning by the middle of September, 1956. It had 100 members on its rolls. Four groups of equal strength, each under a leader, were formed to facilitate better working.

A sizeable amount of earth-work was turned out by the members of the League by the end of the second term. The eastern side of the college stadium was cleared and levelled, and a road, nearly 120 feet in length, was constructed. Clearance of the college premises was also taken up by the League.

The League was authorized to canvas advertisements for the college magazine this year, and to add to the League fund the revenues thus collected. The amount came to nearly Rs. 300/-. We also collected old clothes for distribution among the poor.

With a view to contributing our mite to the nation-building programmes of the Government, we launched a drive to popularize the Small Savings Scheme. The drive was inaugurated on 30-1-'57 by Sri G. Ramachandran, M. A., Asst. Regional Savings Officer, who addresed a meeting of the League, presided over by the Rev. Fr. Principal. It is gratifying to report that the League purchased National Savings Certificates for the sum of Rs. 500/- even on the very first day.

Arrangements have been made to conduct a social service camp of the leaguers during the midsummer vacation. The Bharat Sevak Samaj has promised us its co-operation in this venture.

It is with a sense of deep gratitude that we record our indebtedness to the Rev. Fr. Principal, and to our Vice-President, Sri P. John, B. A., whose inspiring leadership and constant encouragement were chiefly responsible for the success of our activities.

P. T. GEORGE,
Secretary.

The Catholic Students' Union.

The inaugural meeting of the Catholic Students' Union was held on 3rd August, 1956, under the presidentship of Dr. P. J. Thomas, M. A., Ph. D., Retd. Economic Adviser to the Government of India. Sri K. T. Mathai, B. A. (Hons), and Miss A. J. Marykutty made instructive and eloquent speeches. A resolution of protest against the 'Neogi Committee' report was passed at the meeting.

At the beginning of September, 1956, Rev. Fr. Jose Mathew left for the United States for higher studies, and in his place, Rev. Fr. Daniel Ayyaneth was appointed Director of the Union.

An extraordinary meeting of the Union was held on the Mission Sunday. Sri P. D. Thommen, M. A., B. L., presided. Sri T. K. Kuruvilla spoke on the occasion. After the meeting, there was an auction sale in aid of the Missions. Thanks to the co-operation of both the Catholic and the non-Catholic students, we were able to collect a considerable sum.

The office-bearers of the Union attended the business meeting of the Regional Committee at Quilon. The Rev. Fr. Director and some delegates from our Unit took part in the regional conference of the South Zone division of the Pax Romana, held at Quilon in the third week of December, '56.

The annual retreat for the Catholic students of the college was conducted from the 11th to the 14th of October, 1956.

From the 28th of December, 1956, till the 1st of January, 1957, a 'Leadership Camp' was conducted in the college premises. His Grace the Archbishop of Trivandrum inaugurated the camp. During the camp much good 'social work' was done, and many discussions on various burning problems of the day were conducted. The main speakers were Rev. Fr. P. Cyrac, S. J. (National Director), Rev. Fr. P. C. Antony, S. J., Sri K. C. Chacko, Sri George Mathew, Sri George Fernandez and Sri Ninan Koshy. Thanks to the co-operation of all, the camp was a great success.

The anniversary of the C. S. U. was celebrated on Monday, the 28th January, 1957. In the 'social' that was held in this connexion, the Catholic students of this College and the members of the Bethany Hostel branch of the C. S. U. took part. In the meeting which followed the 'social', presided over by Rev. Fr. C. M. George, M. A., Vice-Principal, Fatima Mata National College, Quilon, speeches were made by Rev. Fr. Muthumalai, S. J., Sri P. V. Mathew, B. A., B. L., and Miss P. V. Annamma. The meeting was followed by a film show.

Thus ends another year of useful activities.

THOMAS M. KAPPAN,
Secretary

and J. JOSE
Joint Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Sodality of the Blessed Virgin Mary.

At a special meeting of the sodality held on 7th July, 1956, Joseph Thomas, IV B. Sc., C. K. Mathew, IV B. A., and Isaac Puthenparampil, were elected Prefect, Secretary and Treasurer respectively.

The inaugural meeting of the Sodality was held on 3rd August, 1956, under the presidentship of Dr. P. J. Thomas, former Economic Adviser to the Government of India. Sri K. T. Mathai, M. A., and Miss A. J. Marykutty spoke on the occasion.

Rev. Fr. Jose Mathew, the then Director of the Sodality, left for the U. S. A., for higher studies, in September, 1956; and Rev. Fr. Daniel Ayyaneth was appointed Director in his place.

The feast of the Nativity of Our Lady was celebrated with due solemnity. Thirty-seven new members were received into the Sodality that day.

Our weekly meetings were held on Saturdays, after the morning mass. At these meetings the Little Office of Our Lady was recited, and short sermons were preached by the Rev. Fr. Director. Our weekly study circles were also conducted on Saturdays, in the hostel quadrangle, under the guidance of the Director and Rev. Fathers George Malancharuvil and John Mathew.

An extraordinary meeting of the Sodality was held in connection with the Mission Sunday celebrations, under the presidentship of Sri. P. D. Thomman, M. A., B. L. Sri. T. K. Kuruvilla spoke on the occasion. The auction sale held after the meeting, in aid of the Missions, was a grand success. A drama was also staged, and we were able to collect altogether about Rs. 450/- for the Missions.

The Anniversary of the Sodality was celebrated on Monday, 28th January, 1957. Rev. Fr. C. M. George, M. A., presided over the meeting.

A solemn candle procession was conducted on Sunday, the 2nd of February, 1957, the feast of the Purification of Our Lady.

C. K. MATHEW,
Secretary.

The Newman Association.

At a meeting of the Association held on 18th July, 1956, under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, the Spiritual Director, Messrs. K. P. Sebastian and T. T. George were elected President and Secretary respectively.

The inaugural meeting of the Pax Romana of the College was held on 3rd August, 1956. His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., Archbishop of Trivandrum, presided, and Dr. P. J. Thomas delivered the inaugural address. A resolution protesting against the unfairness of the Neogi Committee Report was adopted unanimously.

Vidwan K. V. Chacko, led the discussion in the first ordinary meeting which was held on 7th September, 1956, with his scholarly talk on "The duties of Catholics." 'News and Views' by Rev. Fr. John Mathew continued to be interesting and informative throughout the year.

On 9th October, 1956, Prof. Ittyerah Joseph's illuminating talk on 'Faith' opened the way for much animated discussion.

A joint meeting of the C. S. U. of Mar Theophilos Training College and the Newman Association was held on 6th November, 1956. His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios presided, and Rev. Fr. Hoffinger addressed the gathering. He described his experiences n Red China. This great authority on the catechetical science was returning, after attending the recent liturgical conference at Padua, to Manila, to resume his work there as professor of theology. Fr. Hoffinger touched upon some aspects of teaching religion.

Again the association met on 16th November, 1956. Rev. Fr. George Malancharuvil led the discussion on "The Christian in the Professions" stressing the role of Christian teachers in the great work of spreading the Faith.

On 19th November, 1956, Rev. Fr. Ceyrac, S. J., national director of the Pax Romana, addressed the members, emphasizing the need of a spirit of prayer in the members for the successful undertaking of social work.

The annual spiritual retreat of the members was conducted from 7th to 11th December, 1956. Rev. Fr. Victor, C. D., directed the spiritual exercises and preached the sermons. The retreatants were addressed by Rev. Fr. Andrew Guy, the famous Canadian priest. The retreat rounded off with the community Holy Communion and break-silence breakfast.

The public meeting, held in connexion with the anniversary celebrations of the Pax Romana was presided over by Rev. Fr. C. M. George, M. A. Rev. Fr. Muthumalai, S. J., National Director of Sodalities, spoke on the occasion, and exhorted the members to cultivate a holy zeal for the lay apostolate.

T. T. GEORGE,
Secretary.

The Hostel Report, 1956-'57.

The long-cherished dream of the late Archbishop Mar Ivanios, of revered memory, was the establishment of a residential University. The building up of the St. Thomas Hostel was the primary step taken in that direction. Perched on top of a hillock, with the Arabian sea on the West, and the fascinating mountains of the western Ghats keeping guard on the east, the hostel commands an unrivalled panorama of scenic beauty.

Life in the hostel began with the reopening of the college, on the 5th of June, 1956. A notable feature of the current year is that the institution houses a cosmopolitan group of students, some of them hailing from Ceylon and Malaya. This year the hostel has enjoyed the unique privilege of having Rev. Fr. Principal as an inmate, residing among the students as 'a friend, philosopher, and guide'. Towards the middle of the second term, Rev. Fr. John Mathew Elenjileth left charge as warden, and the vacancy was duly filled by Rev. Fr. Daniel Ayyaneth.

One of the major achievements during the year was the erection of a spacious and beautiful mess-hall which can easily accommodate 300 persons at a time. We wholeheartedly thank His Grace Benedict Mar Gregorios, the patron of the hostel, for his generosity in providing us with so beautiful an edifice as our permanent mess-hall. Our special thanks are due to Rev. Fr. Seraphion, O. I. C., the architect of the college, for completing this fine structure within the very short period of three months.

This was a year of multifarious activities and splendid achievements. Besides catering to the curricular needs of the inmates, particular care was taken to afford opportunities for the development of their special talents and aptitudes. In family gatherings styled "Quadrangle Meetings" timely instructions on general conduct and behaviour were imparted to the inmates. The successful functioning of the newly formed Hostel Elocution Club was one of the highlights of the year. No fewer than a dozen ordinary meetings, in which the members learned much about the art of public speaking, were conducted under the auspices of the club. Gandhi Jayanthi was celebrated by the club by organizing an extraordinary meeting, in which the proposition "The principle of non-violence is the most important contribution made by Gandhiji" was discussed. A quiz programme was also organized to celebrate the birth of the Kerala State. It is a matter of pride to note that P. V. Mathew, P. T. George, and Thomas Kappen, members of the club, secured a number of prizes in elocution competitions conducted both inside and outside the College. A record number of sixteen excursions to places of educational and historical importance like, Courtallam, Cape Comorin, Suchindram, Padmanabhapuram, Perinchany and Pechipara Dams, Y. M. C. A. Marthandom, Ponmudi, Kovalam and Aruvikara, were organized by the inmates. The newly formed Hostel Horticultural Club took charge of the two gardens in front of the hostel edifices. His Grace the Archbishop, the patron of the hostel, was pleased to award three prizes to members of the club. Facilities for games like Volleyball, Basketball, Tennis, Shuttlecock, Cricket and Badminton were amply provided. It is worth mentioning that some of our players and sportsmen were on the various teams of the Travancore University. M. I. Eapen, C. A. Mathew, and T. J. Cherian, inmates of the hostel, who were on the University Volleyball Team, distinguished themselves by annexing the trophy in the National Volleyball Championship Tournament played at Allahabad.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

The hostel day was celebrated with great solemnity. The Malayalam Elocution contest held on the 21st of January, 1957, marked the beginning of the celebrations. It was followed by two other contests, one in English and the other in vocal music. The participants in the various contests maintained high standards. The annual hostel sports took place on the 26th of January, 1957.

By a happy coincidence the Hostel Day was celebrated on the 27th of January 1957, the feast of the heavenly patron of the founder of the institution. Sri P. S. Abraham, Registrar of the University of Travancore, was the Guest of Honour, at the Social held in the evening. Rev. Fr. Daniel Ayyaneth welcomed the gathering. Sri V. Gnanasikamony proposed the toast to the outgoing students. Sri S. M. Saleem replied to the toast. In his inspiring and enlightening address, Sri P. S. Abraham exhorted the student population, to identify themselves with the greater cause of the nation and prepare themselves to shoulder with courage and confidence, the great responsibilities awaiting them. He also expressed his great admiration and satisfaction at the most exemplary fashion in which the inmates of the hostel conducted themselves both within and outside the hostel. Rev. Fr. George Malancharuvil proposed a vote of thanks. The social was followed by an interesting programme of variety entertainments. The credit for the grand success of the celebrations goes to the inmates who laboured hard in the true spirit of co-operation.

Our best wishes to the out-going Students.

WARDEN.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The College Chronicle.

5th June, 1956 The College bustles with life again after the midsummer holidays. The Principal is besieged in his room by parents and guardians seeking admission for their sons and wards. The newcomers and the old-timers get mutually acquainted, though for the former, classes have not yet begun.

27th June, 1956. His Excellency the Rt. Rev. Mar Theophilos, Bishop of Tiruvella, passes away.

28th June, 1956. The college closes in mourning over the sad demise of His Excellency.

2nd July, 1956. Lectio Brevis. Mass of the Holy Ghost celebrated in the Hostel chapel, to invoke the blessing of God on the college, on the staff, on the students, and on this year's efforts and aspirations.

6th July, 1956. Rev. Fr. Francis Kalacherry, the new Principal, meets the members of the staff, who welcome him warmly.

15th July, 1956. Third Anniversary of the demise of His Grace the late Archbishop Mar Ivanios, the great founder of our College.

18th July, 1956. The Catholic members of the staff elect office-bearers of the Newman Association.

21st July, 1956. The college goes to the polls. The office-bearers of the various associations are elected by secret ballot.

28th July, 1956. The Association Secretaries hold their first meeting.

2nd August, 1956. Dr. Kesava Rao, Principal, Engineering College, Trivandrum, inaugurates the Science Association.

3rd August, 1956. Inauguration of the Newman Association by Dr. P.J. Thomas, M. A., Ph. D., formerly Economic Adviser to the Government of India.

4th August, 1956. Film show conducted by the U. S. I. S., Trivandrum.

7th August, 1956. Thomas Kappen, II U. C., secures a prize in the Malayalam elocution competition organized by the United States Information Service, Trivandrum.

8th August, 1956. Holiday declared for the college to bemoan the death of Sri H. C. Mukherjee, Governor of Bengal.

9th August, 1956. The Tamil Association is inaugurated by Sri C. Kumaradas, M. Sc., F. R. I. C. (London), Retd. Chief Secretary to the Government of Travancore-Cochin.

11th August, 1956. The Zoology Association is inaugurated by Dr. C. C. John, D. Sc.

13th August, 1956. Sri Kurien Joseph, M. A., L. L. B., inaugurates the History Association.

14th August, 1956. The college closes for the Onam holidays.

29th August, 1956. The college reopens after the holidays. Everyone looks refreshed and gay.

1st September, 1956. Holiday declared for the college in honour of Rev. Fr. Jose Mathew, Vice-Principal, who is leaving for the United States for higher studies. We wish him all success.

5th September, 1956. Our students compete valiantly in the essay competition held under the auspices of the New York Herald Tribune Forum.

12th September, 1956. Mrs. Elizabeth Zacharia, M. Sc., M. Ed., inaugurates the Botany Association.

14th September, 1956. Inauguration of the Arts Club by Sri S. Guptan Nair, M. A. The Commerce Association also is inaugurated to-day.

16th September, 1956. The eve of the First Terminal Examinations. Our students are studying feverishly. An unusual silence prevails in the hostel premises, even during recreation hours.

1st October, 1956. Essay and elocution competitions are held in connection with the Gandhi Jayanthi Celebrations.

3rd October, 1956. Members of the staff felicitate Rev. Fr. Francis Kalacherry, the Principal, on the eve of the feast of his Patron Saint, St. Francis of Assissi.

8th October, 1956. The Painting Club gets started, with the enrolment of new members.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

10th October, 1956. Retreat for the Catholic students begins. Rev. Fr. J. Hilarion, T. O. C. D., M. A., preaches the retreat.

11th October, 1956. The Rt. Rev. Mar Philipose Remban inaugurates the Syriac Association.

13th Octobrr, 1956. The Rev. Fr. Principal leaves for Bangalore to attend the Catholic College Principals' Conference.

16th October, 1956. The list of the members of the Social Service League is published.

18th October, 1956. Mr. Wilmer A. Kitchen, an American, addresses the staff and students of the college.

21st October, 1956. Mission Sunday celebrations. The Public meeting is presided over by Sri P. D. Thommen, M. A., B. L. Everyone takes keen interest in the auction sale in aid of the Missions.

22nd October, 1956. Our college meets the Scott Christian College, Nagercoil, in the Inter-Collegiate Volleyball Tournament.

24th October, 1956. Inter-Collegiate Football Match between our college and the Scott Christian College, Nagercoil.

28th October, 1956. Feast of Christ the King. May He reign over us!

30th October, 1956. Elocution and essay competitions are held to celebrate the birth of the Kerala State.

31st October, 1956. Eve of the inauguration of the new Kerala State. Public meeting presided over by the Rev. Fr. Principal. A Malayalam drama "ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ" is staged and other items of entertainment are presented after the meeting.

1st November, 1956. The birth of the Kerala State, the fulfilment of a long-cherished dream.

7th November, 1956. Rev. Fr. Hoffinger, S. J., of Austria, addresses the members of the staff.

19th November, 1956. Rev. Fr. Ceyrac, S. J., Chaplain General, A. I. C. U. F., addresses the Catholic students and members of the staff in the Hostel chapel.

20th November, 1956. His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O.I.C., M. A., D. D., inaugurates the new N. C. C. quarters in the college campus. Lieut-Col. Wates, Circle Commander, No. 16 Circle, addresses the staff and students.

21st November, 1956. Half-holiday declared in honour of the victorious Travancore University Volleyball Team which has won the finals, and secured the trophy in the Inter-University Volleyball Tournament held at Allahabad. Three of our students were members of the victorious team.

23rd November, 1956. Re-play of the football match between our college and the Scott Christian College, Nagercoil, in the Inter-Collegiate Tournament.

27th November, 1956. The Malayalam Literary Club meets for a lively discussion.

28th November, 1956. The Rhetoric Club debates whether English should continue to be the medium of instruction at University level. It is a pity the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Government of India will not leave the final decision to them.

2nd December, 1956. Several members of the staff go on a picnic to the heights of Ponmudi, and learn that the higher you climb, the cooler you become, in spite of getting nearer and nearer to the sun. An important discovery this: it might affect the entire future of the human race.

3rd December, 1956. Dr. U. Sivaraman Nair, M. Sc., Ph. D., tells the members of the Mathematics Association something about the Hamiltonian Way. The men of letters—among the staff and the students—wonder whether it has anything to do with Hamlet or Milton or both.

4th December, 1956. The Malayalam Literary Club meets to discuss 'The Future of Kerala'. What horoscope the astrologers cast at the end of this discussion, has not been publicized, but a shrewd guess is: "President's rule for another term".

7th December, 1956. Catholic members of the staff begin a three-day spell of 'Spiritual Exercises' under the direction of Rev. Fr. Victor, C. D.

10th December, 1956. Second Terminal Examinations begin. The senior students see the sword of Damocles (in the shape of detention) hanging over their heads.

18th December, 1956. The college closes for Christmas holidays. Some of the students see visions of sumptuous Christmas dinners as they hurry home for the holiday.

3rd January, 1957. The college re-opens after the Christmas holidays.

8th January, 1957. List of candidates selected for the University examinations put on the notice board. There is weeping in the Principal's room, and gnashing of teeth in the corridors.

16th January 1957. A symposium on 'Science in the Modern World' is held under the auspices of the Science Association.

18th January, 1957. The annual elocution and essay competitions in English, Hindi, Malayalam, and Tamil are held. Our budding orators and writers thus get a coveted opportunity to display their talents.

19th January, 1957. A meeting of the English Literary and Debating Society is held, at which Sri Ross Chandran, M. A., Lecturer in English, M. G. College, speaks on 'Literature and Life'.

21st January, 1957. An essay competition is held under the auspices of the Commerce Association.

22nd January, 1957. The annual sports, which give to our Bannisters and our Zatopecs an opportunity to display their agility, speed and other gymnastic accomplishments.

23rd January, 1957. College Day. Public meeting presided over by Sri. K. C. Chacko, M. A., M. S., Joint Director of Industries, Kerala State. Sri. M. P. Manmathan, Professor of Malayalam, M. G. College, Trivandrum, makes a very entertaining and instructive speech.

A Tamil farce, 'Varattum' and scenes from Shakespeare are staged by our Dramatic Club. Some members of the

Club prove that good acting is not an exclusive prerogative of Hollywood.

24th January, 1957. College Social. Sri N. E. S. Raghavachari, Chief Secretary to the Government of Kerala, is the Guest of Honour. Fancy dress competition during the social. Two Malayalam plays 'ചുമട്ടു താങ്ങി' and 'പൊള്ളുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ' are staged in the evening.

27th January, 1957. Hostel Day celebrations. At the Social, the Chief Guest is Sri P. S. Abraham, Registrar of the University of Travancore.

28th January, 1957. Combined Anniversary and Social of the Newman Association, the Catholic students' Union, and the Sodality of the B. V. Mary. Rev. Fr. C. M. George, M. A., is the Guest of Honour at the Social.

30th January, 1957. Sri. G. Ramachandran, M. A., Deputy Regional National Savings Officer, addresses the members of the Social Service League, inaugurating a drive for the popularization of small savings schemes.

1st February, 1957. Formation of the Staff Association, and election of office-bearers.

2nd February, 1957. Feast of the Purification of the B. V. Mary, and candle-light procession from St. Thomas Hostel to the Asram Church.

8th March, 1957. Last day of the examinations for the Pre-University students. College closes for midsummer holidays. Thus ends another year of sincere service on the part of the staff, and hard work on the part of the students.

DEO GRATIAS

A Tour to North India.

Neville Fernandez, II U. C.

A group of our students, led by two members of the staff, conducted a tour of North India during March-April, 1956. A record of the tour, written by one of the group, follows:

It was on the 15th of March, 1956, that our train puffed out of the Central Station, Trivandrum. We were twenty-two in number, including the two teachers who led us. When we started, we were almost strangers to each other, but within a few hours we had all become intimate friends. We had plenty of fun in the train, and did not notice the time passing.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The next day, at about 6-30 A. M., we reached Madras. We were received at the station by Sri V. S. Kuncheria, our Physical Instructor, who took us to Loyola College, Madras, where we camped for two days. During these two days, we visited the St. Thomas Mount, the Adair Library, the Sterling Gardens, the United States Information Office, the Marina Beach, the Moore Market, the Art Gallery, the Museum, and the Zoo.

We left Madras for Vizaghapatnam by the Calcutta Mail at about 8-30 P. M., on 17th March, 1956. We were over the River Pennar near Vellore during the night, and in the morning, at about 6-30 A. M., we were on the long bridge over the River Krishna. From the bridge we watched the sun rise gloriously in the east. The crossing of the River Godavari was a thrilling experience; so was the crossing of the Rajmundry. We reached Vizagh at about 5 P. M., on the 18th. We proceeded to the Sacred Heart Church, where the Catholic students heard Mass, it being a Sunday. The next day we visited the naval base, the ship-building yard, and the Andhra University. At the naval base we met Commandant Almeida, formerly Circle Commander of the Travancore I Battalion N. C. C., who took us on a jolly ride in his yacht into the open sea. He also entertained us to tea. We wish to express our gratitude to him, and to Rev. Fr. Paul Lyrama, S. J., for all the kindness we receivedfrom them during our short stay at Vizagh.

The next day, the 19th March, at about 3-15 P. M., we left for Calcultta. We reached Calcutta at 10-10 A. M. the following day. Here we stayed at St. Xavier's College for two days. At Calcutta, we visited the Howrah Bridge, the museum, the New Market, the Victoria Memorial, the Eden Gardens, the Raj Bhavan, the Botanical Gardens, and the busy metropolis. In the Botanical Gardens we saw a huge banyan tree, which spreads its far-flung branches over an acre of land. It is 2000 years old, and the largest in India. From the distance, it looks more like a forest than a single tree. While at Calcutta, we saw the film 'Helen of Troy'.

At 8-50 P. M., on the 21 March, we left Calcutta for Asansol to visit the Chittaranjan Locomotive Works. We reached there at 2 A. M. on the 22nd, and spent the remainder of the night in the retiring rooms. In the morning we visited the Chittaranjan Locomotive works. The same day we were able to see the Maithon project of the Damodar Valley Corporation, with its flood-control dam, and underground hydro-electric plant.

On the 23rd, at 2-40 A. M., we left Asansol for Benaras. At Moghul Sarai we changed trains. We reached Banaras by 4-30 P. M. We spent the night in a building adjoining the Chaplain Church. The next day we visited the Benaras Hindu University, the Sarnath, the Golden Temple, the Bharat Mata Temple, the Durga Temple, and some of the stupas built by Asoka. At about 8 P. M., on the 24th, we returned to Moghul Sarai, and from there caught the train for Agra. We reached Agra at about 1 P. M. on the 25th. There we visited the famous Fort and the Taj Mahal. The moon was full that night, and so we visited the Taj Mahal after sunset. It was, indeed, an unforgettable sight. The Taj Mahal, seen in the moonlight,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

is so beautiful a sight that only a poet should attempt a description of it.

At about 3 A. M., on the 26th, we left for Delhi. We reached the great Capital of India by 6 A. M. There we lodged at the Raisina Road Hotel. On the 26th, we visited the Red Fort, the Archeological Museum, the Raj Ghat, the Birla Mandir, in front of which Gandhiji was shot dead, and the Connaught Market. On the 27th, we visited the Rashtrapathi Bhavan, and played Holi with Dr. Rajendra Prasad, the President of India. We then met Sri Nehru, our Prime Minister, Srimathi Indira Gandhi, and her two sons. Later we visited the Moghul Gardens, the Great Hall of India, the Qutab Minar, and the Rajpath. We also visited the National Museum, the Supreme Court, the Parliament in session, the All-India Radio Headquarters, and the National Physical Laboratory.

We left Delhi for Bareilly at 8-20 P. M., on the 28th. We changed the train at Bareilly and proceeded to Kothgodam. From there, we went by bus to Naini Tal, a hill station and health resort, 7300 feet above sea-level. At Naini Tal, we camped at the Y. M. C. A. Hostel. We climbed the Cheena Peak, from where we could gaze at the snow on the distant Himalayas. We stayed at Naini Tal for three days. The cold was intense, and we were obliged seek the warmth of our rooms before 6 o'clock in the evening. One of our enjoyments, during our stay at this hill station, was horse-riding.

On the 31st March, by 1-30 P. M., we left for Delhi. On the 1st of April, at 7-30 A. M., we took the train to Jaipur. When we crossed the Rajputana Desert, the heat was oppressive. We reached Jaipur at 5-20 P. M. Here we stayed at St. Xavier's High School. The next day, the 2nd of April, we visited the Ameer Palace, the ancient observatory, the tomb of the Maharani, and the ancient forts. We left Jaipur for Ahmedabad at about 5-30 P. M , on 2nd April. We reached Ahmedabad at about 11-40 A. M., on the 3rd. We experienced the horrors of the heat wave while we were at Ahmedabad. We left for Bombay by 9-15 P. M.

We reached Bombay at about 6 A. M., on the 4th of April. At Bombay, we were the guests of the good Jesuit fathers at St. Xavier's College. We stayed for three days in the city, and visited the museum, the Gateway of India, the harbour, the Marine Drive, the aquarium, the Brabourne Stadium, the Vallabhai Patel Stadium, the Malabar Hills, the Aarey Milk Colony at Anand, and the R. K. Studio. We met here Raj Kapoor and Nargis, and were photographed with them. Rev. Fr. Balaguer, S. J., Principal, St. Xavier's College, gave us a grand treat, and invited us to stay on for a few more days.

On the 6th of April, at about 9-50 P.M., we left Bombay, and reached Madras at 6-10 A. M. on the 8th. Once again the Loyola College extended its hospitality to us. At 8-30 P. M., the same day, we left for Trivandrum.

Throughout the entire course of our tour, we enjoyed again and again the generous hospitality of the Catholic institutions, and especially of the Jesuit institutions, which we found everywhere we went. We express our deep gratitude to the good Rev. Fathers for all the help they rendered us and all the kindness they showed us,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

TRIVANDRUM ELECTRIC & NOVELTY STORES.

CANTONMENT, TRIVANDRUM.

Suppliers of:

G. E. C. RADIOS,

TABLE FANS,

ELECTRICAL ACCESSORIES,

MOTORS

&

PUMP SETS.

All sorts of Wiring undertaken.

A cheap house for everything Electrical.

Please contact us for

all your ELECTRICAL Requirements.

Phone 2380.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

METRO STUDIO

TRIVANDRUM.

THE ONLY RELIABLE HOUSE FOR

BEST PHOTOGRAPHIC WORKS

Our portraits, our groups, our enlargements,

our developing & printing,

&

Our Repairing services

a speciality

A small trial will prompt you place with us

more orders.

AUTHORIZED KODAK DEALERS.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ENGLISH SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Gerard Manley Hopkins:

Pioneer of Modern Poetry.

(P. Jawahara Kurup, II U. C.)

EVERY student of English literature recognizes that there is such a thing as modern poetry, and that there are considerable differences between it and the poetry of older times. But to define the nature of 'modern poetry', or to say exactly where it begins, is a difficult matter.

What, in fact, is meant by the term 'modern poetry'? Is it the poetry written within the last five, or ten, or twenty years? Or is it the poetry written since the First World War? But a glance at any anthology of modern poetry will show that actually during that war some 'modern' poetry was being written. Perhaps we ought to go even farther back, and include in the term 'modern poetry' all the poetry of the twentieth century. But here again we find some dfficulties. Some of the poetry written during the present century is definitely not 'modern'. *The Waste Land* of T. S. Eliot appeared in 1922. Robert Bridges published *The Testament of Beauty* seven years later. And yet *The Testament of Beauty* is not 'modern' in the sense in which '*The Waste Land*' is modern. Further, even towards the end of the nineteenth century, some 'modern' poetry was being written.

The fact is, we cannot lay down any definite period within which all the poetry written might be considered modern in contrast to the poetry of the preceding years. It is not at all possible to say that the new era began in such and such a year.

Our criterion, therefore, can only be the poet himself. It is his mind that matters. The question is, "Has he the modern outlook? Does he look backward or forward?"

By 'modern poetry', then, we do not mean the poetry of this particular date or that, but all the poetry of the new movement which has broken with the tradition of yesterday and started off on a line of its own. The modern poet is one who has revolted against the stereotyped conventions of the poetry of an age that is past.

When T. S. Eliot published his first collected volume, he called it *Poems 1909–1925*. Since it was from him and from Ezra Pound that the first authentic notes of the new strain were heard, we might perhaps say that modern poetry was born about 1909.

But here a paradox confronts us. It is true that the voice of the new poetry was first heard in the years immediately preceding the First World War. But the first poet to revolt against the Victorian tradition, and free both language and metre from the bonds of convention, died ten years before the twentieth century was born, though his voice was not heard

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

by the world till 1916. This great revolutionary and pioneer of modern poetry was Gerard Manley Hopkins.

Born in 1844, Hopkins died in 1889. He was a poet born out of time. It was during his life-time that everything that we call Victorian came to full bloom. The decadence of the last decade of the nineteenth century had not yet set in, and the mere idea of the modern revolt against nineteenth-century standards would have seemed incredible and fantastic in those days. Yet, as Martin Gilkes observes, "today the greatest single influence upon the development of modern poetry, with the solitary exception of T. S. Eliot, has been this stray mid-Victorian—who is anything but mid-Victorian when you come to read him."

But Hopkins and his poetry remained entirely unknown for nearly twenty-eight years after the poet's death. It was not till 1916, that Robert Bridges, his lifelong friend and literary executor, dared to publish six carefully selected fragments from his compositions. They at once caught the attention and roused the interest of the discriminating.

Encouraged by this success, Bridges gave to the world, in 1918, the first edition of Hopkins's poems. To that little volume he prefixed a graceful sonnet by way of dedication. It begins thus:

> Our generation is already overpast
> And thy lov'd legacy, Gerard, hath lain
> Coy in my home.........

At Hopkins's death, Bridges had found himself left with a bundle of manuscripts which no editor had ever had the courage to print; but their true worth he himself realized only too well. For he had read and criticized them all as they were written. From the first he had no doubt that Hopkins was a poet of outstanding originality and power. But he had no doubt also that Hopkins's versification would have appeared quite monstrous to contemporary readers. A generation brought up upon Tennyson's sweet honey and Swinburne's 'Turkish Delight' would hardly have taken kindly to *Harry Ploughman* or *That Nature is a Heraclitean Fire*. Bridges, therefore, decided to wait for the day when the world should be ripe and ready for this revolutionary kind of poetry. He had to wait for twenty-eight years.

Hopkins is a poet who finds his delight in the world of sensations. He is absorbed in it, passionately, with his whole being. Even his juvenile verse reveals this preoccupation with the artist's world of feeling. The following lines are taken from a poem, which he wrote when he was only seventeen, and which "won a prize for English Poetry."

> Plum-purple was the West; but spokes of light
> Spear'd open lustrous gashes, crimson-white.........
> Anon, across their swimming splendour strook,
> An intense line of throbbing blood-light shook
> A quivering pennon.........

These lines could not exactly be described as good poetry, but they reveal Hopkins's artistic turn of mind, and his absorption in the world of sensations. And it is evident that, primarily, it is the light and colour and movement of that world that fascinate him most. He

sees things with a painter's eye, and he sees them with an infinite intensity of sensuous feeling. So strong, so vivid, and apparently so all-absorbing is this sensuous feeling that one might well believe that this is the whole man.

But that is not so. There is to his nature another and equally forceful side, a touch of steel under the surface. In his life, he showed himself a stern moralist, who could be indifferent alike to public opinion and the attractions of the senses. His later poetry is very definitely the result of the clash and conflict between these two contradictory elements in his nature. He wrote:

I am gall, I am heart-burn: God's most deep decree
Bitter would have me taste: my taste was me:
Bones built in me, flesh filled, blood brimmed the curse......

In these lines he refers not merely to the opposition between Good and Evil in him, but also to the essential contradiction in his strangely dual nature, the opposition between the will to self-expression and the will to self-negation.

At the age of nineteen he left school and joined the Oxford University for higher studies. Two important events occurred during his career there. The first was his meeting with Robert Bridges, then like himself an undergraduate in his first year. The two became thick friends, and remained so till death intervened. The second was Hopkins's reception into the Catholic Church by Cardinal Newman. After his conversion he thought of leaving Oxford, but at Newman's advice he continued his studies and took a First Class.

The following year (1868) he bade good-bye to the world, and entered the Jesuit Novitiate at Roehampton. He knew very well what he was doing. He had let the Will to Self-negation triumph over the Will to Self-expression; the moralist in him had triumphed over the artist.

Before he became a Jesuit he burnt all that he had written; and during the next seven years he wrote nothing but two or three little presentation pieces. But during these years of silence the process of inward growth did not cease for a moment. The new poetry that he was to write was all the while forming and shaping itself within him. The result was that, when he actually began to write again, he wrote poetry that was utterly and absolutely different from what he or anyone else had ever written before—poetry that was quite new and years ahead of its time.

It was by a fortunate chance that the flood-gates were at last opened. In the winter of 1875, the *Deutschland* was wrecked in the mouth of the Thames, and five Franciscan nuns aboard her, exiled from Germany by the Falck laws, were drowned. Hopkins was greatly affected by the account of the happening, and he told his rector so. The rector then expressed a wish that someone would write a poem on the subject. On this hint Hopkins set to work; and the *Wreck of the Deutschland* was the wonderful result. He had long had haunting his ear the echo of a new rhythm which he now realized on paper.

The Wreck of the Deutschland is a long poem, partly declamatory, partly narra-

MARYVANOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

tive. It was struck out at white heat, and showed in every line and word the intensity of the author's feeling. He sent it to the *Month*, a leading Catholic paper which published occasional verse. It must have exploded upon the editors like a bomb. It was so revolutionary that they dared not print it.

The first section of this great poem strikes the note, the curious double note, which sounds all through his later poetry.

St. 4.

I am soft sift
In an hourglass—at the wall
Fast, but mined with a motion, a drift,
And it crowds and combs to the fall;
I steady as a water in a well......
...Of the Gospel proffer, a pressure, a principle, Christ's gift.

St. 5.

I kiss my hand
To the stars, lovely-asunder
Starlight.........and
Glow, glory in the thunder;
Kiss my hand to the dappled-with-damson west.

In stanza 4, the ascetic in Hopkins reveals himself unmistakably; and in stanza 5 is revealed, equally unmistakably, the artist in him, sensuous to his finger-tips, to whom the world of sensation is infinitely exciting and intoxicating.

The Wreck of the Deutschland is divided into two sections of unequal length. The first and shorter section is only loosely connected with the second, and might easily stand as a complete poem by itself. The primary motif of the poem is to be found in the first section; it is not so much the actual wreck and the drowning of the nuns as the effect of the tragedy upon Hopkins himself. The first section is, in fact, nothing but a study of his own mind and self at the moment when the poem was written: his hopes, his aspirations, his doubts, his difficulties, his fears, his double self, are all portrayed there. There never has been written a better description of the religious life than the following:

St. 2.

I did say yes
O at lightning and lashed rod,
Thou heardst me truer than tongue confess
Thy terror, O Christ, O God;
Thou knowest the walls, altar and hour and night:
The swoon of a heart that the sweep and the hurl of thee trod
Hard down with a horror of height:
And the midriff astrain with leaning of, laced with fire of stress.

The second section of the poem is almost wholly narrative. It describes the sailing of the *Deutschland* from Bremen, the rising storm, the wreck, the heroism and death of the nuns – "all set in a fiery nimbus of passionate emotion." There is many a passage here the meaning of which is difficult to understand. The obscurity is due to the poet's revolutionary expressions rather than to the difficult nature of the thought content itself.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Hopkins's poetry must be read aloud in order to be understood and appreciated. On the printed page his lines present a bizarre look. The following stanza appears awkward to the eye:

St. 28.

But how shall I......make me
room there:
Reach me a......fancy, come
faster—
Strike you the sight of it? look
at it loom there,
Thing that she......there then!
the Master.........

These lines are not easy to understand at first sight, but when they are read aloud, with the emphasis falling where instinct naturally dictates, much of the difficulty vanishes.

Hopkins himself was well aware that his poetry appears difficult on the printed page, and also that much of its difficulty disappears when it is read aloud. He has even expressed a wish that he should be read aloud "with the ears", and not with the eyes. Often what seems impossibly crude and difficult in print sounds entirely natural and simple when the ear alone is the judge. Moreover, the voice brings out a host of subtleties which remain unsuspected on the printed page.

Such subtleties we find in abundance in Hopkins's poetry. For he was always a most careful and painstaking craftsman, and embellished his compositions with such devices as deliberate (and sometimes concealed) assonance, alliteration and interior rhymes.

In *The Wreck of the Deutschland* and in everything that Hopkins wrote subsequently, we notice two revolutionary innovations: he uses an entirely original rhythm; and he treats words and even grammar with a freedom that is astounding. One of his magnificent sonnets ends thus:

Heard unheeded, leaves me a lonely
began.

Does he mean "leaves me a lonely man who has only just begun"? Or does he audaciously use the past tense of a verb as a noun?

About the new rhythm which he used, Hopkins wrote: "I had long had haunting my ear the echo of a new rhythm .... 'Sprung Rhythm' as I call it." What is this new rhythm? One of Hopkins's sonnets begins thus:

I caught this morning morning's
minion, king-
dom of daylight's dauphin, dapple-
dawn-drawn Fal-
con, in his riding
Of the rolling level-underneath-him
steady air, and striding.........

How can we scan these lines? We might start with the usual method—division into feet of so many syllables each. Thus the first line might be regarded as an iambic pentameter. But the next lines refuse to be scanned thus.

By 'Sprung Rhythm' Hopkins meant a rhythm in which one does not count by syllables, but by stresses. A stress here may be either one word or a group of words upon which the emphasis of the voice falls. So many stresses go to make one line; and it does not matter in the least how long or short the line may be, provided the requisite stresses are all present. Any number of unemphasized

syllables may be grouped round each separate stress.

It is not quite clear why Hopkins called this rhythm 'Sprung Rhythm'. He did so perhaps because "a line scanned solely by stress may be thought of as running on springs, and each individual stress may by a further effort of the imagination be likened to a single spring which may consist of any number of coils."

"Sprung" rhythm itself is not a new discovery. It is actually the oldest rhythmic principle in the English tongue. It is the rhythm of all old English verse. What Hopkins did was to adapt and amplify it, and thus give it a certain novelty. After the fourteenth century, the 'sprung' rhythm had fallen into disuse. It had been replaced by the new principle, of counting by syllables and regular feet, which had behind it the tradition of ancient Greek and Latin poetry, and all the prestige of cultured France and Renaissance Italy. The native rhythm of England had thus suffered a loss of face, from which it had not recovered for the space of six centuries. Then at long last came this Jesuit priest, who rose in revolt against the tradition of six hundred years, and demonstrated to an unbelieving generation that a poet of genius could produce great poetry in the abandoned old rhythm of stress.

Even more revolutionary than Hopkins's rhythmic innovation is his treatment of language and grammar. It is not merely that he is not a slave to precedent or orthodoxy; "he uses words with all the fine careless rapture of Browning's famous thrush"; and when it suits him, he can be absolutely indifferent to the principles of English grammar. He can coin long compound words, which are very expressive, though they may be unknown to any dictionary. In *The Windhover* we read

> ......dapple-dawn-drawn Falcon,
> in his riding
> Of the rolling level-underneath
> him steady air......

The picture which these odd-looking compound epithets evoke is fresh and complete; and the freshness is chiefly due to their oddness.

In the same sonnet we have the following lines:

> Brute beauty and valour and act, oh,
> air, pride, plume, here
> Buckle!

It is clear what the poet means here by the expression 'buckle'. He sees a kestrel in flight; and brute beauty, valour, agility, the air rolling level underneath him, the proud look of the bird, the wings that support him in flight—all these are elements that make up the totality of that glorious vision; they 'buckle' or 'tie up' or 'meet together' in that moment of vision. But the word 'buckle' has never before been used in this sense by any one else.

Again, in *The Loss of the Eurydice* occur the following lines:

> Holiest, loveliest, bravest
> Save my hero, O Hero savest.

The expression "O Hero savest", seen in print, is certainly confusing. But when read aloud, it does not sound so cryptic; Hopkins has only omitted the relative from "O Hero who savest." He once rebuked Robert Bridges for his "unaccountable misunderstanding" of these two lines.

A more obscure passage is to be found in *Bugler's First Communion.* The young soldier is kneeling at the altar-rail and the priest prays over him thus:

> Frowning and forefending angel-
> warder
> Squander the hell-rook ranks sally
> to molest him.

The grammatical construction of the second line is not immediately obvious either to the eye or to the ear. It is not even obvious that "squander" and "sally" are both verbs. The idea is: "May the frowning and forfending angel-warder (guardian angel) squander (scatter) the hell-rook ranks (ranks of devils) who sally to molest him." The obscurity of this passage is inexcusable. But it is only natural that a pioneer, even a pioneer of genius, should occasionally fail to hit the target. Hopkins could write:

> And leaves me a lonely began.

But he could also write such lines as

> That night, that year
> Of now done darkness, I wretch lay
> wrestling with (my God!)
> my God.

Never since the great Shakespeare ceased singing did any other poet dare to use words with such boldness and such freedom. Both Shakespeare and Hopkins were bold and original geniuses who regarded words in the light of Christ's precept: "The Sabbath was made for man, not man for the Sabbath."

Shakespeare dared to say, "But me no buts", thus transforming a simple little conjunction both into a verb and into a noun. Hopkins could transform an adjective into a verb in the same way.

> But ah, but O thou terrible, why dost
> thou rude on me
> Thy wring-world right foot rock?

So he wrote in *Carrion Comfort*.

Again, Shakespeare had written:

"Nor dare I chide the world-without-end hour"

long before Hopkins wrote in *The Windhover*, "level-underneath-him steady air."

We find then much affinity between the greatest of English bards and the greatest of the modern revolutionaries. In Hopkins's hands the English language became free, fluid and pliable once again as it had never been since Shakespeare's time. It is this Shakespearean independence and refusal to be bound and limited by custom, usage, authority or orthodoxy that makes Gerard Manley Hopkins the first of the moderns.

(*The author wishes to acknowledge his indebtedness, for all the matter contained in this article, to Martin Gilkes, M. C., M. A*)

Truth is the foundation of all knowledge and the cement of all societies—
Dryden.

* * * * * * *

The greatest homage we can pay to truth is to use it. *Emerson.*

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Common Bonds That Unite the Malayalees*

(Rev. Br. Martin, III U. C.)

THE Malayalees, the people who speak the Malayalam language, are ethnically one, and they inhabit a territory with geographic unity, called Kerala. The Malayalees are linked together by certain religious, social and cultural affinities. They possess a common language, art and literature, customs, manners and traditions, which make them separate and distinct from their neighbours. Though there may be differences among the Malayalees when they are at home, they manifest a remarkable unity and gregariousness when they go outside Kerala. There is hardly a town in India, there is hardly a city in the world, where there does not exist an Association of Malayalees. The Malayalees feel that they are the sons and daughters of Kerala Matha.

When we speak of the natural bonds that unite the Malayalees, primary importance should be assigned to the social instinct, or herd instinct, which is the first pre-requisite of all other bonds. Without it, all other bonds are impermanent. It makes men forget their differences and live amicably with their neighbours.

The tradition and history of Kerala unite us. The tradition of Parasurama having raised Kerala out of the sea, though regarded as a myth nowadays, has had a unifyng influence on the people inhabiting this territory. In the days of the Perumals and Samoothiris, Kerala enjoyed political unity too. But even after political unity was somewhat disrupted, and various portions of Kerala came to be ruled by various kings and chieftains, the essential unity of the people remained strong and undiminished. The general feeling that we are the sons and daughters of a great motherland helped to preserve this unity.

Malayalees inhabit a long, narrow territory that lies between the hills and the sea. In olden times these natural barriers, the sea on the west, and the mountains on the east, rising in some places to well over seven or eight thousand feet, effectively cut off the Malayalees from the outside world. The result was that those people who had originally come from outside and settled down in the valleys of the hills (Malayalam) gradually developed a language of their own, which was a mixture of Tamil and Sanskrit. For there is no doubt that some of the original settlers were Aryans talking Sanskrit and the others were Dravidians talking Tamil.

---

* First-prize winning essay in a competition held under the auspices of the Literary and Debating Society.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

This new language—the common language of the people of Kerala—has in its turn cemented our unity.

The Dravidians came first. The Aryans came later and, being warlike, were able to vanquish the peaceful Dravidians. But the conquerors intermixed freely with the conquered, and assimilated their customs and manners. And thus a common culture and common social customs and observances gradually evolved.

The Malayalees do not follow a common religion. The majority are Hindus. Next come, in numerical strength, the Christians. Then the Mohammedans. The majority of the Christians are descendants of ancient converts from Hinduism; and these ancient converts had all been Hindus of the highest castes.

This fact made possible and easy that free intercourse between Hindus and Christians which has been responsible for the communal amity and harmony for which Kerala is so famous. The Christians and Hindus of Kerala have lived together in peace and harmony for the last nineteen centuries. There was, until very recent times, the closest co-operation between these two communities in every sphere of life, including the religious sphere. Temple elephants were often lent to adjacent churches on festive occasions; and ornamental umbrellas were lent to temples by the churches. There were even cases of Christians holding official positions in the administration of temples. Though such co-operation in matters religious exists no more, co-operation continues in almost all other spheres. The Muslims of Kerala are a minority. Some of them are descendants of Arab settlers; most are converts. But from the beginning they easily understood the need to live in peace with their Christian and Hindu neighbours.

The national festivals of Kerala have been another source of unity among the communities. The 'Onam' festival, particularly, is no more a Hindu festival; it is a national festival, kept by all Malayalees, wherever they are. Foreigners have often admired the way 'Onam' is celebrated by Malayalees who live outside Kerala. In whatever part of the world they may be, if there are ten or twenty of them in a town or locality, they gather together and celebrate 'Onam' in the traditional manner.

The extensive mythology of the Hindus, and their great books like the *Ramayana* and the *Mahabharatha*, have helped to unite, not only the various castes among the Hindus, but all the people of Kerala. These books of mythology are a source of lasting inspiration to the poets and artists of Kerala. They take popular themes from these books, and, embodying them in art or literature, present them to the common people. This has helped to preserve the unity of the people.

The arts and literature of Kerala play a great role in the matter of preserving the unity of the people. We are famous as masters of various forms of art and literature. Our 'Kathakali', 'Kolattam' music, dances, and dramas help to strengthen our sense of oneness. In literature, the works of Ezhuthacchan,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Kunchan, Unnai, Ulloor, Asan, and a host of others are extremely nationalistic in tone, and play an important part in maintaining in the hearts of the Malayalees a sense of their oneness.

The large number of newspapers, magazines, and periodicals of various kinds that are published in Malayalam are another potent source of unity among us. Even outside Kerala our papers and periodicals extend their salutary influence. Thousands of Malayalees living in distant corners of India, and even outside India, look to these papers and magazines for news of home, sweet home, sweet Kerala.

Malayalees have their own peculiar food habits. We prefer our rice and curries—our *sampars* and *aviyals*, our *oopperis, thorans* and *pachadies*—to any other items of food, to *chappathis* and *biriyanis*, to bread and butter. We want rice, rice, and rice, and not wheat, or bajra, or barley. Even when we are in Bombay or Delhi, London or New York, we prefer to enter a Malayalee hotel, rather than any other eating-house. (And, thank God, there are hotels and tea-shops in every part of India,. and in many cities in many foreign countries, run by enterprising Malayalees, to whom neither Tokyo nor New York, neither the South Pole, nor the North Pole, is too remote or inaccessible!)

Though this may seem paradoxical, the battles that were fought between kings and princes on the land of Kerala, served only to unite us into one people. These wars and battles eliminated the weaker rulers, and those that remained thought it wiser to live in peace with one another. Thus the spiritual unity of Kerala was maintained, and to a great extent the political unity, too, since there was much co-operation between the kings and kingdoms.

In recent times, the Indian national movement greatly strengthened the sense of unity among the Malayalees. The people of Travancore, Cochin, and British Malabar, stood together in their fight against the British foe. With the advent of Independence, the desire of the Malayalees to be united politically into one unit became stronger still. The Indian National Congress had encouraged the idea of linguistic provinces, and the Malayalees, more than any other language group in India, longed to be allowed to have their own united Kerala. This irresistible desire of the people has at last found fulfilment with the formation of the Kerala State.

Thus various factors such as a common language, common culture, common food habits, dress, literature, art, traditions, political conciousness and others, helped to keep the Malayalees spiritually united through the centuries, and politically united at different periods in history. And today we are once again politically united. It might happen in some remote future that we shall be again politically divided; but our spiritual unity can never, never be broken asunder.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Big 'Small Industry.'

(P. T. *George, III B. A.*)

SMALL industries have been playing a major role in the financial set-up of our country. It has been recognized that only the small industries can help us get over the tough unemployment problem. Apart from the ease with which these trades can be learned, they have this advantage, that they require only a small capital outlay to start with.

The most important small industry in India today is the Handloom Industry. On account of the great role it has been playing in the economic set-up of our country, and the important place it has been assigned in the development schemes under the Second Five-Year Plan, it will be worth our while to learn something about this industry, the biggest ' small industry ' in the whole country.

The Handloom Industry employs more people than any other industry, except agriculture. It produces nearly 1450 million yards of cloth which is more than one-eighth of the clothing needs of India. This industry requires the lowest capital outlay. It has also the advantage that even the poor illiterate millions can operate it. Yet another important aspect of the industry is its role as one providing subsidiary and supplementary employment: the Indian handloom industry consumes nearly 76 per cent of the yarn delivered by the Textile Mill Industry of our country.

Indian handloom fabrics were once famous all over the world, and kings and queens, and lords and ladies, in Asia and Europe, were proud to deck themselves in them. And if they are today accepted in the fashion world of America, they are only getting the recognition which they richly deserve.

Even as early as the Budhist period Indian handloom fabrics were known the world over. Tavernier, a French traveller of the seventeenth century, describes " the cloth being so fine that you could hardly feel it in your hand." Even during the early period of British rule in India, the record is that " Dacca Muslin could be manufactured fifteen yards long and one yard broad, weighing only 900 grains, the price of which was forty pounds." In the accounts of Baines it is said that "Indians in all ages maintained an unapproached and almost incredible perfection in their fabrics of cotton, and some of their muslins could be thought the work of fairies or insects rather than of men." Today, with the help of all the latest machinery and the benefits of advanced research at our service, we cannot produce cloth of even half such fineness. The fineness and perfection of the art of Indian weaving have become relics of the glorious past. It was the policy of wanton destruction and discouragement adopted by the agents of an alien government that gradually ruined that

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

magnificent industry, and obliterated the glorious tradition of perfection it had built for itself through the centuries.

The introduction, in the 19th century, of the powerloom into the country was the greatest calamity that befell the Indian handloom industry. But during the period 1854 to 1918, the competition from the organized mill industry was not quite serious. In the beginning, the handlooms were supplementing the mill industry. The real danger came when the hitherto purely spinning mills started converting themselves into composite spinning and weaving mills.

During the period 1897 to 1901 the handloom industry used up 200 million pounds of yarn as against 85 million pounds by the mills themselves. By 1914 the consumption of yarn by the mills showed a steady increase. The mill industry used up 243 million pounds yearly, while the handloom industry consumed 258 million pounds of yarn.

The First World War landed the handloom industry in serious trouble. The supply of Indian yarn was cut and import came to a standstill. The increased demand for cloth was taken advantage of by the Indian mills at the expense of the hand-weavers. By 1921, it was estimated, the production of the handloom industry declined to slightly below 50 per cent of what it had been in 1914. Later, the tariff policy of the Government, the Khadar movement, and the change in the clothing habits of the people hit the hand-weaver very hard. Yet another difficulty for the handloom industry to face was the cut-throat competition from the organized power-loom factories. Again, the economic depression of 1929—34 reduced the purchasing capacity of the common man, and this in turn led the hand-weaver to utter destitution.

Ours is a land with an abundant supply of labour. There is unemployment and under-employment here; there is poverty and starvation. More than 75 per cent of our people depend on agriculture for their livelihood. Cultivation of land has become uneconomical in many regions. It is highly essential that the excess population now pursuing agriculture should be diverted to other occupations, so as to reduce the pressure on arable land and to increase the per capita income of the country.

Industrialization is the only solution for all these problems. At present, we are not in a position to start a number of capital industries and employ all the unemployed. There is no capital; there is dearth of technical experts; there is lack of skilled labour. Even when all these become available, it will be only during the course of a number of years that we shall be able to set up a good number of large-scale industries. Hence it becomes evident that a large number of hands will have to be provided with alternative employment in some of the small-scale industries, which do not require much of capital investment, which can absorb a large number of semi-skilled or unskilled labour, and which thereby will afford the greatest relief to the nation in the fields of finance and employment.

The handloom industry has been playing a major role in solving the problems

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

of under-employment and unemployment in this country.

According to the Survey of 1953, we have 2,893,271 handlooms. Supposing that an average of three persons depend on a loom for their livelihood, it will be noted that this industry supports nearly 8,700,000 people.

Coming to the position of this industry in the economic set-up of the nation, the Kanungo Textile Enquiry Committee (Report submitted in 1955) remarks that all the above looms are not active and that the number should be tentatively fixed at 12 lakhs of looms. The Committee has suggested a phased programme for the conversion of these 12 lakhs of looms into semi-automatic looms or powerlooms to make the handlooms technically more efficient. The Committee has envisaged a scheme to fit in with the planned national economy. By 1961 we may require 7,200 million yards of cloth at 18 yards per capita (assuming the population to be 400 million in 1961) and 1000 million yards for the export market. The target for production by the mill industry has been fixed at 5,600 million yards. The additional 2600 million yards of cloth will have to be produced by the decentralized handloom industry. This can be achieved, according to the report, by converting the handlooms into technically more efficient machinery. Also, in order to maintain the employment of weavers engaged in the industry unimpaired as far as possible, and in order to save on our capital demands for capital needs, the additional cloth required will have to be produced by the improved type of handlooms.

The following information regarding the employment potential of the industry will be interesting. The cotton mill industry, which is the largest organized industry in India and the second largest in the world, employed last year slightly above seven and a half lakhs of workers. It is calculated that the handloom industry provides full-time employment to nearly 20 lakhs of workers. For a production four times as large, the mill industry provides direct employment to one-third as large a number as are engaged in the handloom industry. The employment potential in the handloom industry is, therefore, nearly twelve times it is in the mill industry, yard for yard. In other words, the current production of handlooms can be turned out by the mill industry with about 78,000 workers.

The report of the Kanungo Committee apart, it is argued that for relatively short periods, especially during such transitional periods as that through which India now passes, we have to carry on with such inefficient systems of production. The facts that our requirements of resources for the development of basic projects are very large, and that the progress of capital formation is very slow, must be given due consideration. We should wait for a few more years to allow sufficient capital to accumulate for the modernization of an industry of such a magnitude as this. Immediate modernization of the industry will necessitate the rehabilitation of nearly 16 lakhs of of labourers. Also, supplementary and subsidiary employment will have to be found for a still larger number.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The re-organization and rehabilitation of the industry have been taken up after the achievement of independence. At present, the All-India Handloom Board has been entrusted with the responsibility of re-organizing the industry on a co-operative basis. The Board has been functioning from December, 1952, in its present form. The finance required by the Board is given out of the 'Cess Fund'. The cess on the production of mills is collected in accordance with the Khadi and other Handloom Industries Development (Additional Excise duty on cloth) Act of 1953.

It is estimated that the Board had sanctioned more than ten crores of rupees by the end of 1955. Loans and grants are granted to weavers' co-operative societies for working capital, modernization of equipment, advertising, research, and establishment of co-operative spinning mills. The Board also subsidizes sale of handloom cloth by co-operative sales organizations. The Board has also taken up the task of standardizing the quality of handloom products.

The place of the industry in the rural economy of India is summed up in the following words of Mahatma Gandhi: "Hand-weaving is a long process, requiring sustained labour, and in itself demanding several processes at which more than one person is required to work. This is not possible in a peasant's cottage. Hence hand-weaving has been a separate occupation and an independent and sole means of livelihood".

Truth is not only violated by falsehood; it may be equally outraged by silence.—*Amien.*

* * * * * * *

Dare to be true; nothing can need a lie; a fault which needs it most grows two thereby—*Herbert.*

* * * * * * *

Speak the truth freely, though the truth be hard—*Cato.*

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

College Day Celebrations

Principal reading the annual report

Sri N. P. Manmathan Speaking

Secretary proposing the vote of thanks

Receiving Sri N.E.S.Raghavachari, the guest of honour

A happy trio at the College social

Welcome Speech

Social spread out

College Band in Operation

Championship award

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

HAILING THE BIRTH OF KERALA STATE

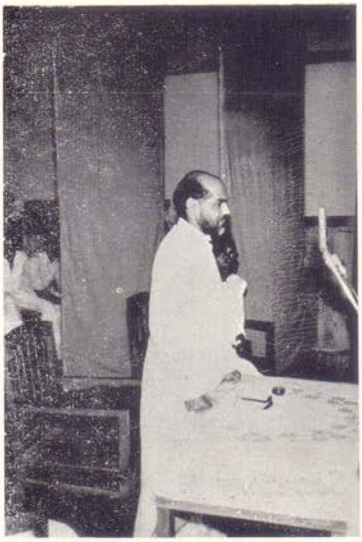

Presidential address

Principal T· Y· Harris Speaking

Prof· Vaidynatha Iyer at the mike

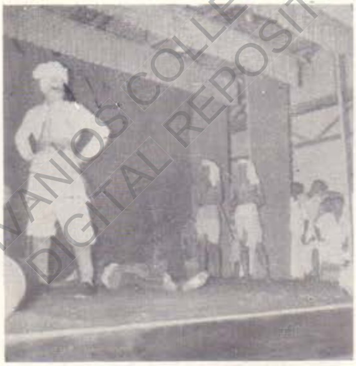

Scenes From "ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ"

Tableaux

College band

College orchestra

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Little Known Facts About Photography.

(Alexander V. Jacob, III B. Sc.

MANY amateurs erroneously believe that any one can become an accomplished photographer, in a relatively short time. This view is so prevalent, probably because it is so easy to produce recognizable pictures. It is also fortified by the "you-push the button, we-do-the rest" kind of advertising that is so common nowadays. What one overlooks is the fact that there is a world of difference between 'recognizable pictures' and 'good' pictures. It is true that almost any one can quickly master the rudiments of the photo-technique, and turn out recognizable pictures. Out of the thousands of pictures entered in every photographic contest, most are "technically good" and some are excellent. But any contest judge or editor will admit that despite their high technical standards, the overwhelming majority of these pictures are pointless and trite; in short, anything but good. Why? For two reasons. First, lack of originality and imagination on the part of photographers who mainly imitate what others have done before. Second, the majority of the photographers are satisfied with elementary techniques. As soon as they know how to focus, expose, develop and print, they start out to make finished pictures—freshmen trying to do post-graduate work.

Photography is not quite so simple as that. If it were, it would be difficult to explain the fact that the work of some photographers is good, while the work of others is rather poor. They obviously use the same equipment, all use the same types of cameras, and identical brands of films that thousands of amateurs use. How then are their pictures so much better? Very simple. Such photographers know how to "see" good pictures, or in other words, what constitutes a good picture, and they know how to render their subjects in photographically exciting forms. To use an analogy from music, "run-of-the-mill photographers" use only one finger to play a tune, while good photographers use all ten.

Having mastered the fundamentals of his craft, a photographer should then broaden his techniques. He must learn how to play "with both hands". This applies both in practice and in theory. In practice—by attempting increasingly difficult subjects such as photographs at night, candid indoor shots, extreme close-ups, wide angle and tele-photo pictures. In theory—by studying the various methods by which things can be achieved in photography: how lenses of different focal lengths affect perspective; how filters of different colours translate colours into shades of gray; the interdependency of the times of exposure and development; the characteristic of papers of different gradations, and their effect upon the impression of the picture, and so on.

The fledgling photographer who goes out into the world to try his wings,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

immediately lands in the middle of a gigantic confusion, both literally and figuratively. Literally, because the moment he shyly enters a photo store to buy equipment, he finds himself confronted with an overwhelming array of what at first seems like millions of different cameras, thousands of different lenses and hundreds of different types of films and papers, not to mention the tens of thousands of different accessories, from photo-electric exposure meters and electronic flash guns to view-finders that look around corners, and filters in all the colours of an expressionistic sunset. Those who exercise their photographic talents with the box camera only, may wonderingly look around the store; and those who come to buy new cameras may think of the wide range of choices before them. Of course, the beginner has one idea in his mind, that he can take good photographs only with the box at first, and it is frequently said that a beginner in photography should start with a simple box-type camera, "because a more complicated camera is too difficult for him to understand". Such a remark is no more justifiable than the statement that the first radio one buys should be a crystal set, or the first car a Model T. Actually a box camera might discourage a person who is seriously interested in photography, for no matter how hard he tries he cannot produce sharp and sparkling pictures with it. A twin-lens reflex camera is most suitable for the beginner. Always buy the best camera that you can afford, but do not make the mistake of confusing the best with the most expensive. The best camera is that most suited to your particular needs. For example, the best camera for one specializing in architectural photography is a comparatively inexpensive 4 by 5 inch view-type camera with swings; while for the candid night-club and theatre photographer, a 35 mm. camera with 1·5 lens is best. Thus it may be observed that the selection of a camera will only be governed with the three 'P' factors: the Personality of the photographer; the Purpose for which the camera will be used; and the Purse of the man who buys it.

These facts must always be kept in mind by beginners and amateurs in photography. If they act in accordance with these ideas, they can hope to render great service to society as the 'better photographers' of the future.

The thing that hampers disarmament conferences is the fact that whenever the nations get right down to discussion, each one wants to have the last sword.

Stamp-Collecting.

(Thomas P. George, B. Sc.)

STAMP-collecting is unique in its power to bring in friendship from all parts of the world. Almost every country issues stamps of some kind, some very beautiful, some very crude, but all worth collecting, because in each and every country you will find someone who collects and is just as anxious to have your country's stamps, as you are to possess his.

Stamp-collecting is as expensive as you like to make it. It need cost you practically nothing; or, if you so desire, a modest outlay once a month will bring sufficient stamps to keep you interested. Any duplicates which crop up can be used for exchanging with somebody who has some stamps which you need to make up a set.

All you need in the way of equipment is a stamp album, stamp hinges, a magnifying glass, a pair of tweezers and, if possible, a stamp catalogue to enable you to arrange the sets according to the date of issue and numerical order. Stamps are less likely to be damaged or spoiled if they are handled with tweezers rather than with fingers. A magnifying glass will show you the fine print on some stamps. Minute details of engraving will also become clear if magnified.

There are various ways to obtain stamps. The best way is by the packet method. These packets contain either mint or used stamps, or both. Different collectors have different ideas on how to collect and display their stamps. There is plenty of scope for originality, which is one of the charms of philately.

Advanced stamp-collectors will want to know the particular dates of different printings of the same stamp. A perforation gauge will help them measure the number of holes used to perforate each side of a stamp. The paper on which stamps are printed may have watermarks. Some of these can be easily seen. Others will become clear if the stamp is immersed in a benzine bath in a watermark detector. Watermarks also help to determine the date on which a stamp was issued.

By joining a good philatelic club and exchanging stamps with the other members in foreign countries a collector can gradually build up his collection. The collector learns many things about the world—about its history and geography and personalities. He develops his powers of observation and becomes more alert to what is going on in the world about him. He grows to be a more interesting person through his interest in stamps.

A well-arranged and abundant collection is something of which you can be proud, and something which can be kept treasured in your family for generations to come.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

My Hero.

(P. Austin, II U. C.)

EVERY young man, they say, has his hero, and I have mine. My hero is Jesus Christ. I believe Him to be God, but I have chosen Him for my hero, not because He is God, but because He is the most heroic of men.

He came from Nazareth, a village in Galilee, the most backward district in Palestine. Men asked in wonder: "Can anything good come from Nazareth?.........Is not this the Carpenter, the son of Mary?......How doth this man know letters, having never learned?" Yet this poor tradesman had an irresistible power over the human heart. He called men to follow Him, and they came. They left their homes, their parents, their families, their earthly riches (whatever they had), and followed Him. He spoke as no man had ever spoken before, and as no man has ever spoken since. He could press a world of meaning into a few words. He employed the plainest and homeliest of illustrations to convey His sublime ideas to the minds of the simple men and women who listened to him. He clothed His thoughts in simple and beautiful language. He fixed His great doctrine of Love in the minds of the most ignorant of his listeners by such parables as that of the Good Samaritan, or the Prodigal Son. At times He touched the deepest depths of pathos in such words as: "Come to Me all you that labour and are burdened, and I will refresh you". His last discourse to His disciples, at the Last Supper, on the eve of His cruel death, was spoken in the language of grave and tender sadness, full of the sorrow of parting and of death, and yet breathing a sublime assurance that His work had not failed. No wonder that men followed Him for days together without food. Even His enemies said of Him: "Never did man speak like this Man". He outmatched them in eloquence, and confounded them again and again with His quick retort and subtle reply.

And He could be silent as well as eloquent. At His trial, He answered when adjured to answer, but He was silent while the witnesses were giving their perjured evidence. Pilate, who knew that their testimony was worthless, still sought to provoke Him to reply, but "He answered him to never a word, so that the governor wondered exceedingly."

My Hero was a Man of superb courage. The poor tradesman from Galilee had no fear of the proud and powerful Pharisees. He scourged them in a terrible invective for their hypocrisy, their avarice, and their hardness of heart. He knew that their fury could be sated only by His blood, but He nevr ceasd to tell them what He thought of them, in words ringing with righteous indignation. When at last the revengeful hounds captured Him, He made

MARIVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

no appeal, no apology, no retraction of his doctrine. No cry for mercy escaped Him, when the pitiless scourges tore and lacerated His flesh, nor when His hands and feet were cruelly nailed to the cross.

My Hero was a man of stainless character. Bitter though His enemies were, they were silent when He challenged them to charge Him with sin. He was the only man that ever lived who could stand up before His enemies and defy them to convict Him of a single fault. The traitor, Judas, confessed: "I have sinned in betraying innocent blood". At His trial, His foes strained every nerve to pin some crime on him. But neither Pilate nor Herod was convinced that there was any guilt in Him. His character and conduct, scrutinized in the fierce light of savage hatred, revealed not the slightest stain.

My Hero was no self-seeker, no respecter of wealth. He fled when the multitude sought to make Him king. He had no money; He wanted none. He whose abilities might have borne Him to the highest position, had not "whereon to lay His head". He preferred to be a teacher of truth, to wander about poor and homeless.

The Man whom I worship as my Hero was affable, gentle, courteous and humble. He loved the company of men. His enemies murmured against Him because He ate "with publicans and sinners". Though Jews thought it beneath their dignity to converse with Samaritans, He spoke to the Samaritan woman at the well, and gently chid her for her misbehaviour. He was entertained at the house of Martha, Mary, and Lazarus. He was courteous to the Pharisee, Nicodemus. He taught His apostles the need and value of humility. He Himself set them an example by washing their feet at the Last Supper. His three years' ministry was an incessant outpouring of love, pity and tenderness. The sick and the sinful came in vast numbers to Him. His life was a daily triumph over sin, sorrow, and disease. He saved from death the unhappy woman, who was convicted of a shameful crime. He restored to the widowed mother her only son as he was being carried forth for burial. He hesitated not to touch the foul leper. He wept with passionate grief over the impending doom of the sacred city of Jerusalem. He took little children in His arms and blessed them. On the cross, suffering the most excruciating agony, He was still ready to receive the sinner and to pardon the persecutor and calumniator. With words of sublime hope, He blessed the contrition of the penitent thief. He prayed to His heavenly Father to pardon the very men who had nailed Him to the cross.

My Hero, in short, was the humblest, bravest, meekest, most patient, most charitable of men. He was a brave, strong Man, who spoke His mind fearlessly, and died for the doctrine He advocated. He was gentle, courteous, affable, and unselfish. No contradiction, calumny, or persecution could wring from Him a word or gesture inconsistent with his dignity as a heaven-sent Instructor of mankind. He was good, but not weak. He was zealous and earnest, but never impatient. He was firm, but never obstinate. He

MARIAN COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

was a thinker and a man of action. His eyes were ever fixed on heaven, but yet He was full of sympathy for the weakness of men, and full of tenderness for the sorrowful and the afflicted. He hated sin intensely,and loved the sinner intensely.

All who have studied my Hero's story, written in the Gospels, are agreed as to the nobility of His character. During more than nineteen centuries, He has inspired the hearts of men with an impassioned love. He has acted on all ages, nations, temperaments, and conditions. He has been through the centuries, not only the highest pattern of virtue, but the strongest incentive to its practice. He has "exercised so deep an influence on men, that it may be truly said that the simple record of three short years of active life has done more to regenerate and soften mankind, than all the disquisitions of philosophers, and all the exhortations of moralists."

"Now that Scholtz is minister for war, I feel much safer," one East German remarked to another.

"Why, I thought he was a bungler! What makes you say that?" replied his friend.

"Well, you see," said the first man, "when Scholtz was minister for food, we had no food, and analogically........"

* * * * * * *

A conference of representatives of the peoples's democracies was being held in the Kremlin. Boleslaw Bierut, who was representing Poland, happened to find himself seated next to Chou En-Lai, who was there for Red China. After some casual conversation, Bierut suddenly asked whether there were still many anti-communists left in China.

"Yes, there are, and they make serious problems for me," replied Chou. "The latest report on my desk indicates that there may be as many as 25 million."

"That's odd," replied Bierut thoughtfully. "It's quite a coincidence, in fact. We seem to have just about the same number of anti-communists in Poland."

(Poland has a total population of 25 million!)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Atoms For Peace

(Thampy Kurien, IV U. C.)

KNOWLEDGE is perhaps the most important possession of man. It is the accumulated knowledge of centuries, which differentiates modern man from his ancestor in the dawn of civilization. It is this knowledge, and not any notable change in his physical and mental equipment, which has enabled him to build the civilization of to-day. One can hardly fore-see the far-reaching developments of modern science.

In a broad view of human history, it is possible to discern three great steps. The first is marked by the emergence of the early civilization in the valleys of the Euphrates, the Indus, and the Nile; the second by the industrial revolution, leading to the civilization in which we live; and the third, by the discovery of atomic energy and the dawn of the atomic age which we are just entering.

It may be remarked in passing that by far our greatest source of energy is the sun. It is this solar energy, received as light and heat, which has produced those physical conditions on the surface of the earth, which are necessary for the emergence and continuance of life. It is well known that atomic energy is the ultimate source of this vast output of radiant energy from the sun.

The direct biological effects of radiation are fairly well known and it is possible to prescribe safe tolerance doses; though even here there appears to be some divergence of views among experts. The indirect effects are much more difficult to assess. Above all, not enough is known yet about the genetical effects. We know that irradiation produces artificial mutations and this method has been used with advantage in improving the strains of plants and crops. But most of the mutations produced are lethal or deleterious. Natural selection perhaps gives an inherent stability to the evolutionary process through the survival of the favourable mutations and the extinction of the deleterious ones. Neverthless, this is too important a matter for any risk to be taken, and it is imperative that the long-range genetic effects of a small rise in the general level of radiation should be established beyond doubt.

The importance of tracers in the investigation of biological phenomena is well known. They have already led to an understanding of the pathways followed in the synthesis of biological compounds by living organisms, which might not have been achieved otherwise for many decades. One should also recall in this connection the discovery and proof of the dynamic state of all parts of the body. Isotopes may also be expected to lead to a better understanding of the infective processes in animal and plant tissues through the migration of micro-organisms. The importance of isotopes in understanding the processes of life cannot be over-estimated, and it may be hoped confidently that with the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

wider spread of the knowledge of the techniques of handling and of the uses of isotopes, the biological science will receive a new impetus.

It should be noted that radio-active cobalt is widely employed in the treatment of cancer of the skin, vascular tumours, etc. Practising phyicians are widely employing various methods of radial therapy in the treatment of many disorders. Treatment of seed with small concentration of radio-isotopes before planting has quickened the germination of sugar-beet, etc. The result was the rapid development of the plants, and ultimately a higher crop.

In conclusion, I may be permitted to single out for mention the name of one scientist of our time, who has perhaps done more than anyone else to lay the scientific foundations of the modern age, and who has now taken his place with the giants in the history of science. I refer to the late Dr. Albert Einstein. Before he died Einstein put his signature to a document in which it was pointed out that

"the best authorities are unanimous in saying that a war with hydrogen bombs might quite possibly put an end to the human race".

Dwight D. Eisenhower, President of the United States, expressed this view in a recent speech, when he said: "There seems to be a growing realization by all that nuclear warfare, pursued to the ultimate, could be possibly race-suicide".

So it is sensible to limit ourselves to the peaceful uses of atomic energy, thereby promoting the welfare of the human race.

A young father, obviously harassed, was pushing a baby carriage down the street. Loud wails kept coming from the buggy.

"Easy now, Albert," the father said quietly. "Control yourself. Keep calm."

Another howl came from the carriage.

A grandmotherly-looking woman stopped to look at the scene. "I really must congratulate you," she gushed. "There aren't many young parents who show such patience with babies. Yow know just how to reassure him." She patted the baby on the head and cooed. "What's bothering you, Albert?"

"No, no," the father interrupted, "his name's Johnny. I'm Albert"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

College Day Sports

Lined up for the March past

The March past

Taking the oath

*Staff race—
Mr. Ouseph on the lead*

High in the air!

Recoil

*Junior Champion
Chathurbhujam II U.C.*

*Senior Champion
C. A. Mathew IV U.C.*

*Intermediate Champion
S. Devadasan II U C.*

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Athletic Club 1956-'57

Hockey Team 1956-'57

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Kokil Sang Again.

(Short story)

(E. J. C.)

AMINA was seventeen, and she was the most beautiful girl in that part of the country. And in Saleem's eyes she was the prettiest girl in all Kashmir, if not in the whole of Allah's wide world.

Amina's father, Ahmed, was a wealthy man. She was his only daughter. Her mother had died when she was only a little child, and her father's grief had been so great that he had never married again. Her father had sent her to school, though relatives and friends had told him that it was not good for a girl to learn letters. She had even been sent to a boarding school conducted by Roman Catholic nuns in Srinagar. After completing High School, she had returned home, and was now living with her father, happy and full of dreams of the future.

Saleem was twenty-one, handsome, and well-educated. His father, Sikander, too, was a very rich man. Saleem and his two brothers were now helping their father to manage his vast estates.

Sikander and Ahmed were great friends, and were not at all unhappy when they noticed that Saleem and Amina were fond of each other. Indeed, they secretly desired that the fondness would grow into love, and that a marriage would ensue, for the two families were the most ancient and the most aristocratic in the whole valley.

Sikander was, therefore, very happy when one evening his son found him alone and told him of his desire to marry Amina. "You have always been a sensible fellow, Saleem," said his father, "and I know Amina is a nice girl. You have both my blessing."

Sikander spoke to Ahmed the next day, and the fifteenth of the next month was chosen for the marriage.

How happy the young couple were!

A week before the marriage was to be celebrated, they were sitting in Ahmed's famed rose-garden. They were talking sweet nothings as lovers do. All on a sudden, a bird flew out of a bush, and perched on Amina's knee. It was her pet kokil. The bird sang rapturously, and Saleem said: "I wish I too could sing thus, and express my limitless love for you, sweet Amina." Amina smiled her heavenly smile and said mischievously: "She is singing on behalf of you, because she knows you cannot ever sing, with that strong manly voice of yours." Saleem laughed, and the kokil flew away in protest.

The lovers were still talking, when Ahmed and Sikander came into the garden. They came straight to where the young people were sitting. Saleem and Amina stood up hastily.

"Children," said Sikander, with a grave look on his face, "It's a piece

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

of very grave news we are bringing. Tribesmen from across the border, and even units of the Pakistan army, have invaded Kashmir. Our information is that they are rapidly advancing towards Srinagar. You know what that means. Our beautiful valley lies right in their path. The Government forces, it is feared, are inadequate to deal with the vast army that is attacking us."

Saleem, who had been listening silently, interrupted respectfully: "But, father, this is all so sudden. Does it mean that Pakistan intends to annex our beautiful country?"

"There is no doubt that such is Pakistan's intention," replied Sikander.

"And what are we going to do?" asked Saleem.

"That's exactly what we are going to discuss," replied Ahmed. "We hear that the invaders are behaving most barbarously, looting and destroying everything, killing old men and children, and dishonouring women. They call themselves Muslims! May Allah save us from such Muslims!"

"So, what are we going to do, my fathers?" asked Saleem impatiently.

"We have been thinking," said Sikander, "that this valley is not safe for Amina. Ahmed, with a few faithful servants, will set out to-night for Srinagar. Amina will be safe there in her uncle's house. After leaving her there in safe hands, Ahmed will come back. In the meantime, Saleem, we have work to do here. The folk in the valley are looking to us for guidance and leadership. I have made arrangements to collect all the arms available hereabouts. I have also sent urgent messages to Srinagar. If the Pakistani vandals should reach here before the Government forces, we must hold the valley till assistance comes."

Sikander stopped, and looked sadly at his son and at Amina. "Bid farewell, my darlings," he said. "It will be only for a short time. We will drive out the invaders quickly enough." He said this lightly, but he could not hide his anxiety.

* * * *

Ahmed and Amina set out for Srinagar. Before they had proceeded ten miles, they received news from reliable sources that their path was blocked. The Pakistanis had enclosed their valley and surrounding hills in a pincer movement, and there was no possibility whatever of breaking out through the enemy lines.

Ahmed thought furiously. Amina prayed to Allah as she had never prayed before. Ahmed decided to take his daughter to the convent of the Sisters of the Sacred Heart which had been established in the valley some three years before. As many of the Sisters were Americans, Ahmed felt sure that they would not be molested by the invaders. How sadly mistaken he was!

* * * *

Ahmed left Amina at the convent in the care of the good Sisters, and hastened back home. Sikander and his sons had collected a small, ill-armed force. But they were all brave men, determined to defend till death their homes and their homeland. When Ahmed arrived, the five or six hundred men were divided into three groups. One group was commanded by Sikander; another by Ahmed; and the third by young Saleem.

They took up positions, determined to fight till death.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

"The lion does not touch the true Prince"

Sir John Falstaff with Prince Hal & Poins

Tamil Drama "Varattum"

"ഹാ! നീ കുറുപ്പിന്റെ മകനല്ലെ?"
Scene from "കാളേജിനു പററിയതല്ല"

Malayalam One Act Plays

1) ചുമടു് താങ്ങി

2) പൊള്ളുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

With Mrs. Indira Gandhi at the Mughal gardens, New Delhi.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

With the President on Holi Day

(Above) Paying homage to the Father of the Nation at Raj Ghat.
(Below) At the Naval Base, Vizakapatam with commandant Almeida

That was a terrible night.

Before the sun smiled on that valley again, four hundred of the six hundred men were dead or dying. Most of the remaining had been taken prisoner. Sikander had been killed. Ahmed had been captured. Saleem was missing.

* * * *

The Sisters fell on their knees and prayed fervently for the people of the valley. Amina had been given a room, not far from the living quarters of the Sisters. The servant-women in the kitchen cried out aloud when they heard the thunder of battle raging all over the valley. Some of them became hysterical. Many fainted. But the Sisters prayed and remained calm. They were resigned to the will of God.

Amina, poor Amina. She did not for a moment think of her own safety. Her thoughts and anxieties were all centred round Saleem, Ahmed and Sikander. What had happened to them all? Were they all safe? She wanted so much to go out and find out for herself. But that, she knew, she could not do.

* * * *

In a short time the convent was surrounded. The inmates were ordered to come out. The sisters came out. The servants were dragged out. Amina, trembling all over, came out too.

Major Abdul Hameed was not a regular army officer. He was the chieftain of one of the barbarous tribes which had irrupted into beautiful Kashmir. He had been made a Major by the Pakistan army, but he was not less of a barbarian for that. He ordered the Indians among the Sisters to be bound to the trees and shot. He himself shot two or three of them.

Amina saw all this. She fainted.

* * * *

Saleem fought bravely for hours together. But when most of his men had fallen, he ordered the remaining handful of tired and wounded men to retreat into a thickly forested area. They met isolated batches of enemy soldiers, and had to fight their way through the forest. About a score of them at last succeeded in breaking through the enemy lines.

Saleem reached Srinagar safely.

* * * *

When Amina opened her eyes, she found herself in a small room. Major Abdul Hameed had been told that one of the women captured from the convent was a very beautiful one. Hameed had a fondness for women in general, and beautiful girls in particular. He had taken possession of Sikander's palatial mansion and had made it his headquarters. He had ordered Amina to be taken thither. Amina would recover and Amina would be a wonderful addition to his already large harem. So thought Major Abdul Hameed.

* * * *

The Maharajah of Jammu and Kashmir appealed to India for help. The Indian army arrived soon. By that time a vast area of Kashmir had been occupied by the regular Pakistan Army. But the brave soldiers of India were determined to save Kashmir. They moved relentlessly towards the advancing enemy forces. On first contact the cowardly invaders turned round and fled. Two days passed before the Pakistani officers succeeded in restoring order among their soldiers. But in every battle they dared to fight, they were defeated by the brave

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

men from India. Sons of India,—men from Kerala, and men from Bengal, men from Madras, and men from Bombay, men from Andhra and men from the Maddhya Pradesh—fought bravely and fiercely, and drove back the barbarians with relentless fury.

Saleem attached himself to the unit of the Indian army which headed for his own valley. He knew the terrain well, and the officer commanding the unit, Col. Pavithran, soon learned to value his advice.

* * * *

When Major Abdul Hameed came into her room for the first time, Amina was still very weak. Amina detested the very sight of that cold-blooded murderer. When he spoke to her, she refused to reply. But Major Hameed was persevering. He inflicted his hated visit on her day after day. One day, he told her he would make her his wife, and set her above all the other women in his harem. She said, "Get out, you devil."

Major Abdul Hameed was offended. He felt that his august person had been insulted. He would have his revenge, a brute's revenge.

That night he opened the door of her room and walked in. There was diabolical malice on his face. "Will you be my wife, or will you not be?" he demanded.

Amina was silent. But the malice on his voluptuous face terrified her. "May Allah help me," she thought. She prayed. She cried.

"Say 'Yes' or 'No'", insisted Major Hameed.

"No. Never." said Amina.

"Ha," said the Major. "Ho," said the Major. "I will teach you a lesson," said the Major. He advanced towards her. She closed her eyes and prayed: "Save me, O Allah, save me, save me."

* * * *

There was a sudden crash. The door of Amina's room fell in. Col. Pavithran and Saleem burst into the room. "Surrender, you d—d brute" said Col. Pavithran. Major Hameed's hand flew to his revolver. But quick as lightning, Saleem leapt on him, and landed a terrific blow right on his nose. Major Hameed collapsed to the ground. Col. Pavithran called in two of his men and ordered them to carry him out.

* * * *

"Saleem, Saleem, I knew you would come. O Saleem!" exclaimed Amina, as she jumped out of her bed and rushed towards her lover. "Darling, my darling," murmured Saleem. They were immediately locked in each other's arms.

Col. Pavithran withdrew quietly.

* * * *

"Yes," said Saleem, the next morning. "We came just in time. We took this fellow and his guard of barbarians entirely by surprise. In the darkness we silently surrounded the house, after entering the courtyard through a secret underground passage. In two minutes we had disarmed or silenced all his men. He was so intent upon taking revenge on you, that he did not hear the commotion outside."

"How," asked Amina, "did you know I was a prisoner here?"

"Allah helped us," said Saleem. "We accidentally met one of the servants of the convent, who told us that he had you carried here. Thank God, I was in time."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"I knew you would come," murmured Amina. "I knew Allah would not abandon me."

* * * *

A kokil's rapturous song was heard outside.

' My Kokil," said Amina.

" Our kokil," said Saleem.

When the hotel manager discovered that a guest had departed without settling his bill, he wrote him a short note: "My dear Mr. Jones: Will you please send us the amount of your bill, and oblige?" By return mail came the amiable reply: "Dear Sir: The amount of my bill is Rs. 230-5-6. Happy to be of service. Sincerely yours, John M. Jones." [*Adapted from Clay Pipe News. Sept.—Oct.* '55.]

* * * * * * *

Pat and Mike were sitting in a saloon. They were arguing and getting nowhere, and the more they argued the more they drank.

Suddenly Pat said: "Mike, so help me lad, I see snakes, and one is crawling right around your head." Pat grabbed a beer bottle and hit Mike over the head.

Mike shook his head and in a half-stupor said: "Hit it again, Pat, I think it bit me."—V. W. DUNLOP

* * * * * * *

A successful businessman was addressing a class of college seniors. "All you have to do to succeed," he told them, "is to jump at opportunity."

"But how do we know when opportunity comes?" one of the students asked.

"Jump all the time," responded the businessman.—P. G. CHERRY

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Hail! Alma Mater!

(Vidwan P. J. Joseph, B. A.)

Chorus –
Mar Ivanios College, Hail!
Our Alma Mater, Hail!
Thy praise thy children sing,
Thee cheer in tones that ring.

Thou chose the seven hills,
As Rome, thy throne to build,
And, crowning them, dost reign,
A glorious dream fulfilled.

Thou, like a lighted torch,
A blazing beacon seen
Both far and wide, dost light
Life's dark and dismal scene.

Thy banner blazons forth,
For all the world to see,
Thy chosen motto fair :
"THE TRUTH SHALL MAKE YOU FREE".

We, thy children, love thee,
Trust in thy loving care ;
We pledge eternal faith
To thee, so wise, so fair.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ZENITH STUDIO

For Top Quality

Developing, Printing,

Enlarging Service

AND

By Appointment to Society

Portrait

Photographers

PHONE 3003.

ZENITH STUDIO,

Trivandrum.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

SANTHA BAKERY

TRIVANDRUM

SIVARAAMS

PHOTOGRAPHERS

TRIVANDRUM 1

TELEPHONES

Head office 2389 Br. Thycaud 3028

Residence 2216 ,, Pattom 3344

ESMAIL TEXTILES

Wholesale & Retail Dealers
In Piece goods

PAZHAVANGADI TRIVANDRUM I

Phone 3212

JOTHY BHAVAN

RESTAURANT

Secretariat View, Trivandrum

REPUTED CATERERS IN THE CITY.

FOR LIFELIKE PORTRAITS AND GROUPS

Contact

BHASKARA PROCESS STUDIO

MAIN ROAD TRIVANDRUM

BRANCH AT PALAYAM

Phone 2471

MALAYALAM SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പ്രസ്താവന

അങ്ങനെ എട്ടാമത്തെ പ്രാവശ്യവും ഞങ്ങളുടെ സാഹിത്യാരാമത്തിൽ വസന്തലക്ഷ്മി സമാഗതയാകുകയാണ്. ആകാരസുഷമയിൽ പൂർവ്വവത് അവൾ ഓജസ്സുമാകർഷകയായിത്തന്നെ പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്. നാനാവർണ്ണം കലർന്ന കുസുമനിചയങ്ങളാലും കോരകനികരങ്ങളാലും നയനസാഫല്യം മാത്രമല്ല, ഭൃംഗവൃന്ദങ്ങളുടെ സംഗീതഭംഗീതരംഗിതമായ മംഗളമന്ദ്രധ്വാനത്താൽ ശ്രവണസായൂജ്യംകൂടി വസന്തലക്ഷ്മി തരുന്നുണ്ട്. ഈ വസന്തോത്സവത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകാൻ സഹൃദയരെ ഞങ്ങൾ ക്ഷണിക്കുകയാണ്.

ഞങ്ങളുടെ കഴിവിനൊത്തവണ്ണം ഈ കൊച്ചു നിഷ്കുടത്തിന്റെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ഭംഗി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ പരമാവധി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പോരായ്മകൾ പലതും കണ്ടേക്കാം. 'എല്ലാം തികഞ്ഞിട്ടൊരുവസ്തുപോലും തണ്ടാർമകന്ന്' കൂടി ചമയ്ക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഞങ്ങളുടെ കഥ പറയാനുമില്ലല്ലോ.

ഈടുറ്റതും കേടറ്റതുമായ ലേഖനങ്ങൾ ഈ സാഹിത്യസമാഹാരത്തിൽ ചേർക്കാൻ ഞങ്ങൾ കഴിയുന്നതും ശ്രദ്ധാപൂർവം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാവിയിൽ സാഹിത്യനഭസ്ഥലത്തിൽ പ്രഭാപ്രസരം ചൊരിയേണ്ട നിരവധി സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികളെ ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ കൂടി സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടെ നോക്കുന്നവർക്ക് കാണാൻ കഴിയും. തേച്ചും തെളിച്ചും എടുക്കേണ്ട നിരവധി രത്നങ്ങൾ മങ്ങിയും മറഞ്ഞും ഇവയിൽ കിടപ്പുണ്ട്. ഈ രത്നങ്ങൾ വിളഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ഒളിവീശുമെന്നു നമുക്ക് ആശിക്കാം.

കാമ്പും കഴമ്പുമുള്ള ചില ലേഖനങ്ങൾ സ്ഥലപരിമിതിയാൽ മാററിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. തത്കർത്താക്കൾ അതിൽ ഭഗ്നാശയരാകരുതെന്നും തങ്ങളുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകണമെന്നും ഞങ്ങൾ സസ്നേഹം അവരോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ സാഹിത്യസമാഹാരം ഇത്രമാത്രം ആകർഷകവും വിജ്ഞാനപ്രദവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിൽ സോത്സാഹം സഹായിച്ച സകലർക്കും ഞങ്ങളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ കൃതജ്ഞത!

മാസികാപ്രവർത്തകർ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മങ്ഗളം.

ഇലാതിഗ മഹത്പദമാടരിയ മാർ
ഇവാനോസിയസ്സ്—

കലാലയ ലതാമതല്ലിയിൽ വിരി
ഞ്ഞ പൊൽപ്പുഷ്പമേ!

കലാരസികർ തൻ മിഴിക്കമൃതധാ
രയ്ക്കും വിധം

വിലാസമൊട്ട വാഴ്ക നീ പുകളെഴ
ന്ന സന്മാസികേ!

ജി. വി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കൈരളിയുടെ നേട്ടം

(Mathew Chacko—IV U. C.)

വള്ളത്തോൾ! കേരളത്തിലെ ഏതൊരു കലാസ്വാദകനേയും പുളകംകൊള്ളിക്കുന്ന ത്ര്യക്ഷരീമന്ത്രമാണിത്. കൈരളിയുടെ ഭാഗ്യലക്ഷ്മിക്കുള്ള ഭദ്രദീപം കൊളുത്തിയത് 1054 തുലാം 1-ാം തീയതിയാണ്. അത് മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ വാടാവിളക്കായി—അമൂല്യസമ്പത്തായി—അഭൗമ നിധിയായി—അനശ്വരാനന്ദമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ആ നാമധേയം ഇന്ന് ആരുടേയും മാനസവാടിയിൽ പൂനിലാവൊഴുക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ പതിന്നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ സരസ്വതീസേവനം ആരംഭിച്ചതാണ്. കവിതാകാമിനി അദ്ദേഹത്തിന് അത്ര സ്വാധീനമായിരുന്നു. ഹൈന്ദവാചാരമനുസരിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ രാമായണ ഭാരതാദിപുരാണേതിഹാസങ്ങൾ പിതാവുതന്നെ പഠിപ്പിച്ചു. തൽഫലമായി ആരംഭകാലത്തുതന്നെ സംസ്കൃതഖണ്ഡകൃതികളുടെ നിർമ്മിതിയിൽ അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കാലക്രമത്തിൽ ആ കവിതാനിർമ്മാണം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു പകരുകയാണുണ്ടായത്. അങ്ങനെ കൈരളിയുടെ കനകയുഗവും ഉദയമായി.

ആരംഭഘട്ടങ്ങളിൽ വള്ളത്തോൾ വിവർത്തനങ്ങളിലാണ് കൂടുതൽ ഔത്സുക്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ആ വാസനാവൈഭവം ക്രമേണ വളർന്ന് അദ്ദേഹം മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ഇന്ന് ചിരപ്രതിഷ്ഠിതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. മഹാകാവ്യതർജ്ജമയിലും നിർമ്മാണത്തിലും യത്നിച്ചിരുന്ന കവിവേധസ്സ് സ്നേഹഗായകനായ ആശാന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ഒരു നവീന മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലങ്ങളാണ് ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരസമ്പൂർണ്ണങ്ങളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖണ്ഡകൃതികൾ.

ആയിരമായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ആർഷഭാരതത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സത്യം, സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സൗഭ്രാത്രം മുതലായ സമുദായമര്യാദകളെ പുനരാവിർഭവിപ്പിക്കുവാൻ തൂലികയാകുന്ന കരവാളുമേന്തി അശ്രാന്തം പോരാടിയ ഒരു ദിവ്യജ്യോതിസ്സാണ് വള്ളത്തോൾ. സമത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സർവ്വത്ര കളിയാടുന്ന ഒരു കേരളം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനായിരുന്നു ദേശാഭിമാനിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരന്തര യത്നം. അടുത്തകാലത്തു എഴുതിയിട്ടുള്ള എല്ലാ കവിതകളും ജനകീയ കവിപദത്തിലേയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴക്കൃതികളുടെ മേന്മയ്ക്കും പ്രചുരപ്രചാരത്തിനും കാരണം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. വള്ളത്തോളിന്റെ 'തോണിയാത്ര' മനുഷ്യമനസ്സിനെ പുനരുദ്ധരിക്കുന്നതിനും സമത്വസംവീക്ഷണത്തിന് ഉത്തേജനം നല്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമത്രേ. "തമ്പ്രാൻ" എന്നുള്ള സംബോധന അദ്ദേഹത്തിന് കർണ്ണകഠോരമായിത്തോന്നി.

"ഈ നമ്മളെല്ലാമൊരു തമ്പുരാന്റെ
കീഴാളരാരാക്കിഹ തമ്പുരാനാം?"

എന്ന ചോദ്യത്തിൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് സമാധാനമുണ്ടാകുന്നുള്ളു. കൂടാതെ,

"ഇവനു രാമായണവായനയ്ക്കും—
നാനുജ്ഞ കിട്ടായ്കിലബദ്ധമെന്തോ?"

എന്നും

"വേദേതിഹാസാദിവിഭൂതിയെല്ലാം
മേൽജ്ജാതിതൻ പൈതൃകമാണുപോലും!"

ഇമ്മാതിരി നിശിതനിരൂപണരൂപത്തിലുള്ള ശകാരങ്ങൾ കേരളീയരുടെ മാനസികവികസന

ത്തിനു സഹായകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദയാദൃഷ്ടി കുബേരന്റെ നേരെയും കുചേലന്റെ നേരെയും ഒന്നുപോലെയാണ്.

"കൊട്ടാരം ചിന്തയാൽ ജാഗരംകൊള്ളുന്നു
കൊച്ചുകുടിലുകളത്രേ നിദ്രാസുഖം" എന്ന നിത്യസത്യം അദ്ദേഹം മുക്തകണ്ഠം പാടിപ്പുകഴ്ത്തുന്നു. പാവങ്ങളെപ്പറ്റി പാടുമ്പോൾ കരുണോത്ഥാപകമായും അക്രമങ്ങളെപ്പറ്റി കേഴുമ്പോൾ ഉത്തേജകമായും തന്റെ തൂലികയെ ചലിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമേ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു.

തിരൂർ പൊന്നാനിപ്പുഴയുടെ തീരത്തു ചകരിപ്പണിയെടുക്കുന്ന ദരിദ്രവർഗ്ഗത്തെക്കണ്ട് നമ്മുടെ നിർഭാഗ്യാവസ്ഥയെപ്പറ്റിച്ചിന്തിച്ച് അദ്ദേഹം കേഴുന്നുണ്ട്.

"കാളേല പഴംകഞ്ഞി കുറേ കുടിച്ചു
കൈയിൽ പണിക്കോപ്പുകളോടുകൂടി"
വരുന്ന സാധുക്കളെപ്പറ്റി കണ്ണുനീർപൊഴിക്കുവാനേ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കുന്നുള്ളു.

'വെടികൊണ്ട പക്ഷി' പാപ്പിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു പളുങ്കണിപ്പമ്പരമായി മാറുന്നു. എന്നാൽ

"സിദ്ധാർത്ഥനെപ്പോലെ ധരിത്രിതന്റെ—
യങ്കത്തിലേയ്ക്കാക്കിളി വന്നു വീഴ്കെ
ശിരസ്സുചായുംപടി പുല്ലുകൾക്ക—
ങ്ങിററിററുവീണു തുഹിനോദബാഷ്പം" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഭാഗത്ത് യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം ബാഷ്പകണം പൊഴിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം.

"അഹോ, നരൻതൻ സമസൃഷ്ടമൈത്രി"
എന്ന ഉജ്ജ്വലസൂക്തം ഏതൊരുവന്റെ ബോധസത്തയെയാണ് വിറകൊള്ളിക്കാത്തതു.

അദ്ദേഹം തികഞ്ഞ ഭാഷാഭിമാനിയും ദേശാഭിമാനിയും ഭാരതസംസ്കാരസമ്പന്നനും കൂടിയാണ്. 'എന്റെ ഭാഷ'യുടെ സൗകുമാര്യം അദ്ദേഹത്തെ കൂടുതൽ സന്തുഷ്ടനാക്കിയിരിക്കണം. സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഓജസ്സും തേജസ്സും തമിഴ് ഭാഷയുടെ സൗന്ദര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയ തന്റെ ഭാഷയെയോർത്ത് "മത്താടിക്കൊൾകഭിമാനമേ നീ" എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്.

ഇൻഡ്യയെ— ആർഷഭാരതത്തെ — ബന്ധനവിമുക്തയാക്കുന്നതിന് സ്വന്തം ഗുരുനാഥനായി സ്വയം സ്വീകരിച്ച ആ വീരനേതാവിന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ച മഹാകവി ഒരു തികഞ്ഞ ദേശാഭിമാനിയെന്നു പറയുവാൻ ആരു മടിക്കും? ഗാന്ധിജിയുടെ അഹിംസാശരം ലക്ഷ്യത്തിലേൽക്കുവാൻ യഥാവസരം സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചതും വള്ളത്തോളാണ്. ആ കവിഹൃദയത്തിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ട നിരന്തരാഹ്വാനം കേരളീയരെയാകമാനം പുളകമണിയിക്കുവാനും ത്യാഗസന്നദ്ധരാക്കുവാനും മതിയാകുന്നവയായിരുന്നു.

"ഇന്ത്യയ്ക്കുവാളല്ല ധർമ്മമാണായുധം;
ചോരപുരണ്ട വിഭവം ഭുജിക്കുവാൻ
ഘോരപിശാചരെങ്ങീ ഋഷിഭൂമിയിൽ?"
സ്വാതന്ത്ര്യക്കൊടിയെ ഉദ്ദേശിച്ച് അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള "പോരാ, പോരാ" എന്ന ഭാഗം എത്രമാത്രം ഹൃദയോത്തേജകമാണെന്നു നോക്കുക.

" പോരാ, പോരാ, നാളിൽ നാളിൽ ദൂരദൂരമുയരട്ടെ ഭാരതക്ഷ്മാ ദേവിയുടെ തൃപ്പതാകകൾ"

കൂടാതെ, വെള്ളക്കാർ സ്വാർത്ഥസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി മാത്രം 'വായിൽ തേനും മനസ്സിൽ വിഷവും' വച്ചുകൊണ്ട് ഭാരതാംബയെ അടിമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിൽ മനംനൊന്ത് വള്ളത്തോൾ 'കൃഷ്ണപ്പരുന്തിനോടാ'യി പറയുന്ന അഭിപ്രായം എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ പാശ്ചാത്യസന്നിധിയിൽ അനാദരണീയനായി കാണപ്പെടുവാനുള്ള ഹൃദയസ്ഥിതി കവിക്കില്ല.

"പുറമേകാണാം വെണ്മയുള്ളിലില്ലിവർക്കീ
ച്ചെറുപാടത്തെച്ചേറിനൊപ്പമേ കറുത്തതാം.
പാൽക്കട്ടിയ്ക്കകത്തിവർ കാകോളമടയ്ക്കുന്നു
തേയ്ക്കുന്നു തമസ്സിന്മേൽ സാത്വികച്ഛായമിവർ"

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

എന്നീവിധം ധീരധീരം അദ്ദേഹം അന്നത്തെ ഭരണകൂടത്തെ നിരൂപണം ചെയ്തിരുന്നു.

"മദ്യത്തിനും വിദേശവസ്ത്രത്തിനു-
മത്ര വിധിക്കേണ്ട തീണ്ടൽ"

ഒരു യഥാർത്ഥസമുദായ സ്നേഹിയുടെ അഭിപ്രായമല്ലേ ഇതു്? അത്യഗാധമായ കണ്ടിൽ വീണുകിടക്കുന്ന ഭാരതഭൂമിയെ കരകേറുവാൻ അദ്ദേഹം നിരന്തരം യത്നിച്ചു.

'വള്ളത്തോൾ ശബ്ദസുന്ദരൻ' എന്നാണു് കേരളീയ കലാ സംസ്കാരോന്നമനത്തിനായി പരിശ്രമിച്ച അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതു്. 'ലോകമേ താവാട്' എന്നഭാഗംഎൻെറ ഗുരുനാഥനിൽ കാണുന്നതാണു്. പക്ഷേ അതു സ്വന്തം മനോഭാവവും വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. പരലോകത്തിലും സാഹിത്യസേവനത്തിനു് അവസരം ലഭിക്കുമോ എന്നതാണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആലോചനാവിഷയം. അദ്ദേഹം പരിഹാസ പ്രയോഗത്തിൽ നമ്പ്യാരെജയിച്ചില്ലെന്നുവരാം. പക്ഷേ ഏതൊരു വ്യക്തിയേയും കയ്യിൽകിട്ടിയാൽ പരിഹസിച്ചു വിയർപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉൽസുകനാണു്.

"എങ്ങാനുമൊരുചൂട്ടുകിട്ടുമോ?" എന്ന ചോദ്യത്തിനു് 'ഉണ്ടൊരു ചൂട്ടെൻ പശ്ശിൻെറ്റിമേൽ' എന്നുപോലും മറുപടി പറഞ്ഞു് പരിഹസിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം മടിക്കുന്നില്ല.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകളിൽ നവരസങ്ങളും അനുഭവപ്പെടും. ശൃംഗാരപദപ്രയോഗം വിരളമാണെങ്കിലും അതും അത്ര ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ല.

ഇവയെല്ലാമുപരിയായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രകൃതിവർണ്ണനയാണു് ആരേയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നതും സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതും. കേരകേദാരമായ കേരളത്തിൻെറ പ്രകൃതിരമണീയത അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതയിൽ ഉടനീളം കാണാം. താരും തളിരുമണിഞ്ഞ തരുലതാദികളും പച്ചപ്പുൽത്തകിടികൾക്കിടയിലൂടെ പതഞ്ഞുപായുന്ന പാലൊളിപ്പുഴകളും "പച്ചയാം വിരിപ്പിട്ട സഹ്യനും സ്വച്ഛാബ്ധിമണൽത്തിട്ടും" എന്നുവേണ്ട വസന്തകാലത്തെ ആരാമം സന്ദർശിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ഒരു ആനന്ദാനുഭൂതിയാണു് അവ ഉളവാക്കുന്നതു്. "ഉണ്ണാനില്ല ഉടുപ്പാനില്ല" എന്ന കവിതാതല്ലജത്തിൽ

"മേലാകവേ ചെള്ളിളകിക്കിതപ്പിൽ
സ്ഥൂലാസ്ഥിപാർശ്വങ്ങളുയർന്നുതാണും
കോലായിലേതാണ്ടു നമസ്കരിച്ച
പോലായു് കിടപ്പുണ്ടൊരു സാരമേയം"

ഇപ്രകാരം സുന്ദരവും സുലളിതവുമായ ഭാഷയിൽ കവി പെട്ടെന്നൊരു ചിത്രം വരച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈമാതിരി രൂപം ലക്ഷ്മീനിവാസമില്ലാത്ത പല ഗൃഹങ്ങളിലും കാണാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്.

"താമരയിലകളാൽ പച്ചവില്ലീസുപുതച്ച" പൊയ്കകളും, "അമ്മയ്ക്കുടുപ്പാനഴകേറ പച്ചപ്പുമ്പട്ടാ"ണോ എന്നു തോന്നത്തക്ക പ്രകൃതീദേവിയാൽ അനുഗൃഹീതമായ പുഞ്ചപ്പാടങ്ങളും, "അന്തസ്സിൽ വൻപൂഞ്ഞയുള്ളനുമാറ" പൈയ്യുംക്കെജമാനനായി ലാത്തുന്ന കാളക്കൂറ്റന്മാരും മനോമോഹനമായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതാഭാഗങ്ങളിൽ ചിത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. "വീരർക്കടല്ലഹരിചന്ദനമാം രണാസൃക്പൂരം പുരണ്ട വിരിമാറിനു തെല്ലു താഴെ" അഭിമാനപുരസ്സരം കൈയ്യുംകെട്ടി ധീരചിത്തനായി ബന്ധനം സ്വബന്ധുഗൃഹമായി സങ്കല്പിച്ച അനിരുദ്ധനും ഈ അനുഗൃഹീതകലാകാരൻ കൈരളിക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള അനർഘരത്നമാണു്. ഇങ്ങനെ പലതുകൊണ്ടും പ്രകൃതിഗായകൻ എന്ന അപരനാമധേയത്തിനു് അദ്ദേഹം തികച്ചും അർഹനാണു്.

'അച്ഛനും മകളും' എന്ന കവിതാഭാഗം കവി ഔചിത്യപൂർവ്വം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. മഹാതേജസ്വിയായ വിശ്വാമിത്രൻ തന്നിൽ ജനിച്ച കുട്ടിയെപ്പറ്റി ഒരിക്കൽപോലും ചിന്തിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു് ഒരു വലിയ അധർമ്മമാണു്. ഈ ന്യൂനത നീക്കുന്നതിനു് വള്ളത്തോൾ ആ വാദ്യ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കാമിനിയോട്

(K. Ambujakshan Asari—III U. C.)

നീരദ നിരകളൊതുങ്ങിയ വാനിൽ
താരകൾ മിന്നിമിനുങ്ങുമ്പോൾ
നേർമ്മയെഴുന്നൊരു നാരാലെന്മന-
മോർമ്മകൾ കോർത്തുകഴിഞ്ഞീടും.
അഴകെഴുമോമനമിഴിയും നിൻകിളി-
മൊഴിയും, വഴിയും പുഞ്ചിരിയും,
ഒഴുകിവരുന്നോരെൻ മിഴിനീരാ-
മഴലിൻ നിഴലിലൊതുങ്ങുകയായ്.

*　　*　　*　　*

കരളുകൾ കരളും, വരളും, വളരും-
സ്മരണകളിൽ ഞാനലയുമ്പോൾ
മധുരിമയൂറും നിൻമൃദുഗീതിക-
ളമലേ' നിർവൃതിയരുളീടും.

നീരദനീലവിദൂരതയിൽച്ചെറു
താരകൾ മങ്ങിമയങ്ങുമ്പോൾ,
ഓമനയാളേ! നിന്നുടലെന്നുടെ
യോർമ്മകൾ തഴുകിയുറങ്ങീടും.
അലകളിലണയും സുരമാധുരിയാം
കനവുകളിൽനിന്നുണരുമ്പോൾ,
നിരുപമസുന്ദരമാമവയെല്ലാം
മായുകയായി മരീചികപോൽ

*　　*　　*　　*

വേദനവിങ്ങും സ്മരണകളാലെൻ
ചേതനയാകെത്തളരുമ്പോൾ,
മമഹൃദയത്തിൻ മണിവീണയിൽനീ-
യൊരു ശ്രുതി മീട്ടാൻ വരികില്ലേ?

വയോവൃദ്ധനെ കാശ്യപാശ്രമത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. അവിടെവച്ച് ദൗഹിത്രനെ കണ്ടുമുട്ടുന്ന ആ ഋഷിപ്രൗഢൻ, ആരിതെന്നാരായാതെ, അവനെ ചിക്കെന്നു തൻ മാറത്തൊന്നണപ്പാനാണ് ഇച്ഛിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ആ പിഞ്ചു ബാലൻ സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയായ വിശ്വാമിത്രന്റെ മാറിൽ "അസിതാകാശോദ്ദേശത്താതിരത്താരംപോലെ" പരിലസിച്ചു. ആ "ക്ഷാത്രതേജസ്സിൻ കൂമ്പും ബ്രാഹ്മതേജസ്സിൻ കാമ്പും" നേത്രരഞ്ജകമായിത്തീർന്നു. കവി ഈ സമയത്ത് ചില ലോകോക്തികളും മനുഷ്യസഹജമായ വിചാരവികാരങ്ങളും കവിതയിൽക്കൂടി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

പെട്ടെന്നു കുട്ടിയുടെ മാതാവായ ശകുന്തളയെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. "മേനകേ നിനക്കെന്തീമാററം" എന്ന് ആവേശപൂർവ്വം ചോദിക്കുവാൻ ആ ഋഷിവര്യൻ തുനിയുന്നു. കൂടാതെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധർമ്മത്തിൽ ദുഃഖിതനായി

"സത്വരം പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു നിറുകയിൽ
പ്പുത്രന്നൊരു ഗാഢം മുകർന്നാൻ മുനിവര്യൻ"

മേനകയിലുള്ള പുത്രീവാത്സല്യവും ദൗഹിത്ര വാത്സല്യവും വിശ്വാമിത്രനിലും ഉള്ളതായി കവി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപഃപ്രതാപത്തേയും ആർഷസംസ്കാരത്തേയും വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ കവി യത്നിക്കുന്നു.

ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനുള്ളിൽ കഥകളിക്കും മായാത്ത ചില പുനരുത്ഥാനം അദ്ദേഹം വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം പലവിധത്തിൽ കൈരളിയിൽ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പൊൻവിത്തു വാരിവിതച്ച ആ വന്ദ്യവയോവൃദ്ധൻ—സ്നേഹത്തിന്റെ വാടാവിളക്ക്—ആ ഗാനഗന്ധർവ്വൻ സുനിർമ്മലനായി വിജയിക്കട്ടെ!

"ജയന്തിതേ സുകൃതിനോ
രസസിദ്ധാഃ കവീശ്വരാഃ
നാസ്തിതേഷാം യശഃകായേ
ജരാമരണജം ഭയം."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വടക്കൻപാട്ടിലെ ഉപമകൾ

(R. Gopinatha Pillay—III U. C.)

അലങ്കാരങ്ങളിൽ ഏററവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു് ഉപമാലങ്കാരമണല്ലോ. കാളിദാസാദിമഹാകവികളുടെ ഉപമകളാണെങ്കിൽ സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദജന്യവും ആലോചനാമൃതവും ആണെന്നുള്ളതു് സർവ്വവിദിതവുമാണു്. ഉപമയുടെ സാർവ്വലൌകികത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ശ്രീ. എം. പി. അപ്പൻെറ അഭിപ്രായം ഇത്തരുണത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണു്. "നിരക്ഷരകുക്ഷികൾ അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ഉപമ പ്രയോഗിക്കുന്നതു് നമ്മിൽ പലരും കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. അതു് ഉപമയുടെ സാർവ്വലൌകികത്വത്തെയാണു് കാണിക്കുന്നതു്" (വാടാമലരുകൾ പേജ് 44)

വസ്തുപ്രവസ്തുവിൻെറ ശരിയായ രൂപം അനുവാചകക്കു നൽകുകയാണല്ലോ ഉപമയുടെ മൗലികമായ ഉദ്ദേശം. നമുക്കു് നിത്യപരിചയമുള്ള വസ്തുക്കളെ ഉപമാന വസ്തുക്കളാക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനു് കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യതയും ആകർഷകത്വവും ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതിനു് രണ്ടുപക്ഷമില്ല. പ്രാചീന മലയാളസാഹിത്യകൃതികളിലേയ്ക്കു് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ തിരിച്ചുവിടുകയാണെങ്കിൽ അകൃത്രിമവും, അനവദ്യസുന്ദരവും ആയ നിരവധി ഉപമകൾ കാണുവാൻ കഴിയും. പഴയ ഗ്രാമീണഗാനങ്ങൾ, നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ, ഇവയിൽ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ നമുക്കു ദൃശ്യമാകും.

ക്രിസ്തുവർഷം 11-ം 12-ം നൂററാണ്ടുകൾക്കിടയ്ക്കു് നിർമ്മിച്ചതായി കരുതപ്പെടുന്ന "വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ" മുൻപറഞ്ഞ രീതിയിലുള്ള ധാരാളം ഉപമകൾ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയും. പുരാതന കേരളത്തിൻെറ ഇരുട്ടറകളിലേയ്ക്കു് വടക്കൻപാട്ടുകളാകുന്ന ദീപശിഖയോടെ പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു്, അക്കാലത്തെ സാമുദായികസ്ഥിതി, ഭരണവ്യവസ്ഥ, ആചാരം, ഭാഷ, തൊഴിൽ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സമഗ്രചരിത്രം ലഭ്യമാകും. മലയാളസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ അമൂല്യരത്നങ്ങളിലൊന്നായ പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഉപമകൾക്കു് മലയാളത്തിലെ മറേറതൊരു സാഹിത്യകൃതിയിലുള്ള ഉപമകളേക്കാളും സൌന്ദര്യവും അകൃത്രിമത്വവും, ആസ്വാദ്യതയും കൂടുതലുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. പൂർവ്വ കവിസങ്കേതങ്ങളെ തികച്ചും തിരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു നവീന പന്ഥാവാണു് പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ അവലംബിച്ചുകാണുന്നതു്. വടക്കൻപാട്ടിലെ ഏതാനും ചില ഉപമകളെ നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കാം.

> "കുന്നത്തെക്കൊന്നയും പൂത്തപോലെ
> ഇളമാവിൻ തയ്യുതളിർത്തപോലെ
> കരുതോലയായതിൻ വർണ്ണംപോലെ
> കുന്നിക്കുരുവിൻെറ വർണ്ണംപോലെ"

വടക്കൻപാട്ടുകളിലുള്ള ഒരു സ്ത്രീവർണ്ണനയാണു് മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. 'തച്ചോളിയോമനക്കുഞ്ഞിച്ചന്തു" വിവാഹം കഴിച്ച താഴത്തുമാത്തിലെ മാതുവിനെ" കുളക്കടവിൽവച്ചു് ഒരു 'കണ്ടർമേനോൻ' കാണുന്നതാണു് സന്ദർഭം. കുന്നത്തെക്കൊന്ന പൂത്തപോലുള്ള ആകാരകാന്തിയും ഇളമാവിൻ തയ്യിൻെറ തളിരിനു സമമായ മൃദുലതയും, കരുതോലയുടെയും കുന്നിക്കുരുവിൻെറയുംപോലുള്ള നിറവും (സ്വർണ്ണവർണ്ണം)വയനാടൻ മഞ്ഞൾ മുറിച്ചവിധത്തിലുള്ള ആകാരസുഷമയും ഒത്തുചേർന്ന ഒരു വിശ്വവശ്യഗാത്രതന്നെയാണു് കഥാനായിക.

നോക്കൂ! ഈ മാലോപമയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപമാനങ്ങൾ അന്നത്തെ ചുററുപാടിൽ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സുലഭവും, പണ്ഡിതപാമരഭേദമെന്യേ സുപരിചിതവും ആയ വസ്തുക്കളായിരുന്നു. കൊന്നപ്പൂവും, കുരുത്തോലയും ഇളമാവിൻതയ്യിന്റെ തളിരും, കുന്നിക്കുരുവും തനികേരളീയംതന്നെ. സാധാരണ നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയിലാണെങ്കിൽ കേരളീയവനിതകൾ "ശരദഭ്രശുഭ്രസുഷമയും;" "കാളാംബുദാളീകളബ്രഹളതമശ്യാമള കളേബരയും;" "കോകിലാളീകളകളമുരളീകാഹളിയും; ആയിട്ടുള്ളവരാണല്ലോ! ഇതിൽനിന്നും എത്ര വ്യത്യസ്ഥരാണ് വടക്കൻപാട്ടിലെ സ്ത്രീകൾ. മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഉപമയിൽ ഒരു കുലീനയുവതിയുടെ സ്വഭാവംകൂടി അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നത്, ശ്രദ്ധിച്ചാൽ, സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു കാണാൻകഴിയും.

മറെറാരു സ്ത്രീവർണ്ണന നോക്കാം.

"ആദിത്യചന്ദ്രനെക്കണ്ടപോലെ
പൊൻവാളും തട്ടുപ്രഞ്ഞ നീട്ട്യപോലെ,"

ആദിത്യചന്ദ്രന്മാരുടെ ശോഭയും പൊൻവാളിന്റേതുപോലുള്ള ശരീരകാന്തിയും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിക്കുന്ന ഒരു സമ്മോഹനവിഗ്രഹം തന്നെയാണ് ഈ സ്ത്രീഗാത്രം. ആദിത്യന്റെ പ്രഭയും, ചന്ദ്രന്റെ കുളുർമ്മയും ഒത്തുചേർന്ന ശരീരകാന്തിയും, 'പൊൻവാളുകം' തട്ടിനീട്ടിയതുപോലുള്ള ശരീരവടിവും ഒത്തുചേർന്ന അവളുടെ ഒരു വർണ്ണചിത്രംകൂടി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇതിൽനിന്നും വളരെയധികം വിഭിന്നമായ ഉപമകളൊന്നും വടക്കൻപാട്ടിന്റെ കർത്താക്കൾ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നില്ല.

"പൊൻപണം മിന്നുംപോലെയും"; "മുററത്തെ കൊന്ന പൂത്തപോലെയും"; "ആദിത്യചന്ദ്രരെക്കണ്ടപോലെയും"; "കുന്നിക്കുരുവിന്റെയും കുരുത്തോലയുടെയും വർണ്ണം പോലെയും"; "വയനാടൻ മഞ്ഞൾമുറിച്ചപോലെയും"; പൊൻവാളും തട്ടപ്രഞ്ഞ നീട്ട്യപോലെയും" ആണ് വടക്കൻ പാട്ടിലെ മിക്കസ്ത്രീകളും. എല്ലാം ഒരേ അച്ചിൽ വാർത്തവർ.

"മാനും കലയും കിടയ്ക്കുംവണ്ണം
കരിങ്കന്നിണവെട്ടിക്കിടയ്ക്കുംവണ്ണം
കാററത്തുപഞ്ഞി പറക്കുംവണ്ണം".

എന്നിങ്ങനെയാണ് ഒരങ്കംവെട്ടലിനെവർണ്ണിക്കുന്നത്. ചെറിയ ആരോമുണ്ണിയുടെ പാട്ടുകഥയിൽ" ചെറിയ ആരോമുണ്ണിയും ചന്തുവും തമ്മിലുള്ള അങ്കമാണ് പ്രകൃതം. ചതിയനും ഉന്നതാകാരനുമായ ചന്തുവിനെ കലമാനിനോടും, ശാന്തപ്രകൃതനും ബാലനുമായ ആരോമുണ്ണിയെ മാനിനോടും ഉപമിച്ചിരിക്കുന്ന കവിയുടെ ഔചിത്യബോധം പ്രശംസാർഹംതന്നെ. ആരോമുണ്ണി അനാഗതശ്മശ്രുവും, ചന്തു പ്രൗഢവയസ്കനും ആണെങ്കിലും അവരുടെ സമനില "കരിങ്കന്നിണവെട്ടിക്കിടയ്ക്കും വണ്ണം" എന്ന ഉപമയിൽനിന്നും ധ്വനിക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിലുള്ള വാശിയും തുല്യശക്തിയും, ശൌര്യവുംകൂടി ഈ ഉപമയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. "കാററത്തു പഞ്ഞിപറക്കും പോലെ" എന്ന ഉപമയിൽനിന്നും യോഗിപ്രതിയോഗികളുടെ സാമർത്ഥ്യവും ആവേശവും മനസ്സിലാക്കാം. കാററിൽ പഞ്ഞി പറക്കുന്നത് വളരെ വേഗത്തിലാണല്ലോ. ഭൂമിയിൽനിന്നും ഉയർന്ന് ചാടി അങ്കം വെട്ടുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. മാത്രമല്ല അതിനുള്ള അവരുടെ ശരീരലാഘവംകൂടി ഈ ഔപമ്യത്തിൽനിന്നും നമുക്ക് നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാം.

"എളമീൻ കടലീന്നു ചാട്ടംപോലെ"യാണ് ചെറിയ ആരോമുണ്ണി മതിൽചാടുന്നത്. ആരോമുണ്ണിയുടെ പ്രായം, ചൊടി, വേഗം, ശൌര്യം എന്നീ ഗുണഗണങ്ങൾ എത്ര ചിന്താബന്ധുരവും വിമർദ്ദഹൃദ്യവും ആയ രീതിയിലാണ് ഈ ഉപമയിൽ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ചന്തുവും ആരോമുണ്ണിയും തമ്മിലുള്ളഅങ്കത്തിൽ ചന്തുതളർന്നു. ചന്തുവിന്റെ ഭാര്യ "കുഞ്ഞുണ്ണൂലി" കൊടുത്ത "അഞ്ഞാഴിനീരും" ചന്തുകുടിച്ചു. "നാഡികൾക്കൊക്കെ ബലംവന്നതിനുശേഷമുള്ള അങ്കത്തെ കവി വർണ്ണിക്കുന്നു.

"ബാലിസുഗ്രീവന്റെ യുദ്ധംപോലെ
നിലത്തിറങ്ങിയിടിവെട്ടുംപോലെ
ലോകങ്ങളൊക്കവേ വിറച്ചുപോയി."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഒന്നാമത്തെ ഉപമ അങ്കംവെട്ടലിലുള്ള ശൌര്യ്യവീര്യ്യപരാക്രമങ്ങളെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. ബാലിസുഗ്രീവന്മാരുടെ പരസ്പരശത്രുത്വം വളരെ പഴക്കം ഉള്ളതുപോലെതന്നെ ചന്തുവിന്റേയും, ആരോമുണ്ണിയുടേയും വൈരവും ഏറെ പഴക്കം ഉള്ളതാണ്. എത്ര സരസമായ ഉപമ! രണ്ടാമത്തെ ഉപമയിൽ ചുരികകളും പരിചകളും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന ചടചടാരവവും, ഘോഷനിർഘോഷങ്ങളും, ആയുധങ്ങളിളക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന പ്രോജ്ജ്വലപ്രഭയും കവി ഭംഗ്യന്തരേണ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കാൻശ്രമിക്കുന്നു. സമരാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യ്യവും, രംഗത്തിന്റെ ഭീകരതയും ശകലവും ചോർന്നുപോകാതെ ഉപമ പ്രയോഗിച്ച് സഹൃദയാനന്ദം വരുത്തിയിരിക്കുന്ന കവിയുടെ പ്രതിഭാശക്തിയും, നിരീക്ഷണനൈപുണ്യവും ശ്ലാഘനീയംതന്നെ.

പുത്തൂരംവീട്ടിലെ ആരോമൽചേവകർ അരിങ്ങോടരുടെ തലയറുത്തിട്ടതു് "കറികരിഞ്ചേമ്പിൻ തണ്ടറപോലെ"യാണ് "അത്ഭുതവിക്രമധിക്കൃതശക്രപരാക്രമനാ"യ ചേവകരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ദുഷ്കൃത്യൈക പടുവും, കുടിലതയുടെയും വഞ്ചനയുടേയും മൂർത്തീകരണവും ആയ അരിങ്ങോടർ വെറും കറിക്കുള്ള ഒരു "കരിഞ്ചേമ്പിൻ" തണ്ടത്രേ. അരിങ്ങോടരുടെ അധമത്വവും ചേവകരുടെ ഔന്നത്യവും ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതോടൊപ്പം ചുരികയുടെ മൂർച്ചയും ചേവകരുടെ അങ്കവൈദഗ്ദ്ധ്യവും കരതലാമലകംപോലെ കവി നമുക്ക് ഈ ഉപമയിൽ കൂടി കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ വടക്കൻപാട്ടുകളിലെ ഉപമകൾ ഒന്നൊന്നായി പരിശോധിക്കാൻ സ്ഥലപരിമിതി അനുവദിക്കുന്നില്ല.

"തൊണ്ണൂറാൻ ചെത്തിയങ്ങ് എറിഞ്ഞപോലെ" തലകൾ വെട്ടിഎറിയുന്നതും "ഇരുട്ടത്തിടിവാളു മിന്നുംപോലെ" വാളിളക്കുന്നതും; "എളമുളപൊട്ടിയലറും പോലെ"കരയുന്നതും; "കാട്ടിലിളമാൻ ചാടുമ്പോലെ" വീരന്മാർ ചാടുന്നതും; "പൂപ്പോലെയുള്ള" ചോറിൽ "മഴവെള്ളംപോലുള്ള നെയ്യൊഴിച്ചു്; "മഞ്ഞുവെള്ളംപോലെ നനച്ച്" "പൊൻപോലെ"യുള്ള നാലുകറികളോടുകൂടി ആഹാരം കഴിക്കുന്നതും; "മഴക്കാറിൽ ചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചുവന്നും" കാമുകന്മാർ ഇരുട്ടിൽ പതുങ്ങി നില്ക്കുന്നതും; "പരുന്തുപോലെ" പാറുന്നകൊടിമരം വെട്ടുന്നതും; "കാഞ്ഞിരക്കൊള്ളികത്തിക്കരിഞ്ഞപോലെ"യുള്ള സുന്ദരികളുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും "ആലിൻപഴംപോലുള്ള" കണ്ണീർകണങ്ങൾ വീഴുന്നതും, 'കുലവെട്ടിയവാഴയിൽ പിണ്ടിപോലെ' പട്ടാളക്കാർ ചത്തുകിടക്കുന്നതും; പോത്തും "കലയും ചെറുക്കും വന്നും അങ്കം പൊരുതുന്ന സമരശൂരന്മാർ "വലിയിടിവെട്ടുംപോലെ" വാളിളക്കുന്നതും നിങ്ങൾക്കു വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ ധാരാളം കാണാം.

മുകളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ത രീതിയിലുള്ള ഉപമകളും കാണാം.

"കാരിരുൾക്കൊത്ത മുടിയും; പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രനോടൊത്ത നെററിയും; തത്തമ്മച്ചുണ്ടും, പവിഴപ്പല്ലും, കണ്ണാടിക്കൊത്ത കവിളും; ശംഖു കടഞ്ഞെടുത്ത കഴുത്തും; ചെപ്പു കടഞ്ഞ കരുമുഖവും ആലിലയ്ക്കൊത്ത വയറും; ആമയോടൊത്ത പുറവടിവും; കാരിരുൾക്കൊത്ത തുടയും, കാലും," ചില ഭാഗങ്ങളിൽ കാണാമെങ്കിലും അവയത്ര സുലഭമല്ല.

വടക്കൻപാട്ടിലെ ഉപമകൾ പരിശോധിക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് കവി അലങ്കാരത്തിനുവേണ്ടി ഉപമയെ തിരുകി കയററിയിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രതീതി ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുകയില്ല. അത്രയ്ക്കു് സ്വാഭാവികതയും, സഹൃദയരസികത്വവും അവയ്ക്കുണ്ടു്. "മലയാളത്തിലെ ഏതുമഹാകവിയുടേയും ഉപമയോടും തോളുരുമ്മിനില്ക്കാൻ തലയെടുപ്പുള്ള ഉപമകൾ ഗ്രാമീണരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്നുവെന്നു് തച്ചോളി പ്പാട്ടുകൾ തെളിയിക്കുന്നു." ഗ്രാമീണരുടെ ഉപമകൾ (മല

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

സന്ദേശം.

(C. R. Sadasivan Nair—III B. Sc.)

അംബരപ്പൂനിരവാടികയിലൊരു
ചെമ്പനീർത്താരമുദിച്ചു.
ചന്ദനച്ചാറിലലിഞ്ഞുയിർക്കൊണ്ടൊരു
മന്ദാനിലനും ചരിച്ചു.
പൊന്നിണധാരയിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചൊരു
ചെമ്മുകിൽ ദൂരെക്കുതിച്ചു.
അന്തിമയങ്ങിയ ചക്രവാളത്തിൻെറ-
യന്തികത്തിങ്കലൊളിച്ചു.
വെന്തുനീറുന്നൊരു ചിന്തയിലെൻമന-
ച്ചെന്താരിളം മരവിച്ചു.
ഭൂതകാലത്തിൻെറ രോമാഞ്ചിതക്കുളിർ
വാതമതിലങ്കുരിച്ചു.
എന്നന്തരാത്മാവിലൊട്ടിപ്പിടിച്ചൊരു
'സന്ദേശ'മാരോയുരച്ചു.
"ഓമനിച്ചെത്രനാൾ നിന്നെയെൻ പൂവന-
ത്തുമണിമാളികയിങ്കൽ
എന്നകത്താരിൽ നിന്നൂറിയുതിർന്നുള്ള
പുന്നാരപ്പാട്ടെത്രപാടി
പൊന്നലർവാടിയിലെങ്കരവും പേറി-
യന്നൊക്കെയെത്രനാൾ പോക്കി
നിന്നകമൊന്നിലും നോവിച്ചിടാതെ ഞാ-
നന്നുനിന്നന്തികേ വാണു.
നിൻഹൃദയത്തുടിപ്പോരോന്നിലുമെത്ര
പൊൻപ്രഭയാർന്നിരുന്നില്ലാ?
പൊഞ്ചുണ്ടതിക്കുമപ്പൂപുഞ്ചിരിയ്ക്കെൻെറ
നെഞ്ചെത്രമോഹിച്ചതില്ലാ?
നിന്നെ നീയായിട്ടു കാണുവാനെന്നക-
മെത്രയ്ക്കുമേൽ കൊതിച്ചീലാ?
നിൻദാസവൃത്തിയിലെൻ കൈകളെത്രയ്ക്കു-
മന്ദിച്ചവശമായില്ലാ?
നിന്നെയുയർത്തുവാനെന്നെയറിയുവാൻ
എന്തൊക്കെയാചരിച്ചില്ലാ?
ചാരിത്ര്യസംശുദ്ധിയാർന്നൊരെൻ ജീവനും
പാരം സമർപ്പിച്ചു നിന്നിൽ.
ഞാൻ നിൻെറ മാത്രമായില്ലാശ വേറെയാ-
'യാനന്ദനിർവൃതി'—മാത്രം
....
എങ്കിലും ജീവിതം കാമിച്ച നിന്നകം
തങ്കക്കിനാവുകൾ കണ്ടു.
....
മറ്റൊക്കെമാറി നീയെന്നരികിൽ നിന്നു
തപ്പിത്തടഞ്ഞിവിടെത്തി.
'ജീവിത'മെന്തെന്നറിഞ്ഞപ്പോഴെന്തുനിൻ
നാവിന്നുയരാതിരിപ്പൂ?
കൈവിട്ടകാലത്തെയോർത്തു പശ്ചാത്താപ-
വൈവശ്യനിശ്വാസമെന്തേ?
....
വാർമഴവില്ലൊരു ചോദ്യമായെൻമുന്നി-
ലാമലമോളിൽത്തെളിഞ്ഞു.

യാളരാജ്യം വിശേഷാൽപ്രതി—**1951** പേജ് **79**) എന്ന ശ്രീ. മൂക്കോത്തു കുഞ്ഞപ്പയുടെ അഭിപ്രായം വടക്കൻപാട്ടുകളെ മുഴുവൻ സംബന്ധിച്ചും ശരിയാണ്.

"കട്ടുപടെപ്പട്ട കഠിനസംസ്കൃത വികട കട്ടകവി" യിൽ നിന്നും തികച്ചും സ്വതന്ത്രമായി "ഭടജനങ്ങളുടെയിടയിലുള്ള പടയണിക്കുവേണ്ടി വടിവിയന്ന ചാരുകേരള ഭാഷയിൽ" സ്വർഗ്ഗാനർഗ്ഗളനിർഗ്ഗളൽ സുരസരിത്പാഥഃ പ്രവാഹം പോലെ ശ്രേയസ്കരമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വടക്കൻ പാട്ടുകൾ മലയാള സാഹിത്യ ഭണ്ഡാഗാരത്തിലെ ഒരമൂല്യ നിധിയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കത്തിന്നവകാശമില്ല.

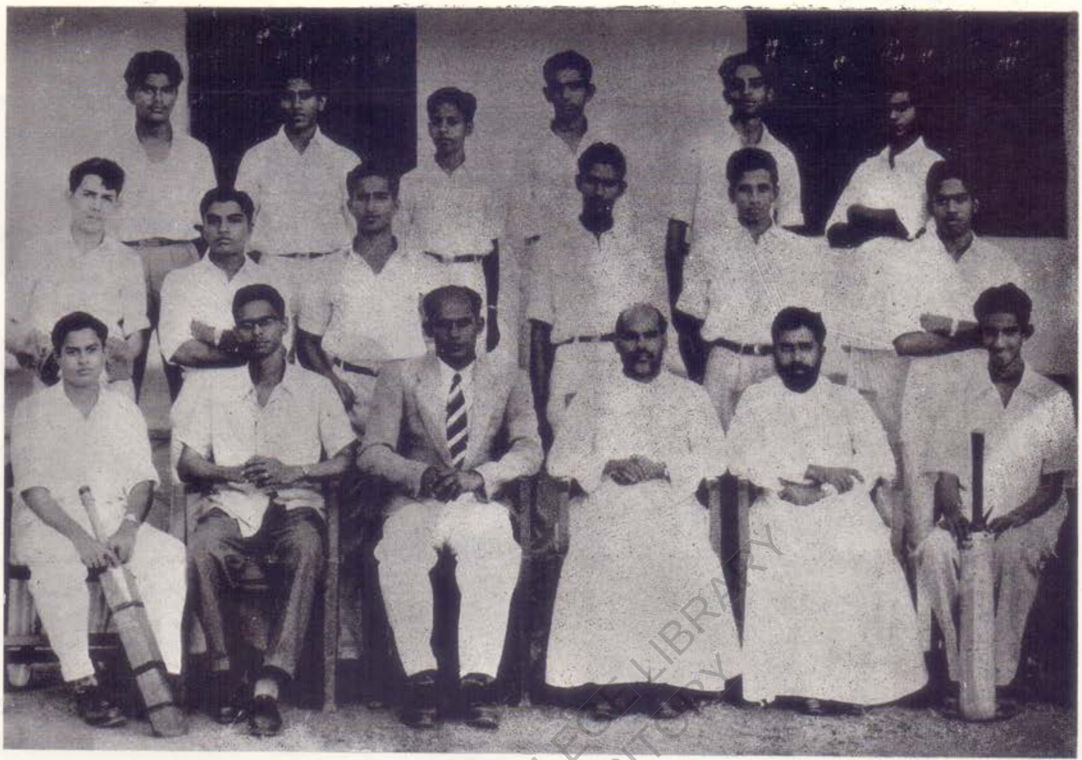

CRICKET TEAM 1956—'57

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

K. Paul IV U.C.

Who represented the University in Football

V. Padmanabhan, B.Com.

Stood first in the State in English with triple Second Class in 1955

K. Simon Abraham, III B Com.

Who represented the University in Basketball

SENIOR B. Com. CROUP 1956-'57

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

തീച്ചൂളയിൽനിന്നു്

(T. K. George—III. U. C.)

അതിനെപ്പററി ഓർത്താൽ തലച്ചോറു പുകയും; നിരാശാജനകവും മർമ്മഭേദകവുമാണ് ആ സംഭവം. പക്ഷെ എങ്ങനെ ഓർക്കാതിരിക്കും. മരവിച്ചു മരിച്ച ഒരു മനുഷ്യാത്മാവു് ആ സംഭവത്തിൽ കോർത്തിരിപ്പുണ്ടു്. പരന്നുവിസ്തൃതമായിരിക്കുന്ന ഈ മണൽപ്പുറത്തിരുന്നു് ആഴിപ്പുരപ്പിൽക്കൂടി ചക്രവാളത്തിലേയ്ക്കു നോക്കുമ്പോഴെല്ലാം എന്റെ കരളിൽ ഒരു മൊട്ടുസൂചി കുത്തിയിറക്കിയാലത്തെ പ്രതീതി ഉണ്ടാവും.

അങ്ങകലെ ആഴിക്കപ്പുറത്തുള്ള ഒരു കൊച്ചു ഗ്രാമത്തിലാണ് ഞാൻ ജനിച്ചതു്. സമ്പൽസമൃദ്ധമായ ഗ്രാമം. ലളിതവേഷധാരികളായ ഗ്രാമീണർ. ഞാൻ ഒരു സാധാരണ കൃഷിക്കാരന്റെ മകനാണു്. ഞങ്ങളുടെ തൊട്ടടുത്തു് ഒരു ഊക്കൻ കെട്ടിടമുണ്ടു്. അതു് സമ്പന്നനായ ഞങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തലവന്റേതാണു്. ഉഷ ഗ്രാമത്തലവന്റെ ഏകസന്താനമാണു്. രൂപസൗഭാഗ്യമുള്ള ഒരു കൊച്ചു മിടുക്കി. ഉഷയുടെ വീട്ടിൽ എനിക്കു സർവസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാനും ഉഷയും ഒന്നിച്ചുകളിച്ചു വളർന്നു. ആ ചുററുപാടുമുള്ള കുട്ടികളുടെ നേതൃത്വം ഞങ്ങൾക്കു രണ്ടുപേർക്കുമാണു്. പഠിത്തത്തിൽ ഏററവും സമർത്ഥരും ഞങ്ങളാണു്. വാസ്തവത്തിൽ ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേർ മാത്രമേ അവിടെ പഠിക്കുന്നുള്ളുവെന്നു തോന്നും, അത്രയ്ക്കു മൽസരമാണു് അക്കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു്. മിക്കവാറും എല്ലാവിഷയങ്ങളിലും എനിക്കു് ഒന്നാംസ്ഥാനം തന്നെ കിട്ടുമായിരുന്നെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് അവൾ കുത്തകയാക്കി വെച്ചിരുന്നു. ആ നാശംപിടിച്ച ഭാഷയുടെ കുരുക്കുകൾ എല്ലാം അഴിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കും ഉഷയുടെ ട്യൂഷൻ മാസ്റ്റർ.

സ്കൂളിൽ പോകുന്നതു ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചാണു്. ഉഷ അച്ഛന്റെ കൂടെ അവരുടെ ചെറിയകുതിരവണ്ടിയിലും ഞാൻ പുറകെയും. ഉഷയുടെ അച്ഛൻ പണക്കാരനല്ലേ? അച്ഛൻ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ഞാൻകൂടെ കയറണമെന്നു് ഉഷയ്ക്കു നിർബന്ധമാണു്. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ ഇഴുകിച്ചേർന്നു് മുന്നോട്ടുപോയി.

ഏഴു ക്ലാസുകളുള്ള സ്കൂളാണു് ആ ഗ്രാമത്തിലെ ഏററവും വലിയ സ്കൂൾ. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഒരാണ്ടിൽത്തന്നെ അവിടെ നിന്നു പാസ്സായി. ഇനിയും പഠിക്കേണ്ടതു് പട്ടണത്തിലാണു്. ഉഷയെ പട്ടണത്തിലയക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഞാനെങ്ങനെ പഠിക്കും? കഷ്ടിച്ചു കഴിക്കാൻ വകമാത്രമുള്ള പിതാവു്, എങ്ങനെ എന്നെ പട്ടണത്തിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിക്കും. ഇനിയും ഞാൻ മൽസരിക്കുന്നതാരോടാണു്? ഞാൻ അച്ഛന്റെ കൂടെയും ഉഷ പട്ടണത്തിലും. കൃഷിയായുധങ്ങളുമായിത്തന്നെയാകട്ടെ എന്റെ മൽസരം എന്നു് ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ഏറെ താമസിയാതെ മറെറാരു പട്ടണത്തിൽ എനിക്കു് ഒരു ചെറിയ ജോലികിട്ടി. ഞാനും ഉഷയും അകലെയായിരുന്നെങ്കിലും കത്തുകൾ മൂലം ആ അകലം പരമാവധി കുറച്ചു. ഞങ്ങൾ വളർന്നു, വീണ്ടും വളർന്നു. ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിനും നിറപ്പകിട്ടുണ്ടായി. വെളുത്തു ശുഭ്രമായ സ്നേഹം ഇപ്പോൾ കടും ചെമപ്പായിരിക്കുന്നു.

ഉഷ ബിരുദധാരിണിയായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. യുവതിയായ അവൾക്കു് കൂടുതൽ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കേണ്ടിവന്നു. സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുങ്ങി ജീവിക്കണം. കർക്കശമായ നിയമങ്ങൾ അവളെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു. യുവതികൾക്കുവേണ്ടിമാത്രം ഈ അയവില്ലാത്ത

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചതാരാണ്? ഒരു യുവാവായിരുന്നെങ്കിൽ അവൾ എത്ര സ്വതന്ത്രയായിരിക്കുമായിരുന്നു. യുവതിയായ അവളുടെ അവശത പരിഹരിക്കാൻ ഒരു യുവാവ് അവൾക്കുണ്ട്. പക്ഷെ, അയാൾ അവളുടേതാകുമോ?

ഏതാനും ദിവസത്തെ അവധികിട്ടുമ്പോൾ ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങും. മാതാപിതാക്കളേയും ഉഷയേയും കാണുകയായിരുന്നു അതിന്റെ ഉദ്ദേശം. പക്ഷെ വളരെ ചുരുക്കമായേ ഉഷയുമായി സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു.

ജോലിചെയ്തുകിട്ടിയ പണം എനിക്കിപ്പോൾ കുറച്ചു മിച്ചമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പഠനം തുടരുവാൻതന്നെ ഞാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഉഷ പഠിച്ച പട്ടണത്തിൽതന്നെ ഞാനും ഉപരിപഠനത്തിനു പോയി.

അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണു എനിക്കു് അവളുടെ കത്തു കിട്ടിയതു്. "പ്രിയജോസ്", തിട്ടക്കത്തിൽ വരണം. കാണാനതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ട്. എന്നു് സ്വന്തം ഉഷ". ഒരു ഉൾക്കിടുക്കത്തോടുകൂടിയാണു് ഞാനതു വായിച്ചുതീർത്തു്. പെട്ടെന്നു് ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

ഉഷയുടെ വീട്ടിൽ കുറെദിവസങ്ങളായി ഉൽസാഹത്തിമിർപ്പും ബഹളവുമാണ്. എന്തൊരു തിരക്കുപിടിച്ച ദിവസങ്ങൾ. ആ വീട്ടിൽ ഒരാളൊഴിച്ചു ബാക്കി എല്ലാവരും സന്തോഷിക്കുന്നു. തിരക്കു കൂട്ടുന്നു. 'ഉഷ' മാത്രം വിഷാദമൂകയാണ്. അവളുടെ പിതാവു് അവൾക്കു് അനുരൂപനായ ഒരു ഭർത്താവിനെ കണ്ടുപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറെറാരു ഗ്രാമത്തലവന്റെ മകൻ, അങ്ങകലെയെവിടെയോയുള്ള ഒരു പണക്കാരൻ, അവൾ ആരെ വരിക്കും? ഒരു സാധാരണക്കാരനായ എന്നെയോ? അതോ പ്രൌഢിയും പണവുമുള്ള അപരനെയോ? പക്ഷെ ജോസിനെ ഈ ആയുസ്സിൽ മറക്കാൻ അവൾക്കു ശക്തിയില്ല. എന്നാൽ അവൾക്കു് എന്തുചെയ്യാൻ കഴിയും: പിതാവിന്റെ ആജ്ഞയെ ധിക്കരിക്കുകയോ? ധിക്കരിച്ചാൽ അനന്തരഫലങ്ങളെന്തു്? ആവൾ ആകെ കുഴങ്ങി. നിരാശാജനകമായ നിശകളെ തള്ളി നീക്കിക്കൊണ്ടു് അവൾ ആരെയോ കാത്തിരിക്കുയായിരുന്നു,

ഞാൻ റയിൽവേസ്റ്റേഷനിലെത്തി. ട്രയിൻ വിടാൻ പത്തുമിനിട്ടേ താമസമുള്ളു. എഴുത്തെടുത്തു് ഞാൻ തിരിച്ചും മറിച്ചും നോക്കി. എന്റെ ചിന്ത അങ്ങകലെയുള്ള ഉഷയുടെ വീട്ടിലാണ്. ഉഷയ്ക്കു സുഖക്കേടു കൂടുതലായിരിക്കുമോ? സുഖക്കേടു കൂടുതലാണെങ്കിൽ അവൾ എങ്ങനെ എഴുതെഴുതി? കൈപ്പട അവളുടേതുതന്നെ. പിന്നെ എന്തായിരിക്കാം കാര്യം. വിചാരങ്ങൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഒന്നിനു പിറകിൽ മറെറാന്നായി അല അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉഷയുടെ വീട്ടിലെത്താൻ ഞാൻ വളരെ തിടുക്കം പൂണ്ടു. തീവണ്ടിക്കു് വേഗത കുറഞ്ഞുപോയതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി.

ഞാൻ നാട്ടിലെത്തിയ ഉടൻതന്നെ നേരെ ഉഷയുടെ വീട്ടിലേക്കാണു് പോയതു്. എന്തൊരു തിക്കും തിരക്കും ആ വീട്ടിൽ! ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. അവൾക്കെന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചിരിക്കുമോ? പക്ഷെ, അവിടെ എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമാണ്. മുകളിലത്തെ നിലയിൽ റേഡിയോ ശബ്ദിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ പാടുകയും ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കികൊണ്ടു് ഓടിനടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതെന്തൊരത്ഭുതം!

ഞാൻ ഉഷയുടെ മുറിയുടെ വാതുക്കൽ എത്തി കതകിൽ മുട്ടി. ക്ഷീണിച്ചു വിളറിയ ഒരു സ്ത്രീരൂപമാണ് കതകു തുറന്നതു്. അതു് അവളാണെന്നു എനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾക്കെന്തു് ഇത്രവലിയ മാററം വരാൻ കാരണം.? എപ്പോഴും പുഞ്ചിരിച്ചു തുടുത്തിരിക്കുന്ന അവളുടെ മുഖം വാടിത്തളർന്നതെന്തു്? എനിക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത സങ്കടമുണ്ടായി. എന്റെ ജീവന്റെ ജീവനായ ഉഷ കരയുന്നതു് ഞാൻ എങ്ങനെ സഹിക്കും?.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"ഉഷേ, ഉഷേ" ഞാൻ വിളിച്ചു. ഉത്തരമില്ല. വീണ്ടും വിളിച്ചു കരച്ചിൽ മാത്രമായിരുന്നു ഉത്തരം. 'നീയെന്താണ് ഒന്നും മിണ്ടാത്തത്. കാര്യം എന്താണെന്നു പറയൂ" ഇങ്ങനെ വിരാമമില്ലാത്ത ചോദ്യങ്ങൾ ഞാനാവർത്തിച്ചു. അവൾക്ക് പലതും പറയണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഇടറിയ കണ്ഠത്തിൽനിന്നും ഒന്നും പുറത്തു വന്നില്ല.

മെല്ലെ അവൾ ശിരസ്സുയർത്തി ആരോടെന്നില്ലാതെ മന്ത്രിച്ചു. 'എൻെറ വിവാഹം' മററന്നാൾ അതു് പൂർത്തിയാക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. എനിക്കെല്ലാം മനസ്സിലായി. ഒരു മിന്നൽപ്പിണർ എൻെറ മനസ്സിൽക്കൂടി കടന്നുപോയി. 'ഉഷേ ! ഈ ലോകത്തിനു് സ്നേഹം കാണാൻ കണ്ണില്ല' എൻെറ വാക്കുകൾക്ക് ശക്തി ഉണ്ടായില്ല. നാക്കു താണുപോയതുപോലെ തോന്നി. പക്ഷെ ഒരു അഗ്നിപർവതംപോലെ പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്നതിനു പകരം ഞാനൊരുപദേശിയെപ്പോലെ ശാന്തനായി. "ഉഷേ, നമ്മുടെ സ്നേഹം പവിത്രമാണ്. പക്ഷെ, മറുപുറം ചിന്തിക്കൂ. പിതാവിൻെറ ആഗ്രഹത്തെ നിരസിക്കാമോ? പിതാവിനെ അനുസരിക്കൂ. നീ ഒരു കുബേരബാലിക ഞാൻ സാധാരണക്കാരൻ. നിൻെറ ഉത്കർഷം ഒന്നുമാത്രമാണ് എൻെറ ജീവിതാഭി" അതു മുഴമിപ്പിക്കാതെ ഞാൻ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ വീട്ടിലേയ്ക്കോടി.

തകർന്ന ഹൃദയവും ക്ഷീണിച്ചു വിറയ്ക്കുന്ന ശരീരവുമായി അവൾ കിടന്നു. "ടിക് ടിക്" എന്ന ക്ലോക്കിൻെറ മന്ത്രോച്ചാരണം നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ നിസ്സഹായയായി ഞെരിപിരികൊണ്ടു. ആ കിടപ്പിൽത്തന്നെ ഒരു ദിവസം കിടന്നു. ഇപ്പോൾ അവൾക്ക് പനിയുണ്ട്. ശരീരത്തിൻെറ ഊഷ്മാവു ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു വരികയാണ്. വിവരമറിഞ്ഞ പിതാവ് ഓടിയെത്തി. ഡാക്ടറെ വരുത്തി മരുന്നു കൊടുത്തു. പക്ഷെ, ശരീരത്തിൻെറ ചൂട് കുറയുന്നില്ല. ഡാക്ടറുടെ ശ്രമങ്ങളെങ്ങനെ ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തും. അദ്ദേഹം ശരീരശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധൻ മാത്രമല്ലേ? ഇവിടെ ചികിൽസവേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു് ശരീരത്തിനാണോ?

എൻെറ തലയ്ക്കകത്തുകൂടി തീവണ്ടി ഓടുകയാണ്. എന്തുചെയ്യണമെന്ന് എനിയ്ക്ക് ഒരു എത്തും പിടിയുമില്ല. ചിന്തകൾ ഒന്നിനുമുകളിൽ മറെറാന്നായി പൊന്തിവരികയാണ്. ഭൂമണ്ഡലത്തിൻെറ അതിർത്തിവരമ്പിൽ ചെന്നു് ശൂന്യതയിലേയ്ക്കു ചാടി അപ്രത്യക്ഷമായാൽ കൊള്ളാമെന്നെനിക്കുണ്ട്. ഇനി എന്തിനു ജീവിക്കണം? ഞങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൻെറ നാരായവേരിൽ കത്തിവച്ച ആ മനുഷ്യനെ ഞെരിച്ചു് പർപ്പടകം പോലെ പൊടിക്കാൻ എനിക്കു തോന്നി.

പെട്ടെന്നു കതകിലാരോ മുട്ടുന്നതുകേട്ട് കതകു തുറന്നപ്പോൾ കണ്ടതു് ഉഷയുടെ ഭൃത്യനെയാണ്. "ഉഷക്കു പനി വളരെ കൂടുതലാണ്, അങ്ങോട്ടൊന്നു വരണം" ഇത്രയും പറഞ്ഞുകഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ഞാനൊരു ചുഴലിക്കാററുപോലെ അവളുടെ വീട്ടിലെത്തി. അപ്പോഴേയ്ക്കും ആ ദീപം അണയാറായിരുന്നു. ഉഷയുടെ കണ്ണുകൾ പകുതി അടഞ്ഞിരുന്നു.

"ജോസ്", ...ൻെറ "ജോസ്", അവൾ ആരോടെന്നില്ലാതെ മന്ത്രിച്ചു. ഒരു നിമിഷംകൂടി.! ആ കണ്ണുകൾ പൂർണ്ണമായി അടയുവാൻ.

ആ തുടുത്ത കവിളുകളും; വളഞ്ഞ പുരികങ്ങളും, നീലക്കണ്ണുകളും എന്നന്നേയ്ക്കുമായി മറഞ്ഞു. ഞാൻ.... ....അടിമുടി വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നെ ഒരു തീച്ചൂളയിലിട്ട് വാട്ടിയെടുക്കുന്നു. എൻെറ ഹൃദയകവാടങ്ങളെ കത്തിത്തുളച്ചു രക്തം ചീറിപ്പായുന്നു. ലോകമാസകലം കറങ്ങുകയാണ്. അതിൻെറ ഉച്ചിയിൽ ഒരു പമ്പരമായി നിന്നു് ഞാനതിവേഗം കറങ്ങുന്നു. ഉഷേ! ഉഷേ! ഞാൻ നീട്ടി വിളിച്ചു. ആ ശബ്ദം ലോകമെങ്ങും മാറെറാലികൊണ്ടു.

വേണുഗാനം

(P. Jawahara Kurup—II U. C)

(കേക)

അമ്പിളിക്കലപൊങ്ങി
മാനത്തുവെള്ളിപ്പൂക്ക-
ളെമ്പാടും വിടരുന്ന
രാത്രിതൻമടിത്തട്ടിൽ.

കേൾക്കുന്നു വിദൂരത്തി
ലാനന്ദദിവ്യസാര-
മുൾക്കളം തുടിപ്പിക്കും
വേണുവിൻ ഗാനാലാപം.

ചേലാർന്നൊരക്കുന്നിൻെറ
തോപ്പിൽനിന്നുതിരുന്ന
പാലപ്പൂമണം കുളിർ
കാററിലൂടൊലിക്കുമ്പോൾ,

ഗായകാ, ഭവദ്ഗാന
പീയൂഷമൊഴുകുന്ന
മാധുരീപ്രവാഹത്തി-
ലുലകം ലയിക്കുമ്പോൾ,

കരളിൽനൃത്തം വെച്ചു
നിൽക്കുമീവെള്ളപ്പക്ഷി
ചിറകും വിടർത്തിക്കൊ-
ണ്ടുയരാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ,

നിദ്രയിൽപ്പോലുംനിൻെറ
സ്വർഗ്ഗീയസംഗീതത്തി-
ലാർദ്രമായ്തീരാത്തതി-
ന്നാരുടെവികാരങ്ങൾ?

മൂകതയുടുപ്പിട്ട
രാത്രികളുറങ്ങുമ്പോ-
ളേകമാം വേണുസ്വന-
മിക്കിളിയിടുന്നേരം

മഞ്ഞുതുള്ളികൾകോർത്ത
മിന്നുതാലിയുംചാർത്തി
പ്പൊന്നിളം മലരുക-
ളുദ്രസം വിരാജിക്കെ,

ആ ഗാനമഴകിൻെറ
കുഴലിൽക്കൂടിപിന്നി-
ട്ടോമനവികാരങ്ങൾ
മീട്ടിയെൻ ഹൃദയത്തിൽ!

ആ ഗാനസുധാകണ-
മുതിരും ദിവ്യാത്മക
ഭാഗധേയത്തിൽപ്പൊട്ടി
വിടരും പ്രശാന്തികൾ!

അങ്ഗുളനാളംവഴി
മന്ദമായൊഴുകീടും
മംഗളധ്വനികളോ
മധുരപ്രവാഹങ്ങൾ?

ലോലമായ്പ്രേമാനന്ദ
ഗീതകം ചൊരിയുന്ന
ലോകഗായകാ, തവ
ജീവിതചൈതന്യങ്ങൾ,

മന്നിൽവീണലിഞ്ഞുചേ-
ർന്നമലപ്രഭാപൂർണ്ണ
മഞ്ജുളതരംഗമായ്
പൊന്തിടുംപ്രപഞ്ചത്തിൽ!!

തളർച്ച

(Rev. Fr. Daniel Ayyaneth. B. A. Ph. L. L. D.)

പതിവുപോലെ അന്നു വൈകിട്ടും ഞാൻ നടക്കാനിറങ്ങിയെങ്കിലും, ദൂരത്തെങ്ങും പോയില്ല. അടുത്തുള്ള തോട്ടത്തിൽ അലക്ഷ്യമായി അങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുന്നതിനിടയിൽ കൈവശമിരുന്ന അന്നത്തെ വർത്തമാനപ്പത്രം ഒരിക്കൽക്കൂടി തുറന്നുനോക്കി. രാവിലത്തെ ഓടിച്ചുള്ള വായനയിൽത്തന്നെ മൂന്നുസംഭവങ്ങൾ എന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ സാവധാനത്തിൽ വീണ്ടും വായിച്ചു. ദാരുണമായ മൂന്നു മരണങ്ങളെപ്പററിയുള്ള വിവരണങ്ങൾ; ആരെയും ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ; മൂന്നും ആത്മഹത്യതന്നെ. വേറൊന്നും വായിക്കണമെന്നു തോന്നിയില്ല. പത്രം മടക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് നടത്തം തുടർന്നു. എന്നാൽ വികാരവും വിചാരവും എന്നിൽ ഇരമ്പിപ്പായുകയായി. വിചാരം തന്നെ മുന്നിട്ടുനിന്നു. ഒടുവിൽ അതു് തത്വചിന്തയായി പരിണമിച്ചു. അപ്പോഴത്തെ എന്റെ ചിന്താഗതി പകർത്താതിരിക്കാൻ മനസ്സുവരുന്നില്ല. പകർത്തിക്കളയാം.

ഇപ്പോൾ ഞാൻ വായിച്ചതുപോലെയുള്ള എത്രയെത്ര ആത്മഹത്യകളാണു് ദിവസവും ലോകത്തിന്റെ ഒരററംമുതൽ മറേറ അററംവരെ നടക്കുന്നതു്! പത്രറിപ്പോർട്ടുകളും കേട്ടുകേഴ്‌വികളും നേരിട്ടുള്ള അനുഭവവും ഈ സംഗതി നമ്മെ വേണ്ടുംവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടു്. വൃദ്ധനും ബാലനും, പുരുഷനും, സ്ത്രീയും, വിജ്ഞനും, അജ്ഞനും, കുബേരനും, കുചേലനും എന്നുവേണ്ടാ, ജീവിതത്തിന്റെ ഏതു തുറയിലും ഉള്ളവർ ഈ ആത്മഹത്യയാകുന്ന നാശഗർത്തത്തിൽ ദയനീയമായി പതിക്കുന്നുണ്ടു്. വൃക്ഷക്കൊമ്പിൽ തൂങ്ങി മരിക്കുന്ന കൂട്ടരുണ്ടു്; വെള്ളത്തിൽ ചാടിച്ചാകുന്നവരുണ്ടു്. ചിലർ വിഷം കുടിച്ചു് സ്വന്തം കഥകഴിക്കുന്നു. സാരിത്തുമ്പിൽ തീകൊളുത്തി സ്വയം മൃതിയടയുന്ന സ്ത്രീകളെപ്പററി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ പോകുന്നു ആത്മഹത്യയുടെ വിധങ്ങളും വിവരങ്ങളും.

ആത്മഹത്യയുടെ വിധവും ബാഹുല്യവും അപ്പോൾ എന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ അധികനേരം തങ്ങിനിന്നില്ല. ആത്മഹത്യയ്ക്കു് മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന സംഗതിയെന്താണെന്നാണു് ഞാൻ കൂടുതൽ ചിന്തിച്ചതു്. നീണ്ട ചിന്തയുടെ ഫലമായി ഈ വിപത്തിനുള്ള മൂലകാരണം ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. അതെന്താണെന്നു പറയാം. ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന തളർച്ചയല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ശാരീരികമായ തളർച്ചയെക്കാൾ പ്രധാനമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് മാനസികമായ തളർച്ചയെയാണു്. ഇതിനു പററിയ വേറൊരു പദം പറയാം:—നിരാശ.

“നിരാശ” യെന്നു പറഞ്ഞാൽ “ആശയില്ലായ്മ” എന്നു ധരിക്കരുതു്. വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ആശയുടെ അസ്തമനം അല്ലെങ്കിൽ തകർച്ചയാണു് നിരാശ. ഒരു വസ്തു ലഭിക്കാൻ നമുക്കു് അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടു്. ഒരു സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കാൻ നാം കാംക്ഷിക്കുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയുമായി അടുക്കാൻ ആശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഏതാനും പരിതഃസ്ഥിതികൾ നമുക്കു വിലങ്ങുതടിയായിക്കിടക്കുന്നു. അപ്പോൾ നാം പടുത്തുയർത്തിയ ആകാശക്കോട്ട തകർന്നു തരിപ്പണമാകുന്നു. അങ്ങിനെ ജീവിതത്തിൽ തളർച്ച അനുഭവപ്പെടുകയായി. നിരാശയുടെ കരിനിഴൽ ജീവിതവീഥിയിൽ പതിക്കുന്നു. മനസ്സിനും, ഹൃദയത്തിനും, ശരീരത്തിനും തളർച്ച തട്ടുകയാണു്. അങ്ങിനെ ജീവിതയുദ്ധത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരാജയം നിരാശയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പരാജയത്തിന്റെ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

വലിപ്പച്ചെറുപ്പമനുസരിച്ചായിരിക്കും നിരാശയുടെ കാഠിന്യത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലും.

ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ പരാജയം പററാത്തവർ ചുരുക്കമാണു്. തന്റേടത്തോടും ധൈര്യത്തോടും കൂടി ഏതു തോൽവിയും നേരിടാൻ കെല്പില്ലാത്തവരാണു് ജീവിതപോർക്കളത്തിൽ തളർന്നുവീഴുന്നതു്. ഏതു പൈശാചിക പ്രവൃത്തിക്കും നൈരാശ്യം പ്രചോദനം നല്കും. എന്നാൽ നാം നിരാശയെ കീഴ്പ്പെടുത്തണം. നിരാശ നമ്മെ കീഴ്പ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും നാം മനുഷ്യപ്പിശാചുക്കളായി മാറും. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യവും ജീവിതത്തിന്റെ മൂല്യവും നാം അപ്പോൾ ഓർക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ നിരാശയ്ക്കടിമപ്പെടുന്നവർ ഭോഷന്മാരും ഭീരുക്കളുമാണു്. സ്വന്തം ജീവനിട്ടു പന്താടുവാൻ മനുഷ്യനു് അവകാശമില്ല. നമ്മുടെ കരങ്ങളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു മൺചട്ടിയോ പളുങ്കുപാത്രമോ താഴെയെറിഞ്ഞു പൊട്ടിക്കുന്നതുപോലെ നമുക്കു തോന്നുമ്പോൾ തകർത്തുകളയാനുള്ളതൊന്നല്ല നമ്മുടെ വിലയേറിയ ജീവൻ. ഒരുമാറു കയറുകൊണ്ടോ, ഒരു തീപ്പെട്ടിക്കോലുകൊണ്ടോ അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ളതല്ലാ മഹത്തായ മനുഷ്യജീവിതം. ആ ജീവനു് ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാററിനേക്കാളും വിലയുണ്ടു്; ലോകത്തേക്കാൾ തന്നെയും വിലയുണ്ടു്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല മനുഷ്യനുള്ളതാണു്. എന്നാൽ അതിനെ സംഹരിക്കാനുള്ള അധികാരവും അവകാശവും അവനില്ല. ഈ തത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കാത്തവരും മനുഷ്യത്വത്തെ അവഹതിചെയ്യുന്നവരാണു്.

നിരാശയെ നേരിടാൻ ധൈര്യവും, തന്റേടവും, സഹനശക്തിയും ആവശ്യമാണു്. അഭ്യാസംകൊണ്ടു് ക്രമേണ നേടാവുന്ന ഗുണങ്ങളാണിവ. ജീവിതയുദ്ധത്തിൽ തളർന്നു വീണാലും പിടഞ്ഞെഴുന്നേററു് മുന്നോട്ടുപോകണം. നിരാശയുടെ കരിനിഴലിലും ആശയുടെ കിരണങ്ങൾ കാണാനുള്ള കെല്പു് നമുക്കുവേണം. തത്വചിന്തകനായ ഒരു മഹാകവിയുടെ ഉദ്ബോധനം ശ്രദ്ധിക്കുക:—

“ജീവിതപ്പോരിലപജയം തെല്ലാന്ന
യൗവ്വനയുക്തനാമായുഷ്മാനേ!
എന്തുമേൽവേണ്ടതെന്നോർത്തറിയാതെ
ഹന്ത! നീ നിൽക്കയോ സോദരനേ?
പോരും തളർന്നതു! പോരും തളർന്നതു!
പൂരുഷചൈതന്യപ്പൊൽത്തിടമ്പേ!
താടിക്കു കൈകുത്തി താഴോട്ടുനോക്കാതെ,
ചുടെഴും വീർപ്പൊന്നുമിട്ടിടാതെ
നിന്മിഴി മങ്ങാതെ, പാദം കുഴയാതെ,
നട്ടെല്ലതെല്ലും വളഞ്ഞിടാതെ,
ധീരനായ് മുന്നോട്ടു ചാടിക്കുതിച്ചുനീ
പോരുക! പോരുക! പുണ്യവാനേ”!

(ഉള്ളൂർ)

ആത്മഹത്യയേപ്പററിയും അതിനുകാരണമായ ജീവിതതളർച്ച(നിരാശ)യെപ്പററിയും ഒരു നീണ്ട ചർച്ച അങ്ങനെ ഞാൻ സ്വയം നടത്തി. മനുഷ്യജീവിതമാഹാത്മ്യം മനസ്സിലാക്കി എല്ലാവരും ആത്മഹത്യയെ അറപ്പോടും വെറുപ്പോടും കൂടി വീക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും, നിരാശയെന്ന ഭീകരരക്ഷസ്സിനെ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽനിന്നകലെ പ്പായിക്കണമെന്നുമുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ ഞാൻ സ്വയം പാസ്സാക്കി. ബുദ്ധിയുള്ളവരും നല്ലവരുമായ എല്ലാവരും എന്റെ പ്രമേയങ്ങളോടനുകൂലിക്കുമെന്നു് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു.

നീണ്ട ചിന്തയിൽ ലയിച്ചിരുന്നതിനാൽ സമയംപോയതറിഞ്ഞില്ല. അടുത്തുള്ള ദേവാലയത്തിൽ നിന്നും മുഴങ്ങിയ മണിയാണു് നേരം സന്ധ്യയായെന്നു് എന്നെ ധരിപ്പിച്ചതു്. പത്രവും മടക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ തിടുക്കത്തിൽവീട്ടിലേക്കു പോയി.

മരണം

(R. Gopinatha Pillai—III U. C.)

മരണം! മരണം! ദുരിതനിവാരണ-
മതുതാൻ ശരണം ബഹുധാസുഖദം

ഒരുതരദുരിതവുമവിടെയടുക്കി-
ല്ലമരാവതിപോലവിടം ശുഭദം;

മരണം! മരണം! നിഖിലജനാനാ-
മഭയദകേന്ദ്രമതനിശം വരദം;

ധനികനുമധനരഹിതനുമൊരുപോ-
ലവിടം തുല്യമതെത്രവിശിഷ്ടം;

വിവിധവികാരവിചാരശതം കൊ-
ണ്ടവിടൊരുപദ്രവമില്ലൊരുവർക്കും

ഇരുളുനിറഞ്ഞൊരു ധരണീമണ്ഡല-
മുടനെവെടിഞ്ഞാപ്രഭ ചൊരിയുന്നൊരു-

മഹിതസമത്വവിശുദ്ധധരാതല-
മഴകൊട്ടുപൂകണമതിവേഗത്തിൽ.

മരണം! മരണം! മഹിതമനോഹര-
സുഖദാലയമതുമെത്രവിശിഷ്ടം.

ഒരുതരദുരിതവുമവിടെയടുക്കി-
ല്ലമരാവതിപോലവിടം ശുഭദം.

—o—

നീയൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കൂ!

(George Abraham—P. U. Class)

ഹൃദയമേ! നീയൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കൂ
ചപലമാം ചിന്തകൾ വിസ്മരിക്കൂ!

അഴലിൻ നിഴലിലായെത്രകാല-
മഴകിനെത്തേടി നീ പാഴിലാക്കി.

മധുരാഭിലാഷങ്ങളെത്രനിന്നിൽ
ശിഥിലമായ് നിർദ്ദയം മണ്ണടിഞ്ഞു.

മതി, മതി ചിന്തേ നീ കെട്ടടങ്ങൂ,
മതിവിട്ടു വേഗം നീ പോയൊടുങ്ങൂ.

കദനച്ചുഴലിയിൽ വീർപ്പുമുട്ടി-
യുതിരുന്ന കണ്ണീരിതാരറിയും?

ഫലമില്ലാതീവിധം വെന്തുനീറി-
യലയുന്നതെന്തിന്നവിശ്രമം നീ?

നിയമവും നീതിയുമറ്റലോകം
നിയതം തിരിയട്ടെ നിർവിശങ്കം,

ഹൃദയമേ, നീയൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കൂ
ചപലമാം ചിന്തകൾ വിസ്മരിക്കൂ!....

—o—

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

സോണററ് അഥവാ ഗീതകം

(Varghese Mathew—III U. C.)

ആഴിപോലെ ആഴവും അഴകും തികഞ്ഞ കവിഹൃദയത്തെ പ്രകൃത്യംഗങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യം സമാകർഷണം ചെയ്‌വാൻ തുടങ്ങും. അപ്പോൾ വേലിയേററംകൊള്ളുന്ന ആ ഹൃദയത്തിൽ, വിശാലവിഹായസ്സിൽ താരകനികരംപോലെ, വികാരവിചാരങ്ങൾ അവശ്യംഭാവിയായങ്ങനെ ഉളവായുയർന്നുവരുന്നു. അത്തരം വികാരവിചാരങ്ങളുടെ സമഗ്രമായ ചരിത്രമാണ് ആത്മാവിഷ്കാരകകവിത. ഈ കാവ്യഹർമ്മ്യത്തിന്റെ തങ്കത്താഴിക്കുടമായി Sonnet എന്ന് ആംഗ്ലേയർ വ്യപദേശിക്കുന്ന "ഗീതകം" പരിലസിക്കുന്നു.

കവിഹൃദയത്തിലെ സുശക്തങ്ങളായ വികാരവിശേഷങ്ങളാണ് എല്ലാ ആത്മാവിഷ്കാരകകവിതകളുടേയും അന്തരാത്മാവ്. പക്ഷേ, ഗീതകത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു തത്വചിന്താഗർഭമായിരിക്കും. തത്വചിന്താകോവിദനായ ഗീതകകാരന് തന്റെ വികാരത്തള്ളലിനെ കലാഭിജ്ഞതയാൽ നിയന്ത്രണാധീനമാക്കാതെതരമില്ല. തന്നിമിത്തം, ഗീതകം തത്വചിന്താസമുത്കൃഷ്ടവും ഇതരങ്ങളായ ആത്മാവിഷ്കാരകകവിതകൾ വികാരതൈക്ഷ്ണ്യോദ്ദീപകവുമായിരിക്കും. ഈ ധർമ്മമാണ് ഗീതകത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.

ഗീതകകാരൻ തന്റെ ആഹ്ലാദം, ആഗ്രഹം, ആശ, ഉത്കർഷേച്ഛ, മനോവ്യഥ എന്നിവയെല്ലാം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതുമൂലം മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സാർവ്വജനീനവും സാർവ്വകാലികവുമായ പരിണാമത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. കേവലം വ്യക്തിത്വത്തിൽനിന്നും ഉയർന്ന സാർവ്വജനീനത്വത്തിലേക്ക് ഗീതകകാവ്യം കുതികൊള്ളുകയാണുചെയ്യുന്നതു്.

ഉചിതങ്ങളായ നിമിത്തങ്ങളാൽ വളർന്നുയർന്ന് തത്വചിന്തയാൽ നിയന്ത്രിതമായി ക്രമേണ അസ്തപ്രായമാകുന്ന വികാരത്തിന്റെ ചരിത്രം മുഴുവനും കലാഭിജ്ഞനായ ഗീതകകാരൻ പതിന്നാലു വരികളിൽ സമാഹരിക്കേണ്ടതാണ്. ഗീതകത്തിന് നാലു് ഈരടികളടങ്ങുന്ന അഷ്ടകം, മൂന്ന് ഈരടികളടങ്ങുന്ന ഷഷ്ടകം എന്ന രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. വികാരത്തിന്റെ ഉദ്ഭവം, ഉയർച്ച എന്നിവ അഷ്ടകത്തിലും താഴ്ച, അസ്തമനം എന്നിവ ഷഷ്ടകത്തിലും ആവിഷ്കരിക്കണം. ഗീതകത്തിലെ ഈ വികാരത്തെ പുറംകടലിലുദിച്ചുരുണ്ടു പെരുകി ഉച്ചാവസ്ഥയെപ്രാപിച്ചു പൊട്ടിമലർന്നു ക്രമേണ താഴ്ന്നു കടൽത്തീരത്തെത്തി പ്രശാന്തമായിത്തീരുന്ന ഒരു മഹാതരംഗത്തോടു തുലനം ചെയ്യാം. അഷ്ടകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ വികാരം അതിന്റെ അത്യുച്ചാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നു. അഷ്ടകത്തിനും ഷഷ്ടകത്തിനും മദ്ധ്യേ സ്പഷ്ടമായ ഒരു വിള്ളൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതിനെ തരംഗത്തിന്റെ പൊട്ടിപ്പുറക്കലിനോടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്താം. ഷഷ്ടകാരംഭത്തിൽ വികാരം താഴ്മയെ പ്രാപിച്ചുതുടങ്ങും. ഗീതകാവസാനത്തിൽ വികാരം പ്രശാന്തമായി തത്വചിന്തയിൽ വിരാമം കൊള്ളുന്നു. ഇതാണ് ഗീതകത്തിന്റെ സാമാന്യമായ ഘടന. ഒരു കവിയുടെ ഗീതകം മറെറാരു കവിയുടേതിൽനിന്നും ഘടനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈഷദ്ഭിന്നമായിരിക്കും.

ഇററലിയിൽ അവതാരമെടുത്ത ഗീതകകാവ്യത്തിനു കമനീയതയും പ്രതാപവും നൽകിയ പെട്രാക്കിന്റെ ഗീതകങ്ങളിൽ ഭോഗസുഖേതരമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു് നിരന്തരം പ്രവഹിക്കുന്ന

(ശേഷം 20-ാം പേജിൽ)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Senior B.Sc. (Botany) Group, 1956–'57

BOTANICAL EXCURSION

At Kodaikanal

Kodaikanal lake

At Sim's Park, Coonoor

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Senior B.Sc. (Zoology) Group 1956-'57

Senior B.Sc. (Mathematics) Group 1956-57

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കേരളഗാനം

(Sivarajan—III U. C.)

(കുറത്തി)

അങ്ങിനെയാ പൊന്നൊഴുകും സുപ്രഭാതമെത്തി
ഭംഗിചിന്നിനമ്മളിലൊരുൾപ്പുളകം ചാർത്തി,
പൂത്തു പൂത്തുമാമരങ്ങൾ കാററിലാടണല്ലോ,
പാട്ടുപാടിപൈങ്കിളികൾ കൂട്ടുകൂട്ടണല്ലോ,
പുഞ്ചിരിയും കൊഞ്ചലുമാണെങ്ങുമെങ്ങുമിപ്പോൾ,
പുണ്യമാർന്ന കേരളാംബയുൾക്കുളിർക്കുമിപ്പോൾ,
കവികനാമ്പിൻ തുമ്പുമാത്രമല്ലിവിടെയുള്ള
മൺതരികൾപോലുമിപ്പൊഴൊന്നുണരുമല്ലോ;
ചന്തമാർന്നമിന്നുമിനിയിങ്ങുജീവിതങ്ങൾ
മുന്തിരിവനികയിലാണെത്തിയതു നമ്മൾ.

എന്റെ നാടേ, പൊന്നുനാടേ, പൂവിരിഞ്ഞ നാടേ,
കല്പകതരുണികളൊത്തുല്ലസിക്കും നാടേ,
കുരുമുളകിൻ തിരിതെറപ്പിൽ കളകമാളും നാടേ,
കനകമണികതിരണികൾ കൊയ്തെടുക്കും നാടേ,
കാർത്തികവിളക്കുകൾ കണ്ടാർത്തിടുന്ന നാടേ,
കൂവരകിൻകുലകളെക്കണ്ടിമ്പമേലും നാടേ,
കാകളിതരംഗിണികൾ മഞ്ജരിയുമൊത്തു
കാല്യശ്രീകലർന്ന പുഞ്ചിരിചൊരിഞ്ഞനാടേ,
ചെറുമികൾ—മാമിഴികളൊത്തു കയ്യടിച്ചുപാടി
ചേലിൽനാടൻ പാട്ടുകൾക്കുകീർത്തി ചേർത്ത നാടേ,
കുളിരിളം കാററത്തു 'ചായ'ക്കാടുമേലത്തോപ്പും
'തകതക' നിന്നാടിമോടിയാർന്നിടുന്നനാടേ,
രംഭകൾതൻ നൃത്തഭംഗി തിരയടിക്കും നാടേ,
രാജകീയവാഴ്ചതന്റെ വേരററ നാടേ,
പുഴകൾപാടും പാട്ടുകേട്ടു കേട്ടനുനിമിഷം
പുതിയതായ പലതിലേയ്ക്കും 'മാർച്ചു' ചെയ്യും നാടേ,
നീളെനീളെ കായ്കനി വനികളുടെ നാടേ,
മൂന്നുകോണിൽനിന്നുവന്നിന്നൊന്നുചേരും നാടേ,
വത്സരങ്ങൾ വത്സരങ്ങളായ് നീയാശവച്ചോ—
രുത്സുകോത്സവങ്ങളൊത്തു ചേർന്നണഞ്ഞ നാടേ,
നിന്റെ ഭാഗ്യം—ജന്മഭാഗ്യം—ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം
സർവ്വഭാഗ്യം—സ്വർഗ്ഗരാജ്യം—നീ ജയിക്ക നാടേ,
പൂവിതച്ചു, പൂത്തിരി തെളിച്ചിതാ നിനക്കു
പൂവലംഗിമാർ നിരന്നു സ്വാഗതം പറഞ്ഞു;
ആയിരങ്ങളായിരങ്ങളൊത്തുചേർന്നു ഞങ്ങൾ
ആഗതേ നിനക്കുനേർന്നിടുന്നു മംഗളങ്ങൾ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കഠം മിലാക്കെ ചലേ

(S. Radhakrishnan—III U. C.)

നമ്മുടെ പൂജ്യനായ ശ്രീ: ജവഹർലാൽ നെഹ്റു ഭാരതത്തിലെ മുപ്പത്താറുകോടി ജനങ്ങൾക്കായി "കഠം മിലാക്കെ ചലേ" എന്നൊരു പുതിയ മുദ്രാവാക്യം സമ്മാനിച്ചിരിക്കുന്നു. 'നമുക്ക് ഒന്നിച്ചു ചുവടുവയ്ക്കാം' എന്നാണ് ആ മനോഹരമായ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഒരുമിച്ചു പ്രയത്നിക്കുക, ഒന്നിച്ചു മുൻപോട്ടു പോകുക, അങ്ങനെ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിക്കു ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു പദവി നേടിക്കൊടുക്കുക—അതാണ് നമ്മെ ഈ മുദ്രാവാക്യം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പൂർവ്വകാലത്തെ ഭാരതചരിത്രം ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നവർക്ക് ഈ മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എത്രമാത്രമാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. മറ്റെല്ലാക്കാലങ്ങളേയും അപേക്ഷിച്ച് ഇന്നു ഭാരതത്തിനു അതു് ഏററവും ആവശ്യകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഏററവും പ്രയാസമേറിയ പന്ഥാവിലൂടെയാണ് അവർ ഇന്നു യാത്രചെയ്യുന്നതു്. അവരുടെ പുരോഗതിക്കും, ശ്രേയസ്സിനും അവരുടെ മുപ്പത്താറുകോടി ജനങ്ങളുടെ ഐക്യമനോഭാവവും, ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള പ്രയത്നവും അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു. അതാണ് നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് കൂടെക്കൂടെ നമ്മോടു് ഊന്നിപ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം ഈ പുതിയ മുദ്രാവാക്യം നമുക്ക് ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നതും.

നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചിട്ട് ഏകദേശം ഒൻപതു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു് ഒരു ചെറിയ കാലയളവാണ്. ഈ തുച്ഛമായ കാലഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയ്ക്കു് അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു നിലയാണ് കൈവന്നിരിക്കുന്നതു്. ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിലും അവരുടെ പുരോഗതി മററു രാഷ്ട്രങ്ങളുമായി തുലനം ചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ അത്രയൊന്നും പിന്നിലല്ല എന്നു മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. അമേരിക്കാ, റഷ്യാ മുതലായ വൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങൾ ആററംബോംബും, ഹൈഡ്രജൻ ബോംബും നിർമ്മിച്ച് ലോകത്തിലെ കോടാനുകോടിജനങ്ങളെ ഭയവിഹ്വലരാക്കിക്കഴിയുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ സമാധാനത്തിന്റെ സന്ദേശവുമേന്തി, നേരായമാർഗ്ഗം കാട്ടിക്കൊടുത്തു് ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പരിലസിക്കുന്ന ഏക രാഷ്ട്രം ഇന്നു ഭാരതമാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ വിലയേറിയ സേവനങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ എത്രയോമുൻപുതന്നെ ലോകം ഒരു മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ ചെന്നുപതിക്കുമായിരുന്നു എന്ന പരമാർത്ഥം മറച്ചു വച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. യുദ്ധത്തിന്റെ കെടുതികൾ കണ്ടു മരവിച്ച് സമാധാനം കാംക്ഷിച്ചു കഴിയുന്ന കോടാനുകോടി ജനങ്ങളുടെ ആശാനാളം ഇന്നു ഭാരതമാണ്. അങ്ങനെ ഭാരതം ഇന്നു് ഏററവും ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥാനത്തു് എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്. അവർ ഒരു ഉജ്ജ്വലനേതാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നു. അവരുടെ മുപ്പത്താറുകോടി ജനങ്ങളും ആ മഹാപുരുഷന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരന്നിരിക്കുകയാണ്. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോവാക്കിനും ശക്തിയുണ്ട്; അതിനവർ വില കല്പിച്ചേമതിയാവൂ. ഒരു അമേരിക്കാരൻ പറഞ്ഞതിപ്രകാരമാണ്. "ഇൻഡ്യ നെഹ്റുവാണ്. നെഹ്റു ഇൻഡ്യയും. ഇൻഡ്യയിലൂടെ നെഹ്റുവിനേയും നെഹ്റുവിലൂടെ ഇൻഡ്യയേയും നമുക്കു കണ്ടെത്താം."

എന്നാൽ പലപ്പോഴും ഭാരതീയരായ നാം നമ്മുടെ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ആ സംഗതി വി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സ്മരിച്ചുകളയുന്നു. നമ്മുടെ പുരോഗതിയും, ശ്രേയസ്സും എല്ലാം നമ്മുടെ ഐക്യത്തിലാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് എന്ന് അറിവുണ്ടായിരിക്കെ ചില സങ്കുചിതമനോഭാവം വച്ചുപുലർത്തി പരസ്പരം വെറുപ്പും, വിദ്വേഷവും പുലർത്തുകയും, അങ്ങനെ നമ്മുടെ പുരോഗതിക്കെല്ലാം വഴിതെളിക്കുന്ന ഐക്യത്തിനു ശൈഥില്യം വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. വളരെ ക്ലേശപ്പെട്ട് സമ്പാദിച്ച നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനെപോലും ഉലച്ചിൽ തട്ടുന്നതിന് ഇതു സഹായിക്കും. കഴിഞ്ഞ ചില മാസങ്ങളിൽ ഭാരതത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങൾ ഈ അവസരത്തിൽ ഓർത്തുപോകുന്നു. അവ അങ്ങേയററം ഖേദകരവും, ലജ്ജാകരവുമായിരുന്നു. ഭാരതം മററു രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സമാധാനത്തിനും, സഹവർത്തിത്വത്തിനുംവേണ്ടി വീറോടെ വാദിക്കുമ്പോൾ ഭാരതത്തിനുള്ളിൽതന്നെ ബഹളവും, കൊലപാതകവുമാണു നടക്കുന്നതെങ്കിൽ നമ്മുടെ പാവനമായ പഞ്ചശീലത്തിനും മററും എന്തർത്ഥമാണുള്ളത്? ഭാരതത്തിനു പിന്നെ ലോകത്തിൽ എന്താണൊരു നില? ഇതിലെല്ലാം രസം മറെറാന്നുമല്ല. ഈ കൂട്ടരിൽ മിക്കവാറും ഭൂരിപക്ഷം യൂണിവേഴ്സിററി വിദ്യാർത്ഥികളായിരുന്നത്രേ! വിജ്ഞാനികൾ എന്ന് അറിയുന്നവരും, നാളെ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭാരിച്ച ചുമതല ഏറെറടുക്കേണ്ടവർ എന്നഭിമാനിക്കുന്നവരുമായ യൂണിവേഴ്സിററി വിദ്യാർത്ഥികളാണുപോലും അവരിൽഭൂരിപക്ഷം! ഈ നില തുടർന്നാൽ എങ്ങനെ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയെ താങ്ങുവാനുള്ള കരുത്ത് നമുക്കുണ്ടാകും.? ഭാരതത്തിന് ഇന്നു ലഭ്യമായിട്ടുള്ള നിലയെങ്കിലും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുമോ? അടുത്ത തലമുറക്കാരായ നാം ഈ കാര്യം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ കർത്തവ്യങ്ങൾ നാം വിസ്മരിക്കരുത്.

ഈ അറേറാമിക്ക്യുഗത്തിൽ ലോകം വളരെ വേഗം മുൻപോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ ദിവസവും അദ്ഭുതാവഹമായ പരിവർത്തനങ്ങളാണ് ലോകത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതു്. നമ്മുടെ ചുററും നടക്കുന്ന സംഭവവികാസങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളായ നാം തീർച്ചയായും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. നമ്മുടെ വിജ്ഞാനപോഷണത്തിന് അതു് അത്യന്താപേക്ഷിതവുമാണ്. എന്നാൽ നമുക്കതിൽ കൈകടത്തുവാൻ അവകാശമില്ല. നാളെ ആ ഭാരം നമ്മുടെ ചുമലിൽ കയറേറണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അതിനു നമ്മുടെ ചുമലുകൾക്കു ശക്തിവർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഇന്നത്തെ നമ്മുടെധർമ്മം. നേരെമറിച്ച് ഇന്നേ ആ ഭാരം നമ്മുടെ ചുമലുകളിൽ കയററപ്പെട്ടാൽ താങ്ങാൻ കഴിവില്ലാതെ വന്നേക്കാം. ഇതു് അപകടംപിടിച്ച ഒരു സംഗതിയാണ്. നമുക്കിന്നു ചെയ്യേണ്ടതായി ഒന്നേ ഉള്ളു. കണ്ണും, കാതും, കരളും തുറന്നു വെക്കുക, സംഭവവികാസങ്ങൾ കാണുക, കേൾക്കുക, ഗ്രഹിക്കുക; ഇത്രമാത്രം.

ഭാരതീയരായ നമുക്ക് ഇനി വളരെയധികം മുൻപോട്ടു പോകേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. വളരെ പ്രയാസങ്ങൾ നമുക്ക് തരണംചെയ്യേണ്ടതായി വന്നുകൂടും. പഞ്ചാബിയെന്നോ, സിക്കുകാരെന്നോ, മലയാളിയെന്നോ, ഗുജറാത്തിയെന്നോ ഉള്ള സങ്കുചിതങ്ങളായ മന:സ്ഥിതി മാററി നാമെല്ലാം ഭാരതീയരാണെന്നും, ബംഗാളിലുണ്ടാകുന്ന പുരോഗതി നമ്മുടേതാണെന്നും, കേരളത്തിലുണ്ടാകുന്നതു് അവരുടേതുകൂടിയാണെന്നുമുള്ള ഒരു മനോ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഭാവം ഓരോ ഭാരതീയനും, പ്രത്യേകിച്ച് യുവജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകേണ്ടത് ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഭാരതം ഇപ്പോൾ അവളുടെ ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി വിജയകരമായി പര്യവസാനിപ്പിച്ചിട്ട് വിപുലമായ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി സമാരംഭിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഈ പദ്ധതിയുടെ അന്ത്യത്തിൽ ഭാരതത്തിന് സാമ്പത്തികവും, സാമൂഹ്യവുമായ തുറകളിൽ ഗണ്യമായ പുരോഗതി കൈവരുമെന്നാണ് രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രവചിക്കുന്നത്. ജനങ്ങളുടെ ആത്മാർത്ഥമായ സഹകരണവും, കഠിനാദ്ധ്വാനവും, ഐക്യമനോഭാവവും മാത്രമേ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയെ ഐശ്വര്യസമൃദ്ധിയിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുചെന്ന് എത്തിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങിനെ നാം ഒരുമിച്ച് ചേരുകയും, ഒന്നിച്ച് പ്രയത്നിക്കുകയും, ഒരുമിച്ച് മുൻപോട്ട് പോകുകയും ചെയ്യാം—കദംമിലാക്കെ ചലേ.

(16-ാം പേജിന്റെ തുടർച്ച)

പ്രേമമായിരുന്നു പ്രതിപാദ്യം. ഷേക്സ്പിയർ ഈ സംഗതിയിൽ പെട്രാർക്കിനെ അനുസരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ മിൽട്ടന്റേയും വേർഡ്സ്വർത്തിന്റേയും ഗതി ഒന്നു വേറെയായിരുന്നു. സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ അവരിലുളവാക്കിയ വിചാരവികാരങ്ങളുടെ വാഹനങ്ങളാണ് അവരുടെ ഗീതകങ്ങളിൽ മിക്കവയും. പ്രൗഢിയും ഗരിമയുംതികഞ്ഞ ഏതും ഗീതകത്തിന് വിഷയമാവാം എന്നാണ് ഇതിൽനിന്നും ധരിക്കേണ്ടത്.

പാശ്ചാത്യങ്ങളായ പ്രസ്ഥാന പ്രവാഹങ്ങൾ കിഴക്കൻകരകളെ പച്ചപിടിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ഒരു ശതാബ്ദത്തോളമായി. എന്നാൽ ഗീതകപ്രസ്ഥാനത്തിനു പൗരസ്ത്യ സാഹിത്യങ്ങളിൽ സുസ്ഥിരമായ ഒരുസ്ഥാനം കൈവന്നിട്ടില്ല. ഒരു പ്രധാന വികാരത്തെ സ്ഥായിയായി കല്പിച്ച്, സഹചാരികളായ പല വികാരങ്ങളെക്കൊണ്ടും അനുഗതമാക്കി അമൂല്യങ്ങളായ അലങ്കാരവിശേഷങ്ങൾ അണിയിച്ച് തത്വചിന്താ സിംഹാസനത്തിൽ രസരാജനായി അഭിഷേകംചെയ്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ ശീലിച്ച ഭാരതീയർ ഗീതകത്തിൽ ഭ്രമിക്കാത്തത് അത്ഭുതമല്ല. എങ്കിലും മനുഷ്യസമുദായത്തിലെ ഒരംഗമായ കവി പരിതസ്ഥിതികളുടെ പരിവർത്തനങ്ങൾക്ക് അനുസരണമായി തന്റെ ചിന്താഗതിയും വീക്ഷണകോണവും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയേ തീരൂ. ഈ തത്വം ഭാരതീയർ മനസ്സിലാക്കിയതിന്റെ ഫലമാണ് നോവൽതുടങ്ങി സിംബോളിസംവരെയുള്ള കാവ്യശാഖകൾ ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തിലും പൊട്ടിമുളച്ചു വളർന്നത്. ഈ വ്യതിയാനം മലയാളത്തിലും യഥാവസരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഗീതകത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൈരളി ഇന്നും ദരിദ്രയാണ്. പ്രതിഭാശാലികളായ യുവകവികൾ മലയാളത്തിന്റെ പ്രവണതയ്ക്കും മലയാളികളുടെ രുചിക്കും അനുസരണമായി ഗീതകപ്രസ്ഥാനത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു സർവ്വഥാ ആശാസ്യമായിരിക്കും. വൃത്തത്തിനു കേകയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലോ ശബ്ദാലങ്കാരമായി ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവും അന്ത്യപ്രാസവും പ്രയോഗിക്കുന്നതിലോ ആർക്കും വിപ്രതിപത്തി ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ല. 'Sonnet is a trumpet whence poets blow soul animating strains" എന്ന വസ്തുത നമ്മുടെ കവികൾ വിസ്മരിക്കാതിരുന്നാൽ മതി.

നെൽകതിർ

(*R. Gopi—II U. C.*)

മലരണിക്കുന്നിന്റെ താഴ്‌വരയിൽ
ഒരു നല്ല നെൽച്ചെടി പൂത്തുനില്പ്പൂ.
പരിമളം വീശുന്ന തെന്നലേറ്റ
ഹൃദയം കവരുന്ന ശോഭയോടെ.

അഴകിന്റെയാനന്ദത്തേരിലേറി
കതിരേ നീ പൊങ്ങിപ്പറക്കരുതേ
അകലെയതാ വണ്ടു പാഞ്ഞെത്തുന്നൂ
നിൻമുട്ടമേനി നുകർന്നുകൊള്ളുവാൻ.

പൂവ്:—
പാടില്ല, പാടില്ല, പൊന്നുവണ്ടേ
പാരമെനിക്കതിൽ ദോഷമുണ്ട്
എൻമുട്ടമേനി നുകർന്നുവെന്നാൽ,
എൻശോഭയെല്ലാം തകർന്നിടുമേ.

മധുവും മണവുമതെന്നിലില്ലാ,
കരുതല്ലേ രോഷം നീയെന്നിലേറെ;
നീയെന്നെ സ്പർശിച്ചുവെന്നുകേട്ടാൽ
എൻസഖാവെന്നെത്തൊടുകയില്ല.

പൊയ്ക്കൊള്ളു, പൊയ്ക്കൊള്ളു കൊച്ചുവണ്ടേ,
എൻനാഥൻ വന്നെത്താൻ നേരമായി;
അകലെയതാ കൊച്ചു പൂമരത്തിൽ
ഒരു നല്ലപുഷ്പം നീ കാണ്മതില്ലേ?

അവിടേയ്ക്കു പൊയ്ക്കൊൾക കൊച്ചുവണ്ടേ,
അവളതാ നിന്നെയും കാത്തുനില്പൂ;
ഹൃദയം കവരുന്ന ശോഭയുണ്ട്
മണവും മധുവും നിറയെയുണ്ട്.

വണ്ട്:—
ഞാൻ നിന്നെത്തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയി,
എൻ കൊച്ചുസോദരി മാപ്പുനൽകൂ;
ഞാൻ നിന്നെ സ്പർശിക്കയില്ലയില്ല,
എൻകൊച്ചുസോദരി മംഗളം, ഭദ്രം.

അനിലൻ പടിഞ്ഞാറെ ദിക്കിൽ നിന്നു
തലയാട്ടി നിന്നെ വിളിപ്പതെന്തേ?
ഹൃദയത്തുടിപ്പുള്ള കൊച്ചുകള്ളൻ
പുണരുന്നിതാ നിന്നെ മെല്ലെ, മെല്ലെ.

പൂവ്:—
കർഷകർ കൊയ്ത്തരിവാളുമേന്തി,
എത്തിയിതായെന്നെ കൊല്ലുവാനായ്;
അയ്യയ്യോ! എൻമുട്ടമേനി പോയി
എൻ ചെറു ജീവിതം പാഴിലായി.

എന്നാലെനിക്കതിൽ ദുഃഖമില്ല,
എൻജീവൻ ഞാനിതായേകിടുന്നു;
നീമാത്രം നന്നായ് തഴച്ചുവന്നാൽ
എൻജന്മം സാഫല്യമായി വണ്ടേ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കുളക്കരയിലെ നിഴൽ

(*H. M. Sali—P. U. Class*)

തികച്ചും നാലു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപാണ് ആ കൊച്ചു കുരയ്ക്കു് ഒരു നേരിയ ചൈതന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആ വല്യമ്മ അന്തരിച്ചതു്. ആ സംഭവത്തിൽ വേദന കണ്ടെത്താൻ അന്നാട്ടുകാർക്കു് കഴിഞ്ഞില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ ആ സംഭവം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തീ കോരിയിട്ടു. ആ വല്യമ്മ എന്നെ മകനായി കരുതി. ഞാൻ അവരെ ഒരമ്മയായും കണ്ടു. അതായിരിക്കാം അതിനു കാരണം.

അവിടെ ആ കുളക്കരയിൽ ശോകമൂകമായി കുനിഞ്ഞുകൂടി നിൽപുണ്ടു് ഒരു ചെററപ്പുര ഇന്നും. ഒരു നാലു വർഷങ്ങൾ മുൻപുവരെ അന്തിവേളകളിൽ ആ ചെററയുടെ പടിക്കൽ ഒരു എഴുപതുകാരിയെ കാണാമായിരുന്നു. ആ കുളത്തിൽ ഓളമിളകുന്നതും ഉററുനോക്കി അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന ആ വൃദ്ധ എനിക്കു് ഒരമ്മ ആയിരുന്നു.

കലാലയം വിട്ടാൽ ഞാൻ എന്റെ താമസസ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോകുന്നതു് ആ ചെററപ്പുരയുടെ മുൻവശത്തുള്ള വഴിയിൽക്കൂടിയാണ്. ആ ചെററപ്പുരയിൽ നിന്നും വളരെ അകലെയല്ല ഞാൻ താമസിക്കുന്ന കെട്ടിടം. ആ കൂററൻ കെട്ടിടത്തിന്നു് ആ കുരയുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടു്. ചെററപ്പുരയ്ക്കു് ചൈതന്യം കൊടുത്ത ആ വല്യമ്മയാണു് വലിയ കെട്ടിടത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥ.

വീട്ടിൽ നിന്നും മണിഓർഡർ കിട്ടിയ ദിവസം. പക്ഷേ, വളരെയേറെ ആനന്ദത്തിനോ സന്തോഷത്തിനോ അതിൽ വകയില്ല. വെറും അൻപതു രൂപാ. അന്നു വൈകുന്നേരം ഞാൻ രൂപയുമായി ലോഡ്ജിലേയ്ക്കു മടങ്ങുകയാണ്. ഫീസ്, ഹോട്ടൽ, കെട്ടിടവാടക ഈ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചു കണക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ ആ കുരയ്ക്കു സമീപമെത്തി. വല്യമ്മ അന്നും ആ പടിക്കൽത്തന്നെ കുളത്തിൽ കണ്ണും നട്ടിരിപ്പുണ്ടു്. വാടകയുടെ കാര്യം ഒന്നുകൂടി എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വന്നു. ഞാൻ അവരുടെ കെട്ടിടത്തിൽ താമസം തുടങ്ങിയിട്ടു് രണ്ടുമാസത്തോളമായെങ്കിലും അന്നുവരെ വാടക കൊടുത്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. അവർ എന്നോടു ചോദിച്ചിട്ടുമില്ല.

വല്യമ്മയുടെ ആ ഇരുപ്പു് എന്റെ ഔചിത്യബോധത്തിനുനേരേയുള്ള ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി ഞാൻ കണ്ടു. ഇടതുകൈ പാക്കററിലേയ്ക്കു കടത്തി പൊതി എടുത്തു് അഞ്ചുരൂപാനോട്ട് ഒന്നു് ആ വല്യമ്മയുടെ നേർക്കു നീട്ടിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഇതാ വാടക"

അവർ ഏതോ സ്വപ്നലോകത്തിൽ നിന്നും ഉണർന്നു. ആ നേത്രങ്ങൾ എന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കുയർന്നു. ആ നയനങ്ങളിൽ കണ്ണുനീർ പൊട്ടി ഒഴികിയിട്ടില്ല. പക്ഷെ കെട്ടി നില്ക്കുകയാണു്. നിരാശയുടെ നേരിയ നിഴലുകൾ ഞാൻ അതിൽക്കൂടി കണ്ടു. ആ ചുണ്ടുകൾ വിടർന്നു.

"വേണ്ട, മോന്റെ വാടക വേണ്ട. കുട്ടികൾ തരുന്ന വാടക ഇവിടെ എത്തിച്ചുതന്നാൽമാത്രം മതി."

"അതു ഞാൻ വാങ്ങിത്തരാം. ഈ കാശു വല്യമ്മ വാങ്ങിക്കൊള്ളു." ഞാൻ പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ ആ വല്യമ്മ അതുവാങ്ങിയില്ല. അവർ കുരയ്ക്കു് അകത്തുപോയി ഒരു പാത്രത്തിൽ കാപ്പിയുമായി തിരിച്ചുവന്നു. അതു് എനിക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നു.

"വല്യമ്മ കാപ്പിയുമായി എന്നും ഇവിടെ കാത്തിരിക്കും. ഉപേക്ഷിക്കരുതേ മകനേ". അന്നു ഞാൻ യാത്രചോദിച്ചപ്പോൾ അവർ ഇതാണ് പറഞ്ഞതു്.

"വരാം". ഞാൻ വണങ്ങി പിൻവാങ്ങി.

* * * * *

"വല്യമ്മേ" എന്ന എൻ്റെ വിളി പിറ്റേ ദിവസം ഞാൻ അവിടെ, ആ ചെറ്റപ്പുരയ്ക്കു സമീപം എത്തിയതായറിയിച്ചു. കുളത്തിൽ പതിഞ്ഞിരുന്ന അവരുടെ നയനങ്ങൾ എൻ്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു. ആ ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ മുഖത്തു് നിഴലിച്ചിരുന്ന വിഷാദഭരമായ മനഃപൂർവ്വം മാററിക്കൊണ്ടു് ആ വൃദ്ധ മോണ കാണുമാറു ചിരിച്ചു. കട്ടൻകാപ്പി അന്നും എനിക്കു സമ്മാനിച്ചു. ഈ ചിട്ടയിൽ ദിവസങ്ങൾ നീങ്ങി. കട്ടൻകാപ്പി, പിന്നെ കുറെ നാട്ടുകാര്യങ്ങൾ, പഠനകാര്യങ്ങൾ അങ്ങനെ.

"വല്യമ്മേ കുളത്തിൽ നോക്കുന്ന കഥ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ" ഞാൻ എന്നും അവസാനമായി ചോദിക്കാറുള്ള ചോദ്യമാണതു്.

"നാളെ"

ഉത്തരം ഈ ഒററ വാക്കുമാത്രമാണു് എനിക്കു ലഭിക്കാറു്. അപ്പോഴേക്കും ആ നയനങ്ങൾ നിറഞ്ഞുകഴിയും. അതോടെ നാട്ടുകാര്യങ്ങളും വീട്ടുകാര്യങ്ങളും എല്ലാം അവസാനിക്കും. ഞാൻ യാത്രയും പറയും. അതാണു പതിവു്.

അന്നും ആ ചിരി ഒന്നു കാണാൻ, കട്ടൻകാപ്പികുടിക്കാൻ, നാട്ടുകാര്യങ്ങൾ കേൾക്കാൻ ഞാൻ ആ ചെററപ്പുരയിലേക്കോടി. ആ കുളത്തിൽ കല്ലോലമാലകൾ അപ്പോഴും ഇളകിമറിയുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ അതു കാണാനല്ല, അതിൽ സൗന്ദര്യംകാണുന്ന ആ നയനങ്ങൾ അന്നവിടെയില്ലേ? ഞാൻ ഒരു നിമിഷം സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. ഞാൻ വിളിച്ചു.

"വല്യമ്മേ"

ഉത്തരമില്ല.

"വല്യമ്മേ"

ഒരിക്കൽക്കൂടി വിളിക്കേണ്ടിവന്നതു് അന്നുമാത്രമാണു്. പക്ഷേ അതിലും സംതൃപ്തിക്കു വഴി കണ്ടില്ല. ഞാൻ ആ ചെററ തള്ളിത്തുറന്നു് അകത്തുകയറി. അതാ, അവിടെ ഒരു മൂലയിൽ മൂടിപ്പുതച്ചുകിടക്കുകയാണെൻ്റെ വല്യമ്മ.

"വല്യമ്മേ"

മുഖത്തുനിന്നും പുതപ്പു മാററി നീക്കിയിട്ടു് ഞാൻ വിളിച്ചു. ദയനീയമായ ആ നേത്രങ്ങൾ എൻ്റെമുഖത്തു് പതിഞ്ഞു. അപ്പോഴും അവർ ചിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"എന്താ വല്യമ്മേ"

ആ നെററിത്തടത്തിൽ ഞാൻ കൈവച്ചുനോക്കി. ഹൊ! എന്തൊരു ചൂടു്. കൈ പൊള്ളിക്കുന്ന ചൂടു്.

"മോനേ, ദേ കാപ്പി" ഒരു മൂലയിലേയ്ക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ വിക്കി വിക്കിപ്പറഞ്ഞു. ഞാൻ അതു വേഗമെടുത്തു് വല്യമ്മയ്ക്കു നീട്ടി. പക്ഷെ എനിക്കുവേണ്ടി ഒരുക്കിവച്ചിരുന്ന കാപ്പി ആയിരുന്നു അതു്.

"വേണ്ടാ മോൻ കുടിച്ചോ. വല്യമ്മ കുളത്തിൽ നോക്കിയ കഥ പറയാം."

അതേ, അനേകം നാളുകളായി അറിയാനാഗ്രഹിച്ച കഥ കേൾക്കാൻ എനിക്കവസരം ലഭിക്കുകയാണു്. അതിൽ ആനന്ദിക്കാൻ വകയുണ്ടെങ്കിലും ആ മാതാവിൻ്റെ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി അതിനു് അനുരൂപമല്ലെന്നു കണ്ടതിനാൽ 'ഡോക്ടറെ വരുത്തട്ടെ' എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചു. പക്ഷെ അതിനു് അവർ വിസമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു് കഥപറയാൻ തുടങ്ങി. "മോനേ, അൻപത്തിനാലു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപാണു് അതു സംഭവിച്ചതു്. എൻ്റെ മാത്തുച്ചേട്ടനെ ഈ കുളത്തിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തിയതു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം മരിച്ചില്ല. ഇന്നും ജീവിക്കുകയാണു്; ഈ കുളക്കരയിൽ. ഞാൻ ഇന്നുംകാണുന്നുണ്ടു്; അദ്ദേഹത്തെ. പക്ഷേ, പണ്ടത്തെപ്പോലെ നേരമ്പോക്കു പറയാറില്ല. പൊട്ടിച്ചിരിക്കാറില്ല."

"ആതാരാ വല്യമ്മേ ഈ മാത്തുച്ചേട്ടൻ" ഞാൻ ഇടയ്ക്കൊന്നു ചോദിച്ചു.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"മാതുലച്ചേട്ടൻ. പറയാം മോനെ; പറയാം. കണ്ണീരു തടഞ്ഞു കണ്ഠമിടറിയെങ്കിലും അവർ തുടർന്നു.

"എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ. കുട്ടിക്കാലംമുതൽ അടിച്ചും പിടിച്ചും കഴിഞ്ഞുകൂടി. എന്റെ ഹൃദയം കവർന്ന കൂട്ടുകാരൻ! ഈ കുളക്കരയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന കാട്ടുപൂക്കളും ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ അനുപാടിപ്പറന്നിരുന്ന രാപ്പാടികളും എല്ലാം ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടുകെട്ടിന് സാക്ഷി നിന്നിട്ടുണ്ട്. അനേകം നിലാവുള്ള രാത്രികൾ എന്തിനെല്ലാമോ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സാക്ഷ്യങ്ങളൊന്നുംതന്നെ ഞങ്ങളുടെ അനുരാഗത്തിന് വിഘ്നം വരുത്തിയില്ല. പക്ഷേ ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബന്ധം നാട്ടുകാർ അറിഞ്ഞു. പണവും പ്രതാപവുമുള്ള എന്റെ അച്ഛന്റെ കാതുകളിലും അഭിമാനക്ഷയത്തിന്റെ അലകൾ ചെന്നലച്ചു. അങ്ങനെ അവരന്റെ കിങ്കരന്മാർ കൂടി, ഒരു കാളരാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമത്തിൽ എന്റെ മാതുലച്ചേട്ടനെ ....ഹയ്യോ! പറയാൻവയ്യ" വല്യമ്മ പിടഞ്ഞെഴുന്നേററു. ഞാൻ താങ്ങിയിരുത്തി, കയ്യിലിരുന്ന കട്ടൻകാപ്പി കുറെ അവർക്കു കൊടുത്തു. അതിൽനിന്നും കുറച്ചുമാത്രം കുടിച്ചുകൊണ്ട് വീണ്ടും ആ കിടക്കയിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞു. കുറെ കഴിഞ്ഞു് മിഴിനീരൊപ്പിക്കൊണ്ട് വല്യമ്മ കഥ തുടർന്നു.

"മോനേ, ഹൃദയം തകർന്നുപോയതായി തോന്നി ആ വാർത്ത അറിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക്. എന്റെ മാതുലച്ചേട്ടന്റെ മരണവാർത്ത എന്റെ കാതുകൾക്ക് തീക്കൊള്ളിതന്നെയായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടോ അന്നു ഞാൻ മരിച്ചില്ല. കിടപ്പിലായി. ഒന്നുരണ്ടുമാസം ആ കിടപ്പുതന്നെയായിരുന്നു. ക്രമേണ ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യം നീങ്ങി. 'ഇനി ഇവളെ എത്രയും വേഗം വിവാഹം കഴിച്ചു് അയയ്ക്കണം.' അമ്മ ഒരുദിവസം അച്ഛനോട് സ്വകാര്യം പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടു. അച്ഛനും അതിനു സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ, അവരുടെ സമ്മതം അസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു. അമ്മ എന്നോടു കേണപേക്ഷിച്ചു. അച്ഛൻ എന്നെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ ഈ ഉപായങ്ങളൊന്നുംതന്നെ എന്റെ മനോഭാവം മാററാനോ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും മാതുലച്ചേട്ടന്റെ സുന്ദരരൂപം മായ്ച്ചുകളയാനോ ഉപയുക്തങ്ങളായില്ല.

അങ്ങനെ കാലചക്രം കറങ്ങിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഇരുന്നു. മാതുലച്ചേട്ടൻ മരിച്ചിട്ട്, അല്ല—അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നിട്ട് വർഷം ഒന്നുകഴിഞ്ഞു.

അന്നു രാത്രിയിലും അമ്മയും ഞാനും ഉറക്കറയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അമ്മ സോഫായിലും ഞാൻ തറയിലും കിടക്ക നിവർത്തു. അതുതന്നെയാണു പതിവ്. വാതിൽ അടച്ചു തഴുതിട്ടു. അമ്മയും ഞാനും ഉറങ്ങുന്നതിനു കിടന്നു. വിളക്കു കെടുത്തി. വാതിൽപ്പഴുതിലൂടെ ചന്ദ്രികച്ചാർ മുറിക്കകത്തേയ്ക്കു ഒഴുകുന്നതും നോക്കി നോക്കി എത്രനേരം അങ്ങനെ കിടന്നു എന്നു് എനിക്കോർമ്മയില്ല. സകല ജീവജാലങ്ങളും ഉറക്കമായികാണണം. ഞാൻ ഒരു സ്വപ്നലോകത്തിലേയ്ക്കു് വഴുതി.

"ഭാനു, ഭാനു" വെളിയിൽ ആരോ എന്നെ വിളിക്കുകയാണ്. പരിചിതമായ ആ ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ ഉണർന്നു. സാവധാനം വാതിൽ തുറന്ന് പുറത്തേക്കു നോക്കി. ആ മുററത്ത്— അതേ, ആ സുന്ദരമായ പരിചിതവദനം നിന്നു പുഞ്ചിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ ഓടിച്ചെന്നു് ആ കാൽക്കൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു വീണു.

'എഴീക്കൂ വരൂ' എന്റെ മാതുലച്ചേട്ടൻ എന്നെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ ആ കാലടികളെ പിൻതുടർന്നു. ഈ കൊച്ചുകുളം ചന്ദ്രികച്ചാറിനാൽ ഒരു കൊച്ചു പാലാഴി ചമഞ്ഞിരുന്നു. ആ കൊച്ചു പാലാഴിയിൽ തിരമാലകൾ തല്ലിക്കളിച്ചു. ഇളം കാററിൽ ഇളകിയാടുന്ന കാട്ടുപൂക്കളോടൊത്തു് ഞങ്ങൾ നൃത്തംവച്ചു. പാലാഴിയിൽനിന്നു് അമൃതം കോരിക്കുടിച്ചു. മദോന്മത്തരായി പാട്ടുപാടി പരസ്പരം നുകർന്നു. ഹ! എന്തൊരാനന്ദാനുഭൂതി ആനന്ദാ.... ....നു.... ....ഭൂ.... .തി .... ഹാ .... ഹാ ....

ആ നാവു വരളുന്നതുകണ്ടു് കുറേ കാപ്പി ആ നാവിലേക്കു ഞാൻ പകർന്നു. ആ പ്രൗഢ നേത്രങ്ങളോടൊപ്പം എന്റെ നയനങ്ങളും നിറഞ്ഞൊഴുകി. ഒരു നവോന്മേഷത്തോടെ വീണ്ടും ആ വല്യമ്മ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

"ഒടുവിൽ മാധുച്ചേട്ടൻ യാത്രചോദിച്ചു. ഞാൻ ശിരസ്സു നമിച്ചു. കണ്ണീരൊഴുക്കി. നിദ്രയിൽ നിന്നുണർന്നു. സ്വപ്നം! വെറും സ്വപ്നം?

മോനേ, വേദനിക്കുന്ന എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആനന്ദത്തിന്റെ അമൃതം കോരിയതു് അങ്ങനെ വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സ്വർഗ്ഗീയസ്വപ്നങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. ആ സ്വർഗ്ഗീയസ്വപ്നം എന്നുമെന്നും നീണ്ടുനിന്നെങ്കിൽ എന്നു ഞാനാശിച്ചു.

സ്വപ്നത്തിൽ സ്വർഗ്ഗം കണ്ട നാളുകൾ അങ്ങനെ ഒന്നുരണ്ടു കഴിഞ്ഞു.

രാവിലെ ഉണർന്നു നോക്കുന്ന അമ്മ ആദ്യമായി കാണുക, തുറന്നുകിടക്കുന്ന വാതിലാണു്. അവർ പലതും സംശയിച്ചു. ഒരു പ്രായമായ മകൾ! അവർ എങ്ങനെ സംശയിക്കാതിരിക്കും?

രാത്രിയിൽ തനിയെ പുറത്തിറങ്ങരുതെന്നു് അവർ മകളെ ഉപദേശിച്ചു. താക്കീതു നല്കി. എന്നിട്ടും ആ സംഭവം ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ എന്തുചെയ്യാനാണു്? ഒരു രാത്രിപോലും അമ്മയോടു ചോദിക്കാതെ പുറത്തിറങ്ങിയതായി എനിക്കോർമ്മയില്ല.

ഒടുവിൽ വിവരം അച്ഛനറിഞ്ഞു. അന്നു തൊട്ടു് അച്ഛന്റെ കിടക്ക എന്റെ ഉറക്കറയുടെ വാതില്ക്കലേക്കു മാറി. പക്ഷേ അന്നും രാവിലേ വാതിൽ തുറന്നു കിടക്കുന്നതായിത്തന്നെ കാണപ്പെട്ടു. പതിവില്ലാത്തവിധം ഭദ്രകാളി ചമഞ്ഞുകൊണ്ടു് അമ്മ എന്നെ തട്ടിയുണർത്തി. "രാത്രിയിൽ എവിടാടീ നിന്റെ പോക്കു്" അവർ ഗർജ്ജിച്ചു. ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. പക്ഷേ ആ കരച്ചിലിനു് കടിഞ്ഞാണിടാൻ എനിക്കു പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. കാരണമുണ്ടു്. ഞാൻ എന്റെ സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളിൽക്കൂടി സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്ന നാളുകളിലാണു് ആ സംഭവം ഉണ്ടാവുക. പക്ഷേ അതു ഞാൻ ആരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അമ്മയുടെ ശകാരവർഷം ഹൃദയവേദനയോടെ ഞാൻ സഹിച്ചു.

ആ രാത്രിയിൽ അച്ഛൻ ഉറക്കൊഴിയാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ ആ സംഭവത്തിനു് ആതൊരു വിലങ്ങുതടിയായില്ല. ഞാൻ എന്റെ സുന്ദരസ്വപ്നത്തിലേക്കു കടന്നു. മാധുച്ചേട്ടനെ അന്നും ഞാൻ പിൻതുടർന്നു. കുളക്കരയിൽ നൃത്തം വച്ചു. പാട്ടുപാടി. പാലാഴിയിൽ നീന്തി. അമൃതം കുടിച്ചു. സ്വപ്നം മാഞ്ഞു ഞാൻ നിദ്ര വിട്ടുണരുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ......വെള്ളം......... ....മോ.... ....നേ.... ....വെ....ള്ളം... ....ളം.

ആ നാവുകൾ വരളുകയാണു്. ഞാൻ കാപ്പിപ്പാത്രത്തിലേയ്ക്കു നോക്കി. ആ നാവു നനയ്ക്കാനുള്ള വെള്ളം അതിൽ കണ്ടില്ല. ഞാൻ ഓടി അടുപ്പത്തു ചെന്നു. ശൂന്യമായ മൺപാത്രം. ആ പാത്രവുമായി ഞാൻ കുളത്തിലേക്കോടി. വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നു് ആ വായിലേക്കു കുറേ ഒഴിച്ചുകൊടുത്തു.

"ഹാവൂ!........പാൽ........പാലു്......മോനേ, ഇതെവിടുന്നാ ഈ പാലു്" അവർ എന്നെ ആവേശത്തോടെ നോക്കി. "പച്ചവെള്ളം" ഞാൻ മന്ത്രിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ അടുത്ത നിമിഷം ആ ശരീരം തണുത്തു മരവിച്ചുപോയെന്നും വരാം. "ഡോക്ടറെ വരുത്തട്ടെ വല്യമ്മേ" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"വേണ്ട, വേണ്ട. കഥ തീരട്ടെ. പക്ഷേ, മോനേ ഞാൻ ക്ഷീണിക്കുന്നു. എങ്കിലും എനിക്കതു പറഞ്ഞു തീർക്കണം. ഞാൻ ആരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ആ കഥ എന്റെ മകനോടു് എനിക്കു പറയണം." അവ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ അവർ തുടർന്നു.

"ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽനിന്നും ഉണർന്നു് അധികം കഴിഞ്ഞില്ല. 'എടീ മാധവീ' എന്ന സംഭ്രമജനകമായ ഒരലർച്ചയോടുകൂടി ഒരാൾ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അമ്മയുടെ അടുക്കലേയ്ക്കോടി. അമ്മയും ഞാനും ചാടി എഴുന്നേററു. ഞാൻ തീപ്പെട്ടിക്കോൽ ഉരച്ചു. ആ നേരിയപ്രകാശത്തിൽ ആ മനുഷ്യനെ ഞാൻ വ്യക്തമായികണ്ടു. അച്ഛൻ! അതേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം കിടുകിടെ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ഹയ്യോ! ഹെന്താണു്? എന്തുപററി നിങ്ങൾക്കു്?" അമ്മ എന്തെന്നില്ലാത്ത പരിഭ്രമസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

(ശേഷം 29-ാം പേജിൽ)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പൈങ്കിളിഗാനം

(P. J. J.)

(അന്തിമയങ്ങുമ്പോൾ എന്ന മട്ട്)

വാർവിണ്ണിൽതാരംപോൽ–മാർ ഈവാനിയോസ് കോളേജ്
വാരൊളി തൂകി ലസിക്ക,
പാരിൽ പുകൾപെറാ–ഭാരതാംബയ്ക്കോരു
ചാരുതിലകമായ് വാഴ്ക.

ധന്യൻ മാർ ഈവാനിയോസ് മന്നിൽ വിതച്ചോരു
പൊൻവിത്തിതളുകൾ ചാർത്തി,
പൊന്നോമൽക്കൊച്ചുതിരുമേനി പിന്നെയാ–
ക്കൊച്ചുതരുവിനെ പോററി. (വാർവിണ്ണിൽ)

അച്ചെറുപൊൽത്തരു വൻവൃക്ഷമായ് തന്റെ
ശാഖകൾ വാനിൽ വിരിപ്പൂ;
പക്വഫലങ്ങളശിപ്പിതിന്നായ് ചെറു–
പച്ചക്കിളികൾ വരവായ്. (വാർവിണ്ണിൽ)

ഈ മരക്കൊമ്പിലിരുന്നിതിൻ തേൻപഴം
തിന്നൊത്ത പൈങ്കിളി പാടി,
വാനത്തുയന്നവർ പാറിപ്പറന്നുകൊ–
ണ്ടിപ്പോഴും പാടുന്ന കേൾക്കാം. (വാർവിണ്ണിൽ)

പാടട്ടെ, പാടട്ടെ വാനിൽപ്പരക്കട്ടെ
മാറൊലിയിക്കിളിപ്പാട്ടിൽ
കൂടട്ടെ നാനാ ദിഗന്തങ്ങളിൽനിന്നും
പാടുവാനേറെക്കിളികൾ. (വാർവിണ്ണിൽ)

VOLLEY BALL TEAM 1956—'57

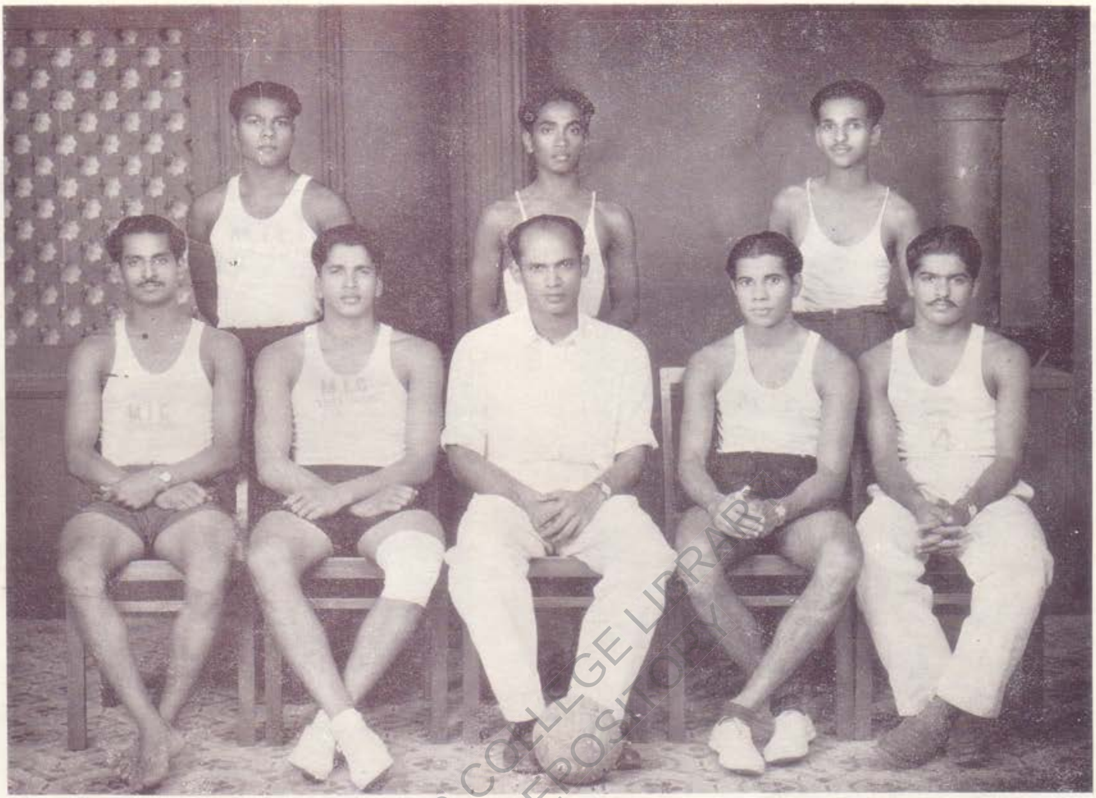

Runners up in (1) Inter collegiate Tournament
(2) Very Rev. Fr. Bertholomeo Memorial Tournament

Newly Commissioned

George Philip II U. C.
Best Photographer

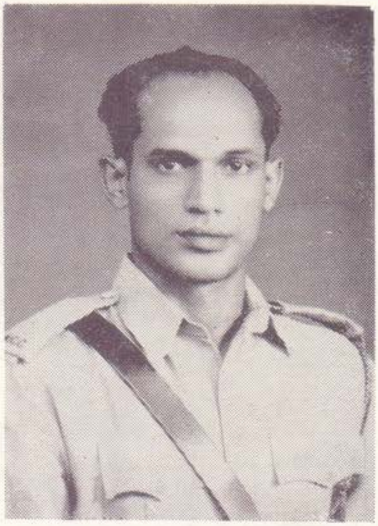

2/Lt. V. S Kuncheria

Sodality of Our Lady, 1956- '57

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

താരങ്ങൾ വീണ്ടും ഉദിക്കും

(Alexander V. Jacob—III B. Sc.)

കടൽത്തീരത്തെ മണൽപ്പുറത്തു് കാററു കൊള്ളുവാൻ പലരും കൂടിയിട്ടുണ്ട്. പശ്ചിമാകാശത്തിരശ്ശീലയിൽ ഒരു ബഹുവർണ്ണ ചലച്ചിത്രം തന്നെ നടക്കുകയാണ്. നായകനായ സൂര്യദേവൻ തങ്കപ്പൊടി തൂകിക്കൊണ്ടു യാത്ര ചോദിക്കുകയാണു ഞങ്ങളോടെല്ലാം.

'എത്ര മനോഹരമായ സായാഹ്നം' അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

'അദൃശ്യനായ കലാകാരൻെറ തൂലികാവിലാസം തന്നെ'. ഇടയ്ക്കുകയറി എൻെറ കലാകാരനായ ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു.

“ആ കലാകാരൻ ആരാണെന്നറിയാമോ”?

“ചിരന്തനനായ മനോഹരൻ” തക്ക ഉത്തരവും കിട്ടി. എനിക്കെന്തെങ്കിലും പറയണമെന്നു തോന്നി. പക്ഷേ സാഹിത്യത്തിൽ ലേശംപോലും പ്രതിപത്തിയില്ലാത്ത ഒരു ബാലനായിരുന്നു ഞാൻ എന്താണ് ആ മനോഹരമായ സന്ദർഭത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു 'സാഹിത്യകുശലന്മാരായ അച്ഛൻെറയും ജ്യേഷ്ഠൻെറയും മുമ്പിൽവച്ചു പറയേണ്ടതു് എന്നു് അറിയാതെ വിഷമിച്ചു. അവരുടെ സംസാരം അങ്ങനെ നീണ്ടു നീണ്ടുപോയി.

ആ മന്ദമാരുതനിൽ ഒരു ഗാനശില്പം നിന്നലതല്ലി; രോമഹർഷം കൊള്ളിക്കുന്ന ഒരു ഗാനം. മിക്കവരുടേയും ശ്രദ്ധ അതിലേക്കു പതിഞ്ഞു. ഗാനം അടുത്തടുത്തു വന്നു. ആ കൊച്ചു ഗായികയെ ഞങ്ങൾ കാണുകതന്നെ ചെയ്തു. കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രം ധരിച്ച ഒരു ഏഴെട്ടു വയസ്സുള്ള കൊച്ചു സുന്ദരി. എല്ലാവരുടേയും അടുത്തു ചെന്നു് പുതിയ പുതിയ പാട്ടുപാടി ചില്ലറപ്രതിഫലം വാങ്ങിക്കുകയാണവളുടെ ജോലി. ആ ബാലഗായിക അടുത്തുവന്നു. ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടാതെ തന്നെ തുടങ്ങി അവൾ ശ്രവണസുഭഗമായ ഒരു സംഗീതക്കച്ചേരി. പശ്ചാത്തലമായി കടൽത്തീരത്തെ അലകളും താളം പിടിച്ചു. പടിഞ്ഞാറേ ആകാശത്തിലെ ചിത്രപ്രദർശനം അവസാനിക്കാറായതോടെ ആ ഗാനവും നിലച്ചു

“എടീ! നിൻെറ പേരെന്താ”?—അച്ഛൻ ചോദിച്ചു.

“ഗീത”—ഒതുങ്ങിയ സ്വരത്തിൽ അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

'നിൻെറ വീടെവിടാ'

“എനിക്കു വീടില്ല”—വിഷാദസ്വരത്തിൽ അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“പിന്നെ നീ താമസിക്കുന്നതു്”?

അവൾ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഒരു മ്ലാനത ആ മുഖത്തു വീശിയതു് സ്പഷ്ടമായി കാണാമായിരുന്നു.

“അച്ഛനും അമ്മയുമില്ലേ?” ജ്യേഷ്ഠൻ ചോദിച്ചു.

ഗീത:—“ഇല്ല”.... ....“അച്ഛൻ ഞാൻ കുഞ്ഞായിരിക്കുമ്പോഴേ മരിച്ചു. ഇത്രയും നാൾ അമ്മയുടെകൂടെയായിരുന്നു താമസിച്ചതു്. പക്ഷേ അതിനും ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. അമ്മയേയും ദൈവം വിളിച്ചു. പിന്നെ....പി....ന്നെ....ഞാ....ൻ.... മാത്രം.... .... ഇത്രയും അവൾ ഗൽഗദത്തോടെ പറഞ്ഞു തീർത്തു.

“പാവം! ആരുമാരുമില്ലാത്ത പെണ്ണു്” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ അതു ശരിവച്ചു.

അച്ഛൻ—“ശരി, നിനക്കു ഞങ്ങളുടെ കൂടെ ജോലിക്കു നില്ക്കാമോ?”

അവൾ സമ്മതം മൂളി. ഞങ്ങൾ അവളെക്കൂടി കാറിൽ കയററി വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

* * * *

എന്നും സ്കൂളിൽനിന്നും വന്നാലുടൻ ഞാൻ ഗീതയെ വിളിക്കും. അവളുടെ പാട്ടു കേൾക്കാതെ ഒരു ദിവസംപോലും കഴിച്ചുകൂട്ടുക അസാദ്ധ്യമായി. എത്ര കേട്ടാലും മതിവരാത്ത കലാവൈഭവം അതിലുണ്ട്. സ്വർഗ്ഗീയസുഖം തന്നെയായിരുന്നു അവളുടെ പാട്ടു കേൾക്കുമ്പോൾ. അച്ഛനും അമ്മയും ജ്യേഷ്ഠനുമെല്ലാം അവളുടെ സംഗീതവൈദുഷ്യത്താൽ ആകൃഷ്ടരായി.

വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ഒരു കോളജ് വിദ്യാർത്ഥിയായി. പഠിത്തത്തിലല്ല, സംഗീതത്തിലായി എന്റെ ശ്രദ്ധ അധികവും. നല്ല ഭക്ഷണം കഴിച്ചും നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചും ഗീത ഒരു കാണപ്പെട്ട അപ്സരസ്സ് തന്നെയായി. അവളുടെ സംഗീതവാസനയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഞങ്ങളെല്ലാവരും ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു. പുതിയ റിക്കാർഡു വന്നാലുടൻ ഞൻ അതു വാങ്ങിക്കും. മിക്കവാറും അതുടൻതന്നെ അവൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കും. തിരിച്ച് ഒരു മാററക്കൂട്ടി പാടിത്തരും. മിക്കദിവസവും ഓരോ സംഗീതക്കച്ചേരിതന്നെയായിരുന്നു നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഗീതയുടെ സംഗീതപ്രവാഹത്തിൽ എന്റെ മനസ്സ് ആമഗ്നമാകാതിരിക്കയില്ല. ഗീതയില്ലാത്ത ജീവിതംതന്നെ ക്രമേണ അസാദ്ധ്യമായും തീർന്നു. വൈകിട്ടു കോളജിൽനിന്നും വന്നാലുടൻആസ്വദിക്കണം അവളുടെസ്വർഗ്ഗീയ ഗാനമാധുര്യം. സ്വർണ്ണലിപികളിൽ ആലേഖനംചെയ്ത സംഗീതസമ്രാട്ടുകളെന്നു മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ട മഹാ സംഗീതജ്ഞന്മാർപോലും ഗീതയുടെ മുമ്പിൽ നിഷ്പ്രഭങ്ങളാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നിത്തുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം പൂനിലാവിൽ ഞാൻ ഗീതയുടെ സംഗീത മാധുരിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ സംഗീതപ്രവാഹത്തിന്റെ അപാരമായ ശക്തി വർണ്ണനാതീതമെന്നുവേണം പറയാൻ. എന്തായാലും, ആ പൂന്തോട്ടത്തിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ നേരം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതറിഞ്ഞില്ല. അച്ഛൻ ക്ലബ്ബിൽനിന്നും വന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. ആ നിമിഷം വരെ വിചാരിക്കാതിരുന്ന ചില വശങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടി. എന്റെ അടുത്തു് ഇരുന്നു പാടുന്ന ഗീതയേയാണ് അച്ഛൻ പെട്ടെന്നു കണ്ടതു്.

“രാജൻ”!— ആ വിളികേട്ടാണ് ഞാൻ സംഗീതലഹരിയിൽനിന്നുണർന്നതു്.

“രാജൻ”—വീണ്ടും വിളിച്ചു.

ഞാൻ അച്ഛന്റെ അടുക്കലേക്കു പോയി.

“നീ എന്തുചെയ്യുകയായിരുന്നു? ആ തോട്ടത്തിൽ.”

ഞാൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

“ഗീതയെവിടെ?” ഇടിനാദംപോലെ മുഴങ്ങുമാറാണു് അദ്ദേഹം ഈ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളും എറിഞ്ഞതു്. എന്റെ മുഖം വിവർണ്ണമായി. ഹൃദയം ശക്തിയായി തുടിച്ചുതുടങ്ങി. എന്തെങ്കിലും പറയാൻ ഞാൻ അശക്തനായി. ആ ഗായികയിൽ ഞാൻ ആകൃഷ്ടനായിപ്പോയെന്ന് അദ്ദേഹം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി. കോപം അല്പം ശമിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അകത്തേയ്ക്കു പോയി.

നേരം പ്രഭാതമാകാറാകുന്നു. ആകപ്പാടെ ഒരു മൂകത. എങ്ങും ഒരു നിരുത്സാഹത. വൃക്ഷലതാദികളെല്ലാം നിർജ്ജീവമായി നില്ക്കുന്നു. എങ്ങും മൂടൽ വ്യാപിച്ച് ഇരുണ്ട സ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നു. മഞ്ഞുകണങ്ങൾ ഇലകളിൽനിന്നു നിപതിക്കുന്നതു്, ദുഃഖസൂചകമായി എന്തിനേയോ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി. പ്രകൃതികൂടി ഇങ്ങനെ ദുഃഖിക്കേണ്ടകാര്യം എന്താണ്.? ഞാനെഴുന്നേററു.—എല്ലായിടത്തും ഒരു ‘ശൂന്യത’ അനുഭവപ്പെട്ടു. എന്റെ പ്രിയ ഗായിക അവിടെനിന്നു മറഞ്ഞിട്ട് വളരെ നേരമായി. അവളെ ഇനിയും അവിടെ പാർപ്പിക്കുന്നതിൽ അച്ഛൻ വൈമുഖ്യം കാണിച്ചു. അവളെ എന്നെന്നേക്കുമായി പിരിച്ചയച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ വീണ്ടും എന്റെ ജീവിതത്തെ നശിപ്പിക്കുമോ എന്ന ഭയമായിരുന്നു അച്ഛനെ അലട്ടിയിരുന്നതു്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ബന്ധുജനങ്ങളും സുഹൃത്തുക്കളുമെല്ലാം വന്നും പോയുമിരുന്നു. ഞാൻ എവിടെയാണ്? അന്ധകാരമായ ഭ്രമധ്യത്തിൽ. സകല ക്ലേശങ്ങളും എന്നെ അലട്ടുന്നതായി തോന്നി. ദിവസങ്ങൾ ചെല്ലുന്തോറും എന്റെ രോഗം ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നുവെന്ന് ഡോക്ടർമാർ പറഞ്ഞു. എവിടെയെങ്കിലും ഒരു പാട്ടുകേട്ടാൽ ഞാൻ പൊട്ടിക്കരയും. ഒരു രാഗം മൂളിയാൽപ്പോലും അതു് എനിക്കു കേൾക്കാൻ മനഃശക്തി ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു. ഗീതയുടെ സംഗീതത്തിനല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും രോഗശാന്തി വരുത്തുന്നതിന് ശക്തിയില്ലന്നായി. എല്ലായിടത്തും അവളെ തിരഞ്ഞു. പക്ഷേ ഫലമുണ്ടായില്ല. അവളുടെ ആ മധുര സംഗീതത്തിനായി ഞാൻ എപ്പോഴും ദാഹിച്ചു.

അതാ ഒരു പാട്ട്! അതു് ഗീതയുടേതു തന്നെ. എത്ര ആനന്ദം! ഇങ്ങനെ പാടാൻ എന്റെ ഗീതയ്ക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. കിടന്ന കിടപ്പിൽനിന്നു ചാടിയെഴുന്നേറ്റ് റേഡിയോവിൽ ചെവിയുറപ്പിച്ചു ഞാനിരുന്നു. പക്ഷേ ഉടൻതന്നെ എന്നെ എല്ലാവരും കിടക്കയിൽ കിടത്തി. ഗീതയെത്തിരഞ്ഞു് പ്രിയപ്പെട്ട ബന്ധുക്കളിൽ പലരും റേഡിയോസ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കു യാത്രയായി. താമസംവിനാ ഗായിക എന്റെ മുമ്പിൽ ആനയിക്കപ്പെട്ടു. ബന്ധുക്കളുടെ അഭ്യർത്ഥനയനുസരിച്ച് ഗാനാലാപത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് ആ പുതിയ ഗായിക താര ആവിർഭവിച്ചതു്. ആ ഗാനം അടുത്തടുത്തു വന്നതോടെ എന്തോ ഒരു നവചൈതന്യം എന്നിൽ സഞ്ജാതമായി. ഗീതയുടെ ഓർമ്മയെ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഞാൻ ആ പുതിയ ഗായികയായ താരയെ സഖിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. താരയുടെ ഗാനം ഗീതയുടേതിനോടൊപ്പം ഹൃദയഹാരിയായിരുന്നു. ക്രമേണ അവൾ ഗീതയുടെ തനിപ്പകർപ്പായിട്ടുതന്നെ എനിക്കു തോന്നി. അവളുടെ ഗാനാമൃതലഹരിയിൽ ലയിച്ച് അവളെ ഗീതയായിത്തന്നെ ഞാൻ കരുതി. അങ്ങനെ സ്വർഗ്ഗസുഖം അനുഭവിച്ചിരിക്കവേ ഒരിക്കൽ ഞാൻ അച്ഛനോട് ഇങ്ങനെ യാചിച്ചു: പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛാ! ഇനിയെങ്കിലും ഈ സംഗീതചൈതന്യം എന്നെ വേർപിരിയാൻ ഇടയാക്കരുതേ! ഇവൾ താരയല്ല. ഗീതതന്നെയാണ്.

(25-ാം പേജിന്റെ തുടർച്ച)

"എടീ, അവൾ വന്നോ? ആ സുമതി ഇങ്ങു വന്നോ? അവടെ പൊറകീന്നു കുളക്കരെവരെ പോയെടീ ഞാൻ"

"സുമതിയോ! അവളല്ല്യോ ഈ മലപോലെ നിക്കുന്നേ" കയ്യിലിരുന്ന വിളക്ക് എന്റെ മുഖത്തേക്ക് കാണിച്ചുകൊണ്ട് അമ്മ പറഞ്ഞു.

"ങേ! അല്ല.....അല്ല.... അവടെ പൊറകീന്നല്ല്യോ ഞാമ്പോയതു്. അയ്യോ! ആ മാത്തു"

"ങേ! മാത്തുവോ? അവൻ ചത്തില്ല്യോ?"

"ഇല്ലെടീ ഇല്ല. കൊന്നു. അവൻ എന്നെ കൊല്ലാൻ വന്നു. എന്റെ മേലു പെരുത്തു് ഞാൻ അവിടെ മറിഞ്ഞുപോയി. പിന്നെ.... പിന്നെ ഓർമ്മവന്നപ്പോഴല്ല്യോ ഞാനെഴിച്ചിങ്ങോട്ടോടിയതു്"

ഇതുകേട്ട് എനിക്ക് അദ്ഭുതവും സങ്കടവും തോന്നി. പിന്നെ അച്ഛൻ എഴുന്നേറ്റില്ല. വൈദ്യനും മന്ത്രവാദിയും വന്നു. പക്ഷേ അച്ഛന്റെ സുഖക്കേടിനു യാതൊരു കുറവും കണ്ടില്ല. എന്തിനേറെ ഒരു മാസത്തിന്റെ രണ്ടറ്റങ്ങളിലായി അച്ഛനും അമ്മയും നിത്യതയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇതിനകം മാത്തുച്ചേട്ടന്റെ പറന്നുനടന്ന ജീവൻ മന്ത്രവാദിയുടെ ബന്ധനത്തിലായി. അതാ ആ കുളത്തിന്റെ തെക്കേമൂലയ്ക്കു നില്ക്കുന്ന പ്ലാവിന്റെ ചുവടിൽ ആ ജീവനെ ഉറപ്പിച്ചു.

അന്നുമുതൽ ഞാൻ സ്വപ്നം കാണാറില്ല. എന്റെ ജീവിതം ഈ ക്രൂരയിലേക്കു മാറി. തറവാടു വാടകയ്ക്കു കൊടുത്തു. ഹയ്യോ.... വയ്യ... ....വയ്യ.... വയ്യ.... ഞാൻ.... പോ.... ന്നു.....എന്റെ ....അച്ഛൻ....എന്റെ.....അ....മ്മ.....എന്നെ..... ....ആ പ്ലാ.....വി.....ന്റെ....ചു.....വ....ട്ടിൽ.... ....ഹാ.....ആ നാവു നിശ്ചലമായി. വായ് ഒരു വശത്തേക്കു കോടി.

* * * *

ശോകമൂകമായി ആ ചെറ്റപ്പുര ഇന്നും അവിടെ, ആ കുളക്കരയിൽ കൂനിക്കൂടിനില്പുണ്ട്. അതിന്റെ സമീപത്തുള്ള തടപ്പാതയിൽക്കൂടി രാത്രികാലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നവർക്ക് ആ കുളവരമ്പിന്റെ തെക്കേ മൂലയിൽ അടുത്തടുത്തു് രണ്ടു ശുഭ്രമായ നിഴലുകൾ കാണാം.

ഭാരതം ജയിക്കട്ടെ

(P. M K.)

'പഞ്ചമി'യിൽനിന്നു രണ്ടുമൈൽ അകലെയാണ് 'ചേരിഗ്രാമം' സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ വളരെ അകലെനിന്നുതന്നെ അതിന്റെ ഒരററത്തായി ഒരു ചെറുകുടിൽ നില്ക്കുന്നതുകാണാം. ആ കുടിൽ മന്ദമാരുതനേററ് ചാഞ്ചാടിക്കളിക്കയാണ്. സുന്ദരമായ പ്രഭാതത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ട് അതിനുചുററും പക്ഷിവർഗ്ഗങ്ങൾ പാറിപ്പറന്നെത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

'രാംശ്രു', "രാംശ്രു" എടാ കുഞ്ഞേ, നിനക്കു വയസ്സു പതിനെട്ടായല്ലോ. ഇനിയും നിന്നെ ഉറക്കത്തിൽ നിന്നു വിളിച്ചുണർത്താൻ ഞാൻ എണീക്കണോ? നേരം പുലരാറായി, എഴുന്നേററു വല്ലതും വായിക്കരുതോ? എന്നു് രാംശ്രുവിന്റെ അമ്മ 'നാന്ദി' പറയുകയാണ്.

'എണീററു വായിക്കു്, വായിക്കു്', എപ്പോഴും ഇതുതന്നെ കേൾക്കുന്നപല്ലവി—വേറെയൊന്നും അമ്മയ്ക്കു പറയാനില്ല. ഏതായാലും ഞാൻ അമ്മപറയുന്നതു് അനുസരിക്കാം—എണീററിരുന്നു വായിക്കാം. പെട്ടെന്നു് ഒരു കപ്പു ചൂടുചായ തരണേ!

നാന്ദിയുടെ മുഖത്തു് ഒരു ദുഃഖച്ഛായ ഉദിച്ചുയർന്നു. അവൾ മറുപടിഒന്നും പറയാതെ അടുത്ത മുറിയിലേക്കു ദ്രുതഗതിയിൽ നടന്നു.

മണി ആറടിച്ചു. രാംശ്രു ചായകിട്ടായ്കയാൽ കസേരയിലിരുന്നു മയങ്ങുകയാണ്. അവനു് ഉറക്കച്ചടവു തീർന്നിട്ടില്ല. കുറെനേരംകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അടുക്കളയിൽ ചെന്നു് അമ്മയെ അന്വേഷിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അവൻ എണീററു നടന്നു. പക്ഷെ, നാന്ദി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അയൽപക്കത്തുള്ള ഏതെങ്കിലും വീടുകളിലേയ്ക്കു് അമ്മ പോയിരിക്കുമെന്നുകരുതി അവൻ അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു തിരിച്ചു. താമസിയാതെതന്നെ അവൻ അറിഞ്ഞു അയൽവീടുകളിലുള്ളവരെല്ലാംതന്നെ 'ദാമിനി'ഗ്രാമ'ത്തിലേക്കു പോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു്. ഒരൊററമനുഷ്യനെപ്പോലും അവനു് അവിടെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്? എങ്ങോട്ടാണുപോകേണ്ടതു്? ഒന്നും നിശ്ചയിക്കാൻ കഴിയാതെ കുഴങ്ങി. അരുണിമകലർന്ന ആകാശത്തിലേയ്ക്കു നോക്കി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കുറെനേരം നടന്നു. ഒടുവിൽ അവൻ അമ്മയെ അന്വേഷിച്ചു മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. അങ്ങനെ വഴിയിലുള്ള 'പഞ്ചമി' ഗ്രാമത്തിൽ അവൻ ചെന്നെത്തി.

ആ സ്ഥലത്തെങ്ങും ഒരു മൂകത, ഒരു ഭയാനകത. അതിഘോരമായ ഒരു കൊടുംകാററു്. അത്യാസന്നമായിരിക്കുന്ന ഒരു അവസ്ഥയാണ് അവൻ അവിടെ കണ്ടതു്. അവിടെ അവൻ നിന്നില്ല. മുന്നോട്ടുതന്നെ നടന്നു. ആരെടാ, ആ പോകുന്നതു്. അവിടെ നിൽക്കു് എന്നൊരു ശബ്ദം അവിടെ മുഴങ്ങി രാംശ്രു അതു കേട്ടില്ല. അവൻ അവന്റെ അമ്മയെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുകയാണ്. അപ്പോഴാണു കുതിരക്കുളമ്പുകളുടെ പതനശബ്ദം തുടർച്ചയായി അവന്റെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ പതിച്ചതു്. എന്തുചെയ്യണമെന്നു അറിയാതെ അവൻ അവിടെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി.

മൂന്നു ഭടന്മാർ ലിസ്ബൺ യൂണിഫോറത്തിൽ കൈത്തോക്കും ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു് അവന്റെ മുൻപിൽ നിൽക്കയാണ്. അവരിൽ ഒരാൾ ആജ്ഞ നൽകി. 'ഹാൻഡ്സ് അപ്പ്'.... ....എന്നു്. രാംശ്രു അനങ്ങിയില്ല. അപ്പോഴേക്കും മറെറാരു ഭടന്റെ ദൃഷ്ടി രാംശ്രു ധരിച്ചിരുന്ന ഷർട്ടിൽ പതിയുകയുണ്ടായി. അയാൾ ചോദിച്ചു. എടാ, നീ ഇന്ത്യാക്കരനാണോ പറ. 'അല്ല, ഞാൻ ഗോ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

വായിൽ ജനിച്ചു വളർന്നവനാണ്'' രാംശു പറഞ്ഞു.

"പിന്നെ എന്തെടാ, നീ മുകളിൽ ചുമപ്പും നടുക്ക് വെളുപ്പും ചുവട്ടിൽ പച്ചയും നിറമുള്ള ബട്ടൺ ഷർട്ടിലിട്ടിരിക്കുന്നതു്."

അച്ഛന്റെ പാവനസ്മരണയ്ക്കുവേണ്ടിയാ."

"നിന്റെ അച്ഛൻ എപ്പോഴാമരിച്ചതു്."

"കഴിഞ്ഞ ആഗസ്റ്റ് പതിനഞ്ചിന്—രാവിലെ ഏഴുമണിക്കു്."

"നീ ഇപ്പോൾ ആരുടെ രക്ഷയിലാ."

"സ്വന്തം രക്ഷയിൽ."

"എങ്ങോട്ടാ നീ ഇപ്പോൾ പോകുന്നതു്."

'പഞ്ചമയിൽ കുറെ അകലെ എന്റെ അമ്മാവന്റെ വീട്ടുണ്ട്. അങ്ങോട്ടു അമ്മയെ അന്വേഷിച്ചു പോകയാണ്.

"അമ്മയെ കാണുക ഇപ്പോൾ നടപ്പില്ല. ഇതാ ഈ പടച്ചട്ട ധരിക്കു്. ഈ പിസ്റ്റലും കൈയിൽ വച്ചോ—ദൂരെനിന്നു് ആരെങ്കിലും വരുന്നതു കണ്ടാൽ ഉടൻ 'വിസിൽ' ഊതണം. കേട്ടോ.

"ഇതൊക്കെ എന്തിനാണ്?!"

"അതൊക്കെ അറിഞ്ഞിട്ടു നിനക്കെന്തെടാ കാര്യം. പോർട്ടുഗീസുഭടന്മാർ പറഞ്ഞാൽ ഗോവായിലെ ജനങ്ങൾ അപ്പടി അനുസരിച്ചുകൊള്ളണം."

'സർ, പോർട്ടുഗീസിനും ഗോവായ്ക്കും തമ്മിൽ എന്താണു ബന്ധം?'

അപ്പോൾ 'ഭാരതമാതാ കീജേ' എന്ന ശബ്ദം അല്പം അകലെ മുഴങ്ങി കേൾക്കുമാറായി. 'പഞ്ചമി' നഗരം ആകപ്പാടെ ഇളകി മറിഞ്ഞു.

'രാംശു' ആ ശബ്ദംകേട്ട ദിക്കിലേയ്ക്കു പോകാനാഗ്രഹിച്ചു. എങ്ങനെ പോകാൻ. നാലുവശവും ഭടന്മാർ. അവരുടെ മുഖങ്ങൾ രോഷംകൊണ്ടു ജ്വലിക്കുന്നുണ്ട്. എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ അവൻ മ്ളാനവദനനായി നിൽക്കുകയാണ്.

അപ്പോഴേക്കും മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കിക്കൊണ്ടു സത്യാഗ്രഹികൾ മുന്നേറുന്നതും ഭടന്മാർ അവരെ അടിച്ചും ഇടിച്ചും പുറകോട്ടു പായിക്കുന്നതും അവൻ കാണുമാറായി 'ഗോവാവിട്ടുപോകുവിൻ' സ്വാതന്ത്ര്യം ഞങ്ങൾക്കു് എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു് പഞ്ചമിഗ്രാമം മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. അതുകേട്ടമാത്രയിൽ 'ഞാൻ മരിക്കുന്നുമകനേ, ഞാൻ അടിമയാണ്, നീയെങ്കിലും മരിക്കുന്നതിനു മുൻപ് നിന്റെ ജന്മഭൂമിയെ സ്വതന്ത്ര്യയാക്കണേ' എന്ന അച്ഛന്റെ അന്ത്യവചനം രാംശു സ്മരിച്ചു. ആവേശംകൊണ്ടവനെപ്പോലെ അവൻ ഭടന്മാരെ ഗണിക്കാതെ സമീപത്തുള്ള തോട്ടിലേയ്ക്കു ചാടി വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിമറഞ്ഞു.

അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തോട്ടിന്റെ മറുകരയിൽനിന്നു് ത്രിവർണ്ണപതാക ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചും മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കിയും മുന്നോട്ടു തിമിർത്തു ചാടി വരുന്ന സത്യാഗ്രഹികളുടെ മുന്നണിയിൽ രാംശു പ്രവ്യക്താവീര്യനായി വരുന്നതാണ് ഭടന്മാർ കണ്ടതു്. സ്ഥിതിഗതികൾ ആകപ്പാടെ വഷളായിത്തുടങ്ങി. ജനസമൂഹത്തെ നിയന്ത്രിക്കുക പ്രയാസമാണെന്നുകണ്ട ഭടനായകൻ വെടിവയ്ക്കുവാൻ ആജ്ഞനൽകി. പേമാരിപോലെ വെടിയുണ്ടകൾ സത്യാഗ്രഹികളുടെ നേർക്കു പാഞ്ഞു പതിച്ചു. ത്രിവർണ്ണപതാക വഹിച്ചിരുന്ന രാമുലുവിനു പരുക്കുപറ്റി. അവന്റെ കൈയിൽനിന്നു് പതാക താഴുന്നതുകണ്ടു് 'രാംശു' പെട്ടെന്നു് അതു് ഏറ്റുവാങ്ങി. വെടിയേറ്റു നിലത്തുവീണ സത്യാഗ്രഹികളെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു് അവൻ മുന്നോട്ടു കുതിച്ചുകയറി. മാതൃഭൂമിക്കുവേണ്ടി മരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ സ്വാതന്ത്ര്യംനേടാം എന്ന അവന്റെ ഗർജ്ജനം സത്യാഗ്രഹികളെ ഉണർത്തി. അവർ എല്ലാപേരും മിന്നൽപ്പിണർപോലെ ഭടന്മാരുടെ നേർക്കു പാഞ്ഞു. 'ഭാരതമാതാ കീജേ' എന്ന വിളിമുഴക്കിക്കൊണ്ടു് പതാകയും വഹിച്ചു് അടുക്കുന്ന രാംശുവിനേയും അസംഖ്യം സത്യാഗ്രഹികളേയും തടഞ്ഞുനിർത്താൻ ഭടന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ ദയകൂടാതെ വെടിയുണ്ട സത്യാഗ്രഹികളുടെ നേർക്കു വർഷിച്ചു. അക്കൂട്ടത്തിൽ

(ശേഷം 36-ാം പേജിൽ)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഓണപ്പാട്ട്

(Sadasivan Nair—II U. C.)

മാമകനാട്ടിൽ പൊന്നോണത്തിൻ
പുളകം പൂത്തിരി കത്തിച്ചു
മലരണി ചൂഴം പൂവാടികളെ
മലയാളത്തിന്നുത്സവമായ്.

കാറണിമാനം പോയല്ലോ ചെറു
താരകൾ പുഞ്ചിരി തൂകുന്നു;
കളകള ഗാനം പെയ്തൊഴുകുന്ന
പെരിയാററിന്നലയാമോദം;

പൂഞ്ചിറകേന്തിപ്പാറിനടന്നു
പുഞ്ചപ്പാടത്തക്കിളികൾ;
പൊട്ടിവിരിഞ്ഞു സ്വപ്നത്തിൻ നൽ
മൊട്ടുകളെങ്ങുമരണ്യത്തിൽ;

മലയോരത്തിൽ താണുകിടന്ന
കലകളുണർന്നു പാട്ടുകയായ്;
പൂമാതിൻ വരവോർത്തു കിടാത്തികൾ
പൂക്കളമിട്ടു മുറ്റത്തിൽ;

തിരുവോണത്തിന്നരുണോദയമായ്
തിരതല്ലുകയാണുത്സാഹം.

കേരളനാടിൻ നാരികളുള്ളിൽ
കോരിയൊഴിച്ചമൃതനുവേലം,

മാബലി മന്നൻ നാടു ഭരിച്ച—
ക്കാലത്തെപ്പുനരോർമ്മിയ്ക്കാൻ;
കോടിപ്പുടവയുടുക്കാനുഞ്ഞാ—
ലാടാനും പൂ ചൂടാനും,

കയ്യിൽ തരിവളയണിയാനും പൂ—
മെയ്യിൽ കഞ്ചുകമണിയാനും,
ആടിപ്പാടിയോണത്തിരയിൽ
ഓടിച്ചാടി രമിപ്പാനും,

ഓണത്തപ്പനെഴുന്നെള്ളുന്നു
ഓണം കേറാ മൂലകളിൽ.
ഉണരുക കേരളമഞ്ജുള നാടേ!
തിരുവോണം കൊണ്ടാടീടാൻ

പാട്ടു പുത്തൻ യുവഗായകരെ!
മാവേലിക്കുൾക്കുളിരേകാൻ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യം

(V. Krishnan Nair—II U. C.)

അറിവിന്റെ ആരംഭം അറിവില്ലായ്മയുടെ അറിവാണെന്നതു സൊക്രട്ടീസിന്റെ കാലംതൊട്ടു പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു തത്വമത്രേ. നേട്ടങ്ങളുടെ തുടക്കം കോട്ടങ്ങളുടെ ബോധത്തിൽ നിന്നുളവാകുന്നു എന്നതു് ഇതുപോലെതന്നെ ശ്രദ്ധേയമായ മറ്റൊരു തത്വമാണ്. വൈകല്യത്തിന്റെ ജ്ഞാനമാണ് വൈകല്യത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം. 'എല്ലാം നേടി' എന്ന സ്വയം സംതൃപ്തിയോ 'ഒന്നും നേടാനില്ല' എന്ന ധ്വതിയോ 'എന്തിനു് നേടണം' എന്ന നിരാശയോ വിജയദേവതയുടെ മുമ്പിൽ അർച്ചിക്കാവുന്ന പ്രസാദപുഷ്പങ്ങളായ പൂക്കളല്ല.

മലയാളസാഹിത്യത്തിനുള്ള നേട്ടങ്ങളെന്തൊക്കെയാണെന്നും, പോരായ്മകളെന്തൊക്കെയാണെന്നും സമഗ്രമായ ഒരു ബോധം കേരളം ഒന്നായിത്തീർന്ന ഈ സമയത്തു് നമുക്കു് ഉളവാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ എല്ലാ ശാഖകളും വേണ്ടത്ര താരും തളിരുമണിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു്, മൂങ്ങകൾക്കൊപ്പം സത്യപ്രകാശം കാണാതെ കണ്ണടച്ചു് മൂളിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഉദയം ചെയ്യാനുള്ള വസന്തകാലത്തെ അകറ്റുവാനേ ഉതകുകയുള്ളു. വസന്തം വളരെവേഗത്തിൽ വന്നണയട്ടെ!

സാഹിത്യത്തിന്റെ പൂർവ്വകഥയിലേയ്ക്കൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കട്ടെ. അമ്മൂമ്മമാരോ ധാത്രികളോ പറയുന്ന കഥകൾകേട്ടാണു് മിക്കരാജ്യത്തെയും കുട്ടികൾ വളർന്നിട്ടുണ്ടാവുക. ഈ മുത്തശ്ശിമാരുടെ പരമ്പരയിലൂടെ പിന്നോട്ടുപോയാൽ നാം ചെന്നെത്തുക ചരിത്രാതീതകാലത്തെ പ്രാകൃതമനുഷ്യരുടെ ഗുഹയിലാണ്. അവിടെ തന്റെ പേരക്കുട്ടിക്കു കഥപറഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരമ്മൂമ്മയെ നമുക്കു സമീപിക്കാം. അവർ പറഞ്ഞിരുന്നതു് നായാട്ടുകഥകളായിരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടു്. നായാട്ടിലുണ്ടായ മനുഷ്യ സാഹസകൃത്യങ്ങളുടെ കഥ. നരിയും, പുലിയും, കരടിയും കാട്ടാനയുമെല്ലാം കഥാപാത്രങ്ങളായിരിക്കും. മഹാഭാരതത്തിൽ ശകുനിയെ വർണ്ണിച്ച ഉൽസാഹത്തോടെ, ഒരു കുറുക്കന്റെ തിരുമാലിത്തത്തെപ്പറ്റി അമ്മൂമ്മ വർണ്ണിച്ചിരിക്കും. മരങ്ങളും, മലകളും, മണ്ണിലൊളിക്കുന്ന നാഗത്താന്മാരും, നാഗകന്യകകളും, മരക്കൊമ്പുകളിൽ ഒളിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന അദൃശ്യശക്തികളും കഥാപാത്രങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. ആഫ്രിക്കയിലേക്കു തോക്കന്തിവരുന്ന സായിപ്പിനു് നീഗ്രാവിനോടു് ഇന്നു തോന്നുന്ന മനോഭാവമേ പിന്നെ മനുഷ്യനു മൃഗത്തോടു തോന്നിയിട്ടുണ്ടാകൂ. ദേവതകളും മനുഷ്യനും തമ്മിലായി പിന്നത്തെ ഇടപാടൊക്കെ. ഈ ദേവതകൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യാഘാതങ്ങളെക്കുറിച്ചും അമ്മൂമ്മ കഥകൾ പറഞ്ഞു. പുഴക്കെ നദീതടത്തിലേയ്ക്കു ഇറങ്ങി താമസിച്ചപ്പോഴോ? നീലാവണിഞ്ഞ ഓളങ്ങളിലൂടെ നൃത്തംവച്ചുവരുന്ന ജലദേവതമാർ! മുത്തശ്ശിക്കു് അവരെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ കഴിയുമോ? വനദേവതകളേയും ജലദേവതകളേയുംപറ്റി എമ്പാടും മനോഹരകഥകളുണ്ടായി; മിഥ്യകളിൽനിന്നു് എമ്പാടും കഥകൾ നെയ്യെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ആവശ്യങ്ങളെപ്പോലെ സൌന്ദര്യബോധവും ധാരാളം കഥകളുണ്ടാക്കി.

മനുഷ്യർ കൂട്ടമായി താമസിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇണക്കവും പിണക്കവുമുണ്ടായി. കനകംമൂലവും കാമിനിമൂലവും, ഈ സംഘട്ടനങ്ങൾ പല രൂപത്തിലായി ഇന്നോളം തുടർന്നു പോയിട്ടു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ണ്ടു്. ഇനിയും തുടരും. ഇതിന്നിടയിൽ മനുഷ്യന്റെ വിചാരമണ്ഡലത്തിൽ പല പരിവർത്തനങ്ങളും വന്നു. ഭൌതികവും ആഭ്യന്തരവുമായ പല അനുഭവങ്ങളും അവനു നേടാൻ കഴിഞ്ഞു. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ കിരണങ്ങൾ കൂടുതൽ പ്രസരിച്ചു. തലയ്ക്കു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന മഞ്ഞിൻമറ കുറെയൊക്കെ മാഞ്ഞു. അപ്പോൾ, നിൽക്കാൻ സ്ഥലമില്ലാഞ്ഞിട്ടോ എന്തോ, ദേവതകളും കുറെ അകന്നു. അവ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലമായി. പ്രതിപാദ്യം മനുഷ്യന്റെ ജീവിതവുമായി. ചരിത്രകാരന്മാർ തരുന്ന വിജ്ഞാനമാണിതു്.

അറബികഥകൾ ലോകസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്, ബൈബിൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവുമധികം വായിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമാണതെന്നു് ന്യൂ എഡ്യൂക്കേറ്റർ എൻസൈക്ലോസ്പീഡിയ അവകാശപ്പെടുന്നു. മലയാളത്തിലും ധാരാളം വായനക്കാരെ സൃഷ്ടിച്ച ഗ്രന്ഥമാണ് 'ആയിരത്തൊന്നുരാവുകൾ'. അപ്പോൾ, അതിന്റെ സ്വാധീനം നമുക്കു് ഊഹിക്കാം. അറബിക്കഥകൾ യൂറോപ്യൻസാഹിത്യത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ഇബ്നുഫയൽ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഹാജ് ഇബ്നു എക്സു് എന്ന കൃതി ലാറ്റിനിലേക്കും അതിൽ നിന്നു് ഇംഗ്ളീഷിലേക്കും വിവർത്തനം ചെയ്തു. ഇതിന്റെ സ്വാധീനശക്തിയാണ് 'റോബിൻസൺ ക്രൂസോ' എന്ന ഗ്രന്ഥമെഴുതിച്ചതെന്നു് മി. എ. ആർ. പാസ്റ്റർ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു. (The idea of Robinson Crusoe) നാവികതത്വവുമായി അടുത്തിയാൽ അടരാത്തവണ്ണം ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു വർഗ്ഗത്തിനെ ഇബ്നുമായലിന്റെകൃതി ആകർഷിച്ചതു് സ്വാഭാവികമാണ്. മനുഷ്യന്റെ സാഹസയാത്ര തങ്ങളുടേതായ ഒരു പശ്ചാത്തലത്തിനൊത്തിണങ്ങി വന്നതുകൂടി ഇവിടെ ഒരു കാരണമാണെന്നു മറക്കരുതു്.

മഹാഭാരതമാണ് ഇൻഡ്യയുടെ ഇതിഹാസം. അഗാധവിശാലമായ ഒരു നദിക്കു തുല്യമാണ് അതിന്റെ ഗതി. മഹാഭാരതമാകെ ഒരാളുടേതാണോ, ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ച പലരുടേതുമാണോ, അതിനെ ഭദ്രമാക്കിതീർക്കുന്ന അടിച്ചരടു് ഒരു വ്യക്തിയുടെ ദർശനം മാത്രമാണോ എന്നും മറ്റുമുള്ള ചരിത്രപരമായ ചർച്ചയിലേക്കു കടന്നു തീരുമാനം വരുത്തത്തക്ക ചരിത്രപാണ്ഡിത്യംഎനിക്കില്ല. ഒന്നു തീർച്ച; ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ ചിന്നിപ്പരന്ന ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു് അതൊരുസമഗ്രദർശനം നൽകുന്നുണ്ടു്. ആ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ മാനസികവും ഭൌതികവുമായ എല്ലാ സവിശേഷതകളുടേയും മുദ്ര ഉടനീളം പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മഹത്തായ ഒരു ജനതയുടെ വൈകാരിക ചരിത്രം മഹത്തായിത്തന്നെ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗ്രീസും ഇതേവിധം ഇതിഹാസങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചൈനയ്ക്കുമുണ്ടാവാം; എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം വിശേഷിച്ചും കഥയുടെ കഥ ഇത്രയും നീട്ടിപ്പറഞ്ഞതു് നിങ്ങളെ മുഷിപ്പിക്കാനല്ല. കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങൾക്കു പൊതുവേ ഒരു ആഖ്യാന സംപ്രദായമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ഓർമ്മിപ്പിക്കാനാണ്.

ചിലപ്പതികാരകഥയോളം വളന്ന ഒരു കാഥികത്വം തെക്കേ ഇൻഡ്യക്കുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ന്യായമായി അവകാശപ്പെടാം. നാടോടിപ്പാട്ടുകളും നാടോടിക്കഥകളും ഈ കേരളത്തിലെ പല വർഗ്ഗങ്ങൾക്കുമിടയിലായി പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്രമപ്രവൃദ്ധമായിരുന്നു നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയെന്നുവരികിൽ ഈ നാടോടിപ്പാട്ടുകളിൽ നിന്നായിരുന്നു അവ വളർന്നു വരേണ്ടിയിരുന്നതു്. ആധുനികസാഹിത്യം അങ്ങിനെയാണോ ഉണ്ടായതു്? യശശ്ശരീരന്മാരായ സി. വി. യുടേയും, ചന്തുമേനോന്റെയും കാലഘട്ടം മുതൽക്കാണ് നമ്മുടെ ആധുനികകഥാസാഹിത്യം തുടങ്ങുന്നതു്. ഒപ്പംതന്നെ ഉള്ളൂരും, വള്ളത്തോളും, ആശാനും ആധുനികകവിതാ സാഹി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ത്യത്തിൻെറ തലപ്പത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻമേനോൻ നാരായണപ്പൊതുവാൾ, എം. ആർ. കെ. സി. കെ. സുകുമാരൻ തുടങ്ങിയവർ കഥാസാഹിത്യം പോഷിപ്പിച്ചു. മഹാകവി ചങ്ങമ്പുഴയും, ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയും, നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോനും, ജി. ശങ്കരക്കുറപ്പും കവിതയുടെ കൈയ്ക്കുപിടിച്ചു നടന്നു. എനിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞേടത്തോളം ശ്രീ. കെ. സുകുമാരനാണ് ചെറുകഥയുടെ ആധുനികമാതൃക അവതരിപ്പിച്ചതു്—ആ 'ജഡ്ജിയുടെ കോട്ടം' മാറം നോക്കു. മരുമക്കത്തായത്തറവാട്ടുകളുടെ അകത്തേ ഇനത്തിൽനിന്ന് കഥാബന്ധത്തെ അദ്ദേഹം പുറത്തേക്കു കടത്തി. സുകുമാരൻ ഒരു കാലഘട്ടത്തിനു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടു എന്നു പറയാം. ഇവിടെ-ഇങ്ങു തെക്ക് ഇതേവിധം പ്രവർത്തിച്ചതു് പ്രതിഭാസമ്പന്നനായിരുന്ന ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയാണ്. സുകുമാരൻെറ സംഭാഷണരചനാചാതുര്യവും, ഈ. വി. യുടെ വർണ്ണനാവൈഭവവും കേരളീയരെത്തന്നെ ആഹ്ളാദിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഇവക്കെല്ലാം ആവേശം നൽകിയിരുന്നതു് പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യ മാതൃകകളായിരുന്നു.

സാഹിത്യത്തിൻെറ പിന്നത്തെ മുന്നേറ്റം ശ്രീ. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'കേസരി' പത്രത്തോടും യശശ്ശരീരനായ നാലപ്പാട്ടിൻെറ 'പാവങ്ങൾ' വിവർത്തനത്തോടും കൂടിയാണു തുടങ്ങുന്നതെന്നു പറയാം. ശ്രീ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള പല പാശ്ചാത്യമാതൃകകളേയും വിവർത്തനം മൂലവും വിമർശനംമൂലവും മലയാളികൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുകയും നൂതനമായ ഒരു സരണിവെട്ടിത്തെളിക്കുവാൻ യുവ കാഥികന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മറെറാരു പണ്ഡിതനും അക്കാലത്തു് ഈ പരിശ്രമത്തിലേർപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഇന്നു നമ്മുടെ ഇടയിലില്ല. കഥകളെഴുതാതെതന്നെ കഥാസാഹിത്യത്തിനു വമ്പിച്ച നേട്ടമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത എം. പി. പോളിനെപ്പററിയാണ് ഞാൻ പറയുന്നതു്. കഥാസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങളും നിരൂപണങ്ങളുമെഴുതുന്നതു് ഒരു രണ്ടാംതരം പണിയായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ, തങ്ങളുടെ തരംതാണാലും മലയാള സാഹിത്യത്തിൻെറ തരം ഉയരട്ടെ എന്നുവിചാരിച്ചു അവർ പ്രവർത്തിച്ചു നൂതനപാന്ഥാവുകൾ തുറക്കപ്പെട്ടു. പാവങ്ങളുടെ ആഗമനമാകട്ടെ, ഗദ്യശൈലിയിൽ മാത്രമല്ല, വിചാരശൈലിയിലും ഒരിളക്കവുമുണ്ടാക്കി.

ഈ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് ആധുനികരായ പലരും എഴുതി ഉയരാൻ തുടങ്ങിയതു്. അധികവും ചെറുകഥളാണ് എഴുതപ്പെട്ടതു്. പ്രതിപാദ്യം ഈ നാട്ടിലെ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതംതന്നെ. പ്രതിപാദന സമ്പ്രദായം പടിഞ്ഞാറനായിരുന്നു. ബൽസാക്കിൻെറയും എമിലിസോളായുടേയും, ദുർല്ലഭമായിട്ടാണെങ്കിലും, ചെക്കോവിൻേറയും സാങ്കേതികരീതി മലയാളത്തിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചു. അതു നന്നായി. ഈട്ടുള്ള കുറെ കൃതികൾ കിട്ടി. പുറംപോക്കായി തള്ളപ്പെട്ടിരുന്ന പലസ്ഥലങ്ങളിലും കൃഷിയിറക്കി വിളവെടുത്തു ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തെ വളർത്തുന്നതോടൊപ്പം ഈ കഥാകൃത്തുകൾ സാഹിത്യത്തിൻെറ മുഖഛായയിൽതന്നെ മാററംവരുത്താൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല മിഥ്യാസങ്കല്പങ്ങളേയും പൊളിച്ചു മാററിക്കൊണ്ടു് രംഗം വിശാലതരമാക്കാൻ കഥാസാഹിത്യത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ഇതു മററു സാഹിത്യശാഖകളേയും സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായി. നാളിതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ശോകമധുരമായ ഒരു ഗാനത്തിൽ കേരളം ഉണർന്നു. മലയാളത്തിലെ മാകൊമ്പിൽ ഒരു രാക്കുയിൽ എങ്ങുനിന്നോ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതാണ് ചങ്ങമ്പുഴ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിത ഈ കാലഘട്ടത്തിൻെറ കവിതയായിരുന്നു.

എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും, ഒരു കഥാപുസ്തകം കയ്യിലെടുക്കുന്നതു് മനഃശാസ്ത്രവും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവും പഠിക്കാനല്ല. രസിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കഥവായിക്കാനാണ്. ഇന്ദുലേഖയും, ബാല്യകാലസഖിയും, ഓടയിൽനിന്നും, രണ്ടിടങ്ങഴിയും, വിഷ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കന്യകയും അതുപോലുള്ള മററനേകം പുസ്തകങ്ങളും എന്നെ രസിപ്പിച്ചതു് ആ നിലയ്ക്കാണു്. ഇതിന്നിടയിൽ, ഈ കൃതികളുടെ കർത്താക്കൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പലതും കുത്തിയിട്ടുണ്ടാകാം പിന്നീടു മുളയ്ക്കാൻപാകത്തിൽ. അതവരുടെമിടുക്കു്. പക്ഷേ, കഥപറയാനൊരുക്കമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ മിടുക്കു് വിലപ്പോകുമായിരുന്നോ?

എന്നിട്ടും മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യം തളർന്നുപോകുകയാണെന്നു് ആവലാതിപ്പെടുന്നു. പറയാനധികാരമുള്ളവർ തന്നെയാണു് പറഞ്ഞതു്. പക്ഷേ, എനിക്കവരോടു് യോജിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഞാൻ തളർച്ചയല്ല വളർച്ചയാണു് കാണുന്നതു്.

ദത്താവധാനരായി ജോലിചെയ്യേടത്തോളം നാം വളർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ മാസവും ഉൽകൃഷ്ടകൃതികളുണ്ടാവുക എന്നതു് ഒരു നല്ല സ്വപ്നമാണു്—ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ വിശേഷിച്ചും എഴുതുന്നവരൊക്കെ ഒന്നാംകിടക്കാരാവുക എന്നതും കൊള്ളാവുന്ന ഒരു സ്വപ്നംതന്നെ. പക്ഷേ, ആ സ്വപ്നങ്ങളൊക്കെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാവണമെന്നു ശഠിച്ചുകൂടല്ലോ.

(31-ാം പേജിന്റെ തുടർച്ച)

ഒന്നു് രാംശ്രുവിന്റെ നെഞ്ചത്തു് അതിശക്തിയോടെ ചെന്നുകൊണ്ടു. അവൻ പതുക്കെ നിലത്തേയ്ക്കു ചാഞ്ഞു.

അല്പനേരം ബോധരഹിതനായിത്തീർന്ന രാംശ്രു കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ കണ്ടതു് താൻ അന്വേഷിച്ചു നടന്ന അമ്മയുടെ മടിയിൽ കിടക്കുന്നതായിരുന്നു. മകനു ചായകൊണ്ടുവരുവാൻപോയ മാതാവു് തിരിച്ചുചെല്ലാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാതെ സത്യഗ്രഹികളുടെ സംഘത്തിൽ ചേരുകയും ഒടുവിൽ സ്വന്തം മകനെ തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്കയുണ്ടായി. അഭിമാനവിജൃംഭിതയായിതീർന്ന ആ വീരമാതാവു് മകൻ താഴെവീഴുന്നതു കണ്ടമാത്രയിൽ ഓടിയെത്തി ആ ജീവസർവസ്വത്തെ താങ്ങി മടിയിൽ കിടത്തി ശുശ്രൂഷിച്ചു. മകൻ കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ ആ മാതാവിനുണ്ടായ സന്തോഷം അവർണ്ണ്യമായിരുന്നു. ആ പുത്രവൽസല അതുവരെ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിരുന്ന ചായനിറഞ്ഞ ചഷകം മകന്റെ വക്ത്രത്തിലേക്കു ചരിച്ചു. ഒരു കവിൾചായ രാംശ്രു ഉള്ളിലേക്കിറക്കിയമാത്രയിൽ ഒരു വെടിയുണ്ട ആ മാതാവിന്റെ കൈയിലിരുന്നസ്ഫടികചഷകത്തെതകർത്തുകളഞ്ഞു. അപ്പോൾ രാംശ്രു പറഞ്ഞു "അമ്മേ, ഞാൻ ഇനി ഒരിക്കലും ഉറങ്ങുകയില്ല. അമ്മതന്ന ചായയുടെ സ്വാദു് ഞാൻ എങ്ങനെ മറക്കും. അമ്മേ, എന്റെ ജന്മദേശം സ്വതന്ത്രമാകുന്നതുവരെ എന്റെ ദേശത്തു് ത്രിവർണ്ണപതാക പാറിക്കളിക്കുന്നതുവരെ, പോർട്ടുഗീസുമേധാവിത്വത്തിന്റെ പൊടിപോലും ഇവിടെ കാണാതാകുന്നതുവരെ ഞാൻ ഉറങ്ങുകയില്ല. ചായയുടെ സ്വാദു് എന്നെ വിട്ടകലുകയുമില്ല."

ചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന ഈ വാക്കുകൾ 'നാദി'യെ ധന്യയാക്കി. ആ മാതാവു് മകനെ മാറോടു ചേർത്തു പുണർന്നു. ഒരു വെടിയുണ്ട പെട്ടെന്നു് അവർ ഇരുവരുടേയും ശരീരം തുളച്ചുകൊണ്ടു് അപ്പോൾ പാഞ്ഞു മറുവശം കടന്നുപോകുന്നതു് പലരും കണ്ടു. ആ അവസരത്തിലും ആ മാതാവും പുത്രനും "ഭാരതമാതാകീജേ," ഭാരതമാതാ കീജേ, എന്നു വിളിക്കുന്നതു് എല്ലാവർക്കും കേൾക്കാമായിരുന്നു.

ജയ് ഹിന്ദ്.

നാരി

(P. Raghavan)

"ഇന്നറിയുന്നു, നാരിയാണു ഞാൻ ദൗർബ്ബല്യത്തിൽ,
അംഗസൗഷ്ഠവത്തിൽ ഞാനാകൃഷ്ടയെല്ലാരിലും.
വിശ്വാസമഹാതരുഛായയിലെനിയ്ക്കുള്ള
സർവ്വവും സമർപ്പിച്ചു ശാന്തമായ് കഴിയുവാൻ
സന്തതമെന്തേ? മാടിവിളിപ്പൂ മമതയീ—
ബന്ധുര മായാ മോഹ ബന്ധിത ജഗത്തിങ്കൽ
നീന്തുന്ന നിരാധാരയായി ഞാൻ, ഏദന്തര
സിന്ധുവിന്നനന്തമാമാഴത്തിന്നടിത്തട്ടിൽ.
ഉണരാനൊരിയ്ക്കലുമാശിക്കാതിസ്സ്വപ്നത്തെ
പുണരാനൊരുങ്ങുന്ന മാനസം മദാലസം.
എന്തിതോ സ്ത്രീജീവിത ചിത്രമിന്നഹോ കഷ്ടം?
എന്തിദം വികലമാം വർണ്ണത്താൽ വിരചിച്ചു;?
മാഞ്ഞു മങ്ങിയ രേഖയ്ക്കുള്ളിലക്കലോലോല—
മഞ്ജുളാകാരത്തിന്റെ സത്തയെ ചമയ്ക്കുന്നു.
തുലനംചെയ്‌വാൻപചാരത്തോടൊരുങ്ങുമ്പോൾ
തുലനംചെയ്യപ്പെട്ടുപോകയാം ഞാൻതന്നെയും.
പുരുഷവൃക്ഷത്തിലെൻ കൈവല്ലി ചുറ്റീടുമ്പോൾ
പാരമിന്നതിനാലൊട്ടുമാനന്ദമുണ്ടാകുന്നു."
"നാരീ! ഹാ! വിനയത്തിൻ ശുദ്ധമാം സങ്കേതമേ
ചാരു വിശ്വാസ വെള്ളിമാമലത്താഴ്‌വാരത്തിങ്കൽ—
ആവോളം ചൊരിഞ്ഞാലും പീയൂഷധാരാസാരം.
ദേവർതൻ വിജയവും ദാനവ വിനാശവും
താവിടും മഹാരണം മാറാതെ തുടരുന്നു;
ഉൾപ്പൂവിൽ വിരുദ്ധമാം ഭാവങ്ങൾ പരസ്പരം
എപ്പോഴും സമരത്തിൻ കാഹളം മുഴക്കുന്നു;
അശ്രുവിലലിഞ്ഞ നിന്നംബരത്തിൽ, ഏത്തി—
ലെത്തിടുന്നവയെല്ലാമിറക്കി നിരത്തി നീ
സുന്ദര മന്ദസ്മേര രേഖയാൽ സമരത്തിൻ
സന്ധിപത്രമൊന്നാരചിച്ചാലുമത്യാദരം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ചെറുകഥ

ജീവിക്കണ്ടായോ മോനേ ??

(K. Babuchandran—II U. C.)

നിങ്ങൾ ആ രൂപത്തെ പല സ്ഥലത്തും വച്ചു കണ്ടുകാണും. പാറിപ്പറക്കുന്ന തലമുടി, തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ, വെററിലക്കാവി പിടിച്ച പല്ലുകൾ തലയിലൊരുകുട്ടയിൽ വലുതും ചെറുതുമായി പലതരം മത്സ്യങ്ങൾ. ഇവയൊക്കെയാണ് ആ രൂപത്തിന്റെ ഒരു ഏകദേശ ചിത്രം. അവൾ ഒരു മത്സ്യക്കച്ചവടക്കാരിയാണ്. ഓരോ പടിക്കലും ചെന്ന് അവൾ വിളിച്ചു ചോദിക്കും. മീനു വേണോയീ.... ....?? എന്ന്.

ഈണത്തിലുള്ള ആ വിളി കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഗൃഹനായികമാർ പുറത്തോടിയെത്തും. ആളുകൾ വന്നെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ വില്പന തുടങ്ങുകയായി. കുട്ടയിൽനിന്നും കുറേ മത്സ്യം പുറത്തെടുത്തു വച്ചിട്ട് അതിൽ അവൾ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കും. എന്നിട്ട് ചിരിച്ചുകൊണ്ടൊരു വില പറയും. മത്സ്യം ആവശ്യമുള്ളവർ ആ വില കൊടുത്ത് എടുത്തുകൊള്ളണം. തർക്കിക്കാൻ പാടില്ല. അഥവാ തർക്കിച്ചാൽ അവളുടെ ഭാവം മാറും. കണ്ണിൽനിന്നും തീപ്പൊരി ചിതറും. ചുണ്ടുകൾ വിറയ്ക്കും. "വേണമെണ്ണാ എട്. വേണ്ടാമെണ്ണാ പോകോ." ആ ഗ്രാമത്തിലുള്ളവർക്കെല്ലാം അവളുടെ ആ സ്വഭാവത്തെപ്പററി അറിയാം. അവരാരും വിലയിൽ തർക്കിക്കാറില്ല.

അവൾ വളരെക്കാലമായി ആ ഗ്രാമത്തിൽ മീൻ വില്പന നടത്തുകയാണ്. അവിടെയുള്ള ഓരോ വീടും അവൾക്കു പരിചിതമാണ്. ഓരോ വീട്ടിലുമുള്ള അംഗങ്ങളെ അവൾക്കു വേർതിരിച്ചറിയാം. പക്ഷെ അവളെപ്പററി ആർക്കും യാതൊന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ആരും അതേപ്പററി ചിന്തിച്ചിട്ടുമില്ല. വാച്ചിന്റെസൂചികളിൽ ഘടിപ്പിച്ച ജീവിതങ്ങൾ. അവരുണ്ടോ ആ പാവപ്പെട്ട മീൻകച്ചവടക്കാരിയുടെ ജീവിതകഥ ആരായുന്നു? ഒരുവേള അതിൽ യാതൊരു പുതുമയും അവർ കണ്ടില്ലെന്നു വരാം.

പക്ഷെ കണ്ടതുമുതൽ അവരെക്കുറിച്ചു പലതും അറിയണമെന്നുള്ള ഒരു ആഗ്രഹം എന്നിൽ വേരൂന്നാതിരുന്നില്ല. പലപ്പോഴും ഞാനവളെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ, അവളോടെന്തു ചോദിക്കാനാണ്? ഞാൻ മടിച്ചു. ഒരു കോളജുകുമാരൻ മീൻകച്ചവടക്കാരിയോടു സംസാരിക്കുകയോ? എന്റെ അഭിമാനം എന്നെ അതിൽനിന്നും പിൻതിരിപ്പിച്ചു.

ഒരു ദിവസം രാവിലെ ധൃതിയിൽ ഞാൻ എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു മുററത്തുനിന്നും ഈണത്തിലുള്ള ഒരു വിളി കേൾക്കായി "മീനു വേണോയീ....??? ചിരപരിചിതമായ ശബ്ദം. ഞാൻ പൂമുഖത്തേയ്ക്കു ചെന്നു. തലയിലൊരുകുട്ട മീനുമായി അവൾ നില്ക്കുന്നു. എന്നെ കണ്ടമാത്രയിൽ കഷ്ടിച്ചൊന്നു ചിരിയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിലവൾ വിജയിച്ചുവോ എന്തോ. അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു. "മീനു വേണോയീ...."? ആ ചോദ്യത്തിൽ ഒരു സംഗീതരസം കലർന്നിരുന്നു. എനിക്കവളിൽനിന്നും പലതുമറിയുവാൻ മോഹം ഉദിച്ചു. പല ദിവസങ്ങളായി ആലോചിച്ചു വച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഞാനവളോടു ചോദിച്ചു. അമ്മേ ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ? മറുപടി പറയുമോ? തലയിലിരുന്ന മീൻകുട്ട തായിലിറക്കിവച്ചു നെടുതായൊന്നു ശ്വസിച്ചിട്ട് ഒരു മുറുക്കിനുള്ള വട്ടം കൂട്ടുകയായിരുന്നു അവൾ. വെടിപ്പായൊന്നു മുറ

ക്കിയിട്ട അവൾ എന്തൊന്നോടായിട്ട പറഞ്ഞു എന്താ? ചൊല്ല്..... ....?

കുഴിഞ്ഞുതാണ ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരു പ്രസരിപ്പ് കളിയാടുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. ഏതു കുഴഞ്ഞ പ്രശ്നത്തിനും പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ മുഖഭാവത്തോടെ അവൾ എന്നെ നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "അമ്മയെന്തിനാ ഈ വയസ്സുകാലത്തിങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതു്? അടങ്ങിയൊതുങ്ങി കഴിഞ്ഞുകൂടരുതോ? മക്കളൊരുമില്ലേ? അവരെക്കൊണ്ടിതു ചെയ്യിച്ചുകൂടേ? എന്റെ സംശയങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ചോദ്യരൂപം കൈക്കൊണ്ടു.

പക്ഷെ, അതൊരു പൊട്ടിത്തെറിക്കലായി കലാശിക്കുമെന്നു ആരറിഞ്ഞു! അവളുടെ ഭാവം മാറി. കണ്ണുകൾ ജ്വലിച്ചു. ചുണ്ടുകൾവിറച്ചു. അവൾ എന്നെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി, ഇവനാരെടാ ഇതൊക്കെ ചോദിക്കാനെന്ന മട്ടിൽ പെട്ടെന്ന് ആ മുഖം താണുപോയി. ആ കണ്ണുകളിലെ രൂക്ഷത മാറി. കാലം ചാലുസൃഷ്ടിച്ച ആ കവിൾത്തടത്തിലൂടെ രണ്ടുതുള്ളി കണ്ണുനീർ താഴോട്ട് ഊറിയിറങ്ങി. അവരുടെ മുഖത്തു് വിവിധ വികാരങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഒരു വേള എന്റെ ചോദ്യത്തിനു് അവൾ മുഖഭാവങ്ങളിൽ കൂടി മറുപടി പറയുകയായിരുന്നിരിക്കുമോ? എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. അവൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. "ജീവിക്കണ്ടായോ മോനേ? അന്തിയ്ക്കു നാഴി കഞ്ചിവെള്ളംമോന്തണമെങ്കി കഷ്ടപ്പെട്ടാലെ ഒക്കു. പിന്നെ ഒരു കൊമരു ഇരിക്കണ്. ആയിനെ കെട്ടിക്കണ്ടായോ?...." സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ പ്രശ്നങ്ങൾ അവൾ എന്റെ മുമ്പിലേക്കെറിഞ്ഞു. ആ കണ്ണുകൾ സജലങ്ങളായി. വാസ്തവത്തിൽ ഞാനും കരഞ്ഞുപോയി.

അപ്പോൾ അവളുടെ ജീവിതം കുഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള ഒരു പരീക്ഷണമാണോ? ആ പരീക്ഷണം വിജയിക്കുമോ? ആരറിഞ്ഞു. ഇത്രയേറെ ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല.

"അമ്മയ്ക്കു കെട്ടിയോനില്ലേ"?

എന്നിലെ സംശയം വീണ്ടും പുറത്തുചാടി. അവൾ കുറെനേരം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. പെട്ടെന്നു അവളുടെ കണ്ണുനീർ അണപൊട്ടിയൊഴുകാൻ തുടങ്ങി.

"ഒണ്ടാന്നു മോനേ. നല്ലോരുത്തനാന്നു. പച്ചെ കടലീപ്പെയ്യിട്ട തിരിയെ കണ്ടില്ല; അതിപ്പിന്നാ ഞാങ്ങക്കി കഷ്ടോം തൊടങ്ങീതോം"

കണ്ണീരിൽ കുതിന്ന ആ കഥ അവൾവിവരിച്ചു. ഒരു നിമിഷം അവൾ സ്തബ്ധയായി നിന്നുപോയി. ഒരു അപരാധബോധം എന്നിൽ തലപൊക്കി. എന്തിനു ഞാൻ ഇതൊക്കെ ചോദിക്കാൻ പോയി. വേദനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിനെ ഒന്നുകൂടി വേദനിപ്പിക്കുവാനാണു് എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾ ഉപകരിച്ചതെന്നോർത്തപ്പോൾ ഞാൻ വളരെ ദുഃഖിച്ചു.

ഇന്നവൾ ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ സംരക്ഷകയാണ്. പ്രായമായ മകളെ കെട്ടിക്കാൻ വേണ്ടിയാണു് ചുമടെടുക്കുന്നതു്. ഏറെനേരത്തേക്കു് അവൾ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. ഒരു പക്ഷെ കഴിഞ്ഞുപോയ നല്ലകാലങ്ങളെ കുറിച്ചു് അവൾ ചിന്തിക്കുകയായിരിക്കും. പെട്ടെന്നു് അവൾ എണീറ്റു് കുട്ട തലയിലെടുത്തുവച്ചിട്ട് 'പോട്ടകുഞ്ഞേ' യാത്ര ചോദിച്ചിട്ടു് അവിടം വിട്ടു. തലയിലെ കുട്ടയിലേക്കാൾ വലുതായഭാരം അവളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാനറിയുന്നതു് അന്നാണു്. അവൾ നടന്നുമറഞ്ഞു. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഏതോ ഒരു കോണിൽ നേരിയ ഒരു വേദന! ആ രൂപം എന്റെമനസ്സിൽനിന്നും മായുന്നില്ല. മാച്ചാലും മായാത്ത ഒരു ചിത്രംപോലെ അതു തെളിഞ്ഞുവരികയാണു് കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രഭയോടെ.

പതിവില്ലാതെ വഴിയിൽ കണ്ട ആൾക്കൂട്ടം എന്നെ ഉത്കണ്ഠാകുലനാക്കി. ഞാൻ വേഗം നടന്നു് ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഞാനവിടെ എന്താണു കണ്ടതു്? അവൾ നിലത്തു കി

(ശേഷം 44-ാം പേജിൽ)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"മറക്കാത്ത സ്മരണകൾ"

(*P. V. Donald—II U. C.*)

[സുമയുടെ ഗൃഹം. മേശയ്ക്കരികിലായി ഒരു കസാലയിൽ സുമ എന്തോ ഓർത്ത് വ്യസനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭൃത്യ നാണി ഒരുപാത്രം കാപ്പിയുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.]

നാണി:— അയ്യോ! കൊച്ചമ്മ ഇതെന്തിരിപ്പാണ്. വല്ല തെരുവു തെണ്ടിയുടേയും പാട്ടുകേട്ട് ഇങ്ങനെയങ്ങു ദുഃഖിയ്ക്കാൻ തൊടങ്ങൂട്ടാലോ?

സുമ:—എടീ! നീ നിൻെറ പാടുനോക്ക്. ഉപദേശിക്കാൻ ആളില്ലാഞ്ഞിട്ട് പകരത്തിനു കേറിക്കെട്ടി വന്നിരിക്കുകയാണോടീ?

നാണി:—ഇതെന്തു കൂത്താ, എൻെറ കുഞ്ഞിനപിടച്ച ചെമ്മാന്തരം നോക്കണേ? എൻെറ പൊറാതള്ളയാണെ അവനൊരു തെണ്ടിയാണേ.

സുമ:—അതേടി തെണ്ടിയാണ്, എല്ലാപേരും തെണ്ടികളാണ്. ഒരുകൂട്ടർ പണത്തിനു തെണ്ടികളാകുമ്പോൾ മറെറാരു കൂട്ടർ ഹൃദയത്തിനു തെണ്ടികളാകുന്നു.

നാണി:— ഈ ഹൃദയവും വരച്ചാണ്ടു നടന്നാലകൊണ്ടു നാലംന്തുനാളുവച്ചുണ്ണാം. എവനെയൊക്കെക്കണ്ണുംവട്ടത്തു കണ്ടാ അന്നു അന്നം മുട്ടും. അത്രക്കു മഹാ ചീമകളാ.

സുമ:—അതെ, അതെ നീ മാത്രമാണ് ഒരു തങ്കക്കുടം. പോടീ പെണ്ണേ അടുക്കളയിൽപോയി പണി വല്ലതും നോക്ക്. തക്കുത്തരം പറഞ്ഞു ഇപ്പോൾ ഉപദേശവുമായി.

നാണി:—ഞാമ്പോണേ, ഒള്ളതുപറഞ്ഞാ ഉറിയും ചിരിക്കും എന്നു പണ്ടാരാണ്ടുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഞാമ്പറഞ്ഞപ്പം അതൊരു കളിതമാശായിപ്പോയി. ഈ കോഴിക്കുത്തൊന്നും നമുക്കു ചേരണതല്ല. (അണിയറയിൽ; "അഴലിൻ ചുഴിയിൽ വീഴരുതമലേ ജീവിതമേ ഒരു യാതനാ" എന്ന പാട്ടുകേൾക്കുന്നു.)

സുമ:—(സ്വപ്നത്തിലെന്നവണ്ണം) അതെ; ആ ശബ്ദംതന്നെ ഹാ! എത്ര ഹൃദ്യമായ ഗാനം. കേൾക്കുംതോറും കരളിലതലിഞ്ഞിറങ്ങുന്നു. ആ പാട്ടു കേൾക്കുമ്പോൾ അതെന്നോടായി പാടുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. (അണിയറയിൽ നോക്കിയിട്ട്) അതാ, അദ്ദേഹം ആ കടത്തിണ്ണയിൽ നിന്നുപാടുകയാണ്. ചുററിനും എന്തൊരാൾക്കൂട്ടം. (നാണിയെ നോക്കി) എടീ പെണ്ണേ ഇതു കൊണ്ടുചെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കു. (ഒരു രൂപാനോട്ടുകൊടുക്കുന്നു) എന്നിട്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഇതുവരെ ഒന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരൂ.

നാണി:— എൻെറ ഭഗവാനേ! ഇതിൻെറ നടവിലെന്നെക്കൊണ്ടിടുന്നതെന്തിനു? എൻെറ സുമക്കുഞ്ഞേ എനിക്കു വയ്യ വല്ല തെണ്ടിയുടേയും ചെവീച്ചെന്നു കുശുകുശുക്കാൻ. നല്ല വെലേം നെലേ ഒള്ള കൊച്ചുങ്ങളിങ്ങനെ തൊടങ്ങൂട്ടാപ്പിന്നെ ഞങ്ങളെയൊക്കെ ഗതിയെന്തു?

സുമ:—എൻെറ നാണിയല്ലേ ഒന്നു പോകൂ. അദ്ദേഹത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നാൽ തക്കസമ്മാനം തരാം.

നാണി:—ഈ തമ്മാനവും കിമ്മാനവും എനിക്കുവേണ്ടാ, വേണേ വിളിച്ചോണ്ടിങ്ങിട്ടുതരാം. നാലുപേരറിഞ്ഞാ പെറം പൊള്ളണകാര്യമാണ്.

സുമ:—ഈ ലോകം മുഴുവനറിഞ്ഞാലും എനിക്കൊന്നുമില്ല. ഇനിയും താമസിച്ചാൽ അദ്ദേഹം പൊയ്പ്പോകും. ഒന്നു വേഗം പോകൂ നാണി.

നാണി:—(കൈ ഉയർത്തിക്കൊണ്ട്) എൻെറ തമ്പ്രാക്കളെ നിമ്മളുതന്നെ കാപ്പീം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

HOSTEL PICNICS

At the Perinchani dam

At the Cape Comorin reefs

Back to the trees!

The honey sucklers at Marthandam

At the water works Aruvikkara

They cultivate flowers

At Ponmudi

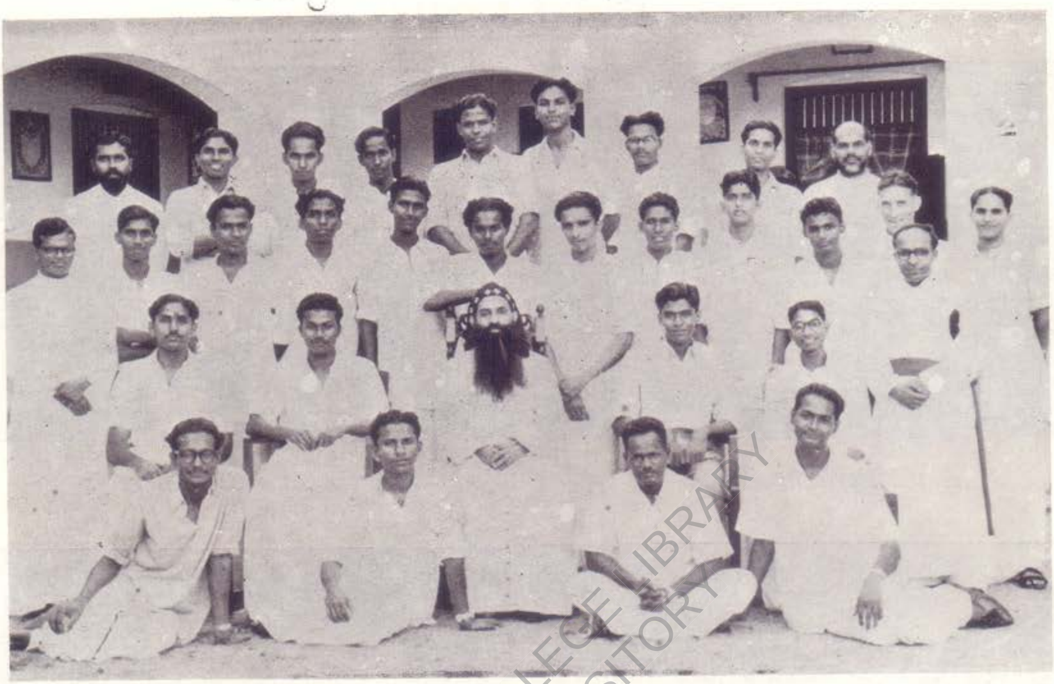

C. S. U. Leadership Camp Group

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

HOSTEL DAY CELEBRATIONS.

Rev. Fr. Warden receiving the guest of honour

Tea time...

Sri P. S. Abraham, Registrar addressing

സുമ:—കൊണ്ടുവരാവൂ.

നാണി:—ഹോ! ആ ആകലെയുടെപാട്ടിന് ഇങ്ങനെയും രാഗം വഴിഞ്ഞുടണം. (പോകുന്നു.)

സുമ:—(ആത്മഗതം) ഈശ്വരാ എന്തുപരീക്ഷയാണിത്.? ശരീരമാകെ കുളിരിടുന്നു. കരളിലാണെങ്കിൽ എന്തോ ചുട്ടുചുടെ കുത്തുന്നതുപോലെ. (ആലോചിച്ചിട്ട്) അദ്ദേഹം വരുമോ? ആർക്കറിയാം. ഒരുപക്ഷേ വന്നാലോ? വന്നാൽ... ....ഞാനെന്തു പറയും.? ഒരു വല്ലാത്ത മനുഷ്യൻ തന്നെ. എന്തൊരിമ്പമുള്ള പാട്ട്. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഹൃദയത്തുടിപ്പുപോലും നിലച്ചുപോകുന്നു. അയ്യോ! ഞാനീക്കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നത് എന്തൊക്കെയാണ്. അദ്ദേഹം വിവാഹിതനാണെങ്കിലോ? അതെനിക്ക് ഓർക്കാൻകൂടി കഴിയുന്നില്ല.

(നാണി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

നാണി:— ഇതാണ്ടെ കൊണ്ടുനിറുത്തീട്ടൊണ്ട്. രൂപാകൊടുത്താലും വേണ്ടാപോലും. അവനു കേറൂട്ട വലിപ്പം നോക്കണേ!

സുമ:— ചീ മിണ്ടാതിരിക്കൂ. അദ്ദേഹത്തെ ഇങ്ങു കൊണ്ടുവരൂ.

നാണി:—അയ്യോ അതുമാത്രം വേണ്ടാകുഞ്ഞേ. ആ വയ്യാവേലിയെ പിടിച്ചകത്തു കേറ്റിയാലേ പിന്നെ വെളിയത്തിറക്കാൻ പോലീസും പട്ടാളവും വേണ്ടിവരും.

സുമ:—അതൊക്കെ എനിക്കറിയാം. നിന്റെ പോലീസും പട്ടാളവും. ഇങ്ങു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരൂ.

നാണി:—കൊച്ചമ്മേ അപമര്യാദക്കേടു കാണിക്കല്ലേ. നാലുപേരുടെ മുഖത്തു നോക്കാൻ വൈയ്യുന്നാവും.

സുമ:—ചീ കഴുതേ നിന്നോടു ഞാനല്ലേ പറഞ്ഞത്. പറഞ്ഞു പറഞ്ഞ് താന്തോന്നിയായി അസത്ത്.

നാണി:—തിരുവായ്ക്കെതിർവായുണ്ടോ? ഞാമ്പോണേ. വ്ളാത്തടിപ്പിക്കാൻകൊള്ളാത്ത പരിശയെ വീട്ടിക്കേറ്റൂട്ടാലത്തെക്കഥ.... എന്റെ പരണിക്കാവിലമ്മേ ഇവനൊക്കെച്ചത്തു തൊലയണില്ലല്ലോ.

(ചന്ദ്രൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. ചീകിമിനുക്കാത്ത തലമുടി)

സുമ:—അങ്ങ്.

ചന്ദ്രൻ:—ഞാനോ? ഒരു മനുഷ്യൻ.

സുമ:—അല്ല, അങ്ങാരാണെന്ന്.?

ചന്ദ്രൻ:—ഞാൻതന്നെ അതിലിത്ര സംശയമെന്താ?

സുമ:—പേര്?

ചന്ദ്രൻ:—തെണ്ടി.

സുമ:—അല്ല. ആ പേരല്ല ഞാൻ ചോദിച്ചത് വേറേ പേരില്ലേ? അച്ഛനമ്മയും നൽകിയ പേര്.

ചന്ദ്രൻ:—ഉണ്ട്. പക്ഷേ അവരോടൊത്ത് ആ പേരും മാഞ്ഞുപോയി.

സുമ:—എങ്കിലും ആ പേരെന്താണ്?

ചന്ദ്രൻ:—ചന്ദ്രൻ.

സുമ:—(ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ) അങ്ങ് എന്നും ഈ പാട്ടുമായി തെരുവുനീളേ അലഞ്ഞു തിരിയുന്നതെന്തിനാണ്?

ചന്ദ്രൻ:—പാടിയതീരൂ എന്നെനിക്കു നിർബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട്.

സുമ:—എന്തുചോദിച്ചാലും തർക്കുത്തരം പറയുന്നതെന്തിനാണ്.

ചന്ദ്രൻ:—നേരായവ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുകൊണ്ട്.

സുമ:—അങ്ങേക്ക് അച്ഛനമ്മയുമില്ലേ?

ചന്ദ്രൻ:—എന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും എല്ലാം ഞാൻതന്നെയാണ്.

സുമ:— സ്വന്തമായി വീടുമില്ലേ?

ചന്ദ്ര:—സ്വന്തം അതാക്കും ഇല്ലാത്തതാണ്. എനിയ്ക്കുമാത്രം എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകാനാണ്.?

സുമ:—ക്ഷമിക്കണം ഞാൻ വിളിച്ചു വരുത്തിയതു തെറ്റായിരിക്കുമോ?

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ചന്ദ്ര:—തെറ്റാണെങ്കിൽ തിരുത്താൻ ശ്രമിക്കു ശരികാണാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഞാൻ പോവുകയാണ്.

സുമ:—അങ്ങ്, അങ്ങ് നാളെയും വരുമോ?

ചന്ദ്ര:—നാളെ, ഇന്നുകഴിയട്ടെ. നാളത്തേതിൽ കൈവയ്ക്കുവാൻ മനുഷ്യന് അവകാശമില്ല.

സുമ:—അയ്യോ അങ്ങു വരികയില്ലേ?

ചന്ദ്ര:—എന്തിന്?

സുമ:—എനിക്കിനിയും പലതും അറിയുവാനുണ്ട്. അങ്ങ് വരികയില്ലേ?

ചന്ദ്ര:—(ആലോചിച്ചിട്ട്.) ശ്രമിക്കാം.(പോകുന്നു.)

സുമ:—(പോയവഴി നോക്കിയിട്ട്.) എന്തൊരു മനുഷ്യൻ! ഒരു തത്വജ്ഞാനിയുടെ ഈടുണ്ട് ആ ഉത്തരങ്ങൾക്ക്.

(കർട്ടൻ)

രംഗം 2

(സുമ ഒരു പുസ്തകം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നാണി അവളുടെ മുടികെട്ടി പൂ ചൂടിക്കൊടുക്കുന്നു.)

സുമ:—(പുസ്തകം അടച്ചിട്ട്) എടി നാണീ ഇതുവരെ അദ്ദേഹം വന്നില്ലല്ലോ!

നാണി;—മണോം കൊണോം ഇല്ലാത്ത ആ കഴുകിനെ ത്യാനിച്ച് കൊച്ചമ്മ പെരുമൂച്ചുവിടണതെന്തിന്?

സുമ;—നാണീ നീ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ വെറും തെണ്ടിയല്ല അദ്ദേഹം. നല്ലൊരു ചെറുപ്പക്കാരൻ. ഏതോ ഒരു വേദന അദ്ദേഹത്തെ വല്ലാതെ അലട്ടുന്നുണ്ട്. അതാണ് പാവം ഈ കോലമായതു്.

നാണി:—എൻ്റെ കുഞ്ഞേ, അവനെ അപ്പടിയങ്ങു നമ്പിയേക്കല്ലേ. കണ്ണിച്ചോരയില്ലാത്ത തിരുമാലികളാണിവന്മാര്.

സുമ:—നീയെന്തറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഓരോ വാക്കിലും വിഷാദക്കറയുണ്ടായിരുന്നു. കടുത്ത നൈരാശ്യമാണ് അദ്ദേഹത്തെ മൂകനാക്കുന്നതു്. എന്തായാലും തികഞ്ഞ ഒരു ആത്മാഭിമാനിയാണ്.

നാണി:—കൊച്ചമ്മ ചെറുപ്പമല്ലേ? കാണുന്നതൊക്കെ കണ്ണുമടച്ചങ്ങു തമ്മതിക്കും. എൻ്റൂടെ ഇവന്മാരുടെ കൊഴഞ്ഞാട്ടം ഒന്നും നടക്കുല്ല. ഇതുപോലെ എത്ര എണ്ണത്തെ വട്ടമനയിൽ നിറുത്തിയവളാ ഈ നാണി. ഞാമ്പറഞ്ഞതെല്ലാം ഇതൊന്നും കൊണ്ടും വരുന്ന കാര്യങ്ങളല്ല.

സുമ:—നീ മനുഷ്യരെ തിരിച്ചറിയാത്തവളാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ആ പാവത്തിനെ ഇങ്ങനെയൊക്കെപ്പഴിക്കുമോ? നിൻ്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നല്ലവരില്ലേ?

നാണി:—ഇപ്പഴൊണ്ടോ നീതിയും ഞായവുമൊക്കെ നടക്കണ്. ദൈവത്തെക്കൂടെ നെഷേധിക്കണ കാലത്ത് പൊല്ലാപ്പല്ലാണ്ട വരുമോ.?

(ചന്ദ്രൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. സുമ പരവശയായി എഴുന്നേല്ക്കുന്നു.)

നാണി:—എൻ്റെ കാവുംമൂട്ടിലമ്മേ.... (പെരുമൂച്ചോടെ പോകുന്നു.)

സുമ:—അങ്ങ് എന്താണിത്ര താമസിച്ചതു്?

ചന്ദ്ര:—നേരത്തെ വരാൻ കഴിയാഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ.

സുമ:—വീണ്ടും ആ പഴയപല്ലവിതന്നെ തുടരുകയാണോ?

ചന്ദ്ര:—ഒരു പാട്ടിന് ഒരു പല്ലവിയല്ലേ കാണുകയുള്ളു. പാട്ടുതീരുവോളം ആ പല്ലവിതന്നെ തുടന്നു കേൾക്കും.

സുമ:—ഇന്നു ഞാൻ ചിലതൊക്കെ തുറന്നു ചോദിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശരിയായ ഉത്തരം പറയണേ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ചന്ദ്ര:—ചോദിച്ചോളൂ. തെററ പററാതിരിക്കാൻ നോക്കാം. പക്ഷേ ചോദിച്ചവ ഇനി ആവർത്തിക്കരുത്.

സുമ:—അങ്ങ് എപ്പോഴും മ്ലാനവദനനായി കാണപ്പെടുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്?

ചന്ദ്ര:—അതാണ് എനിക്കും ആലോചിച്ചിട്ട് പിടികിട്ടാത്തത്. ഞാനറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അങ്ങനെയാവുകയല്ല.

സുമ:—ചിരിക്കുന്നതിൽ തെററുകാണാത്ത കൂട്ടത്തിലാണോ ചന്ദ്രൻ?

ചന്ദ്ര:—ചിരി. അതൊരുവക മറപ്പിക്കലാണ്. ഓർമ്മ നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം അഥവാ മറവിയുണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതുവരെ ചിരി മനുഷ്യനെ അലട്ടാറില്ല.

സുമ;—ഞാനൊരു കാര്യം ചോദിച്ചാൽ തെററിദ്ധരിക്കാതിരിക്കാമോ?

ചന്ദ്ര:—തെററിൽനിന്നു വേണ്ടേ ശരി കണ്ടെത്തുവാൻ. ശരിയായിട്ടുള്ളവ എന്നും ശരിയായിരിക്കും. ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽമാത്രം അതൊരു തെററാവുകയുമില്ല.

സുമ:—അങ്ങ.... ....വിവാഹിതനാണോ?

ചന്ദ്ര:—വിവാഹം ആ കള്ളക്കച്ചവടത്തിന് ഞാനർഹനല്ലാതായിപ്പോയി. അല്ല, ഞാനതാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

സുമ;—ചന്ദ്രൻ വിവാഹത്തെ ഇത്ര വെറുക്കുന്നതെന്ത്?

ചന്ദ്ര:—ഇതെന്തുചോദ്യമാണ്? ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ ഭവതി വിവാഹത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്ത്?

സുമ:—അങ്ങൊരു മനുഷ്യനല്ലേ? മാനുഷിക വികാരങ്ങൾ അങ്ങേയ്ക്കുമില്ലേ.

ചന്ദ്ര:—മനസ്സിൻെറ അനിയന്ത്രിതാവസ്ഥയാണ് വികാരം. അതില്ലാത്തവൻ മനുഷ്യനല്ലെന്നുവന്നാൽപ്പോലും എനിക്കതൊരു പോരായ്മയായി തോന്നുന്നില്ല.

സുമ:—ചന്ദ്രനെ ഹൃദയംതുറന്നു സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു യുവതിയുണ്ടെങ്കിലോ?

ചന്ദ്ര:—അങ്ങനെ പെട്ടന്നാരും സ്നേഹിച്ചുകളയുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

സുമ:—സ്നേഹിച്ചാൽ?

ചന്ദ്ര:—സ്നേഹിച്ചോട്ടേ, അതിനാരുടേയും വരുതിവേണ്ടല്ലോ.

സുമ:—(വിഷാദത്തോടെ) ഒരു യുവതിക്കും പറയുവാനാവാത്ത ചില വികാരങ്ങൾ... .... അതൊന്നും അങ്ങേയ്ക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുമല്ലല്ലോ. ആശകളുള്ള ഏതൊരു യുവതിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നതാണവയൊക്കെ. അതൊരു തെററാകുമോ ചന്ദ്രാ?

ചന്ദ്ര:—എന്തു തെററാകുമോ എന്ന്?

സുമ:—സ്നേഹിക്കുക ....

ചന്ദ്ര:—എനിക്കും ആഗ്രഹങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ....സ്നേഹവും. ആ സ്നേഹത്തിൽ വിശ്വാസവും പക്ഷെ അതൊന്നും നിലനിന്നില്ല. നീറുന്ന ചില സത്യങ്ങൾ മാത്രം അവശേഷിച്ചു.

സുമ:— (വികാര വിവശയായി) അപ്പോൾ അങ്ങ് ....

ചന്ദ്ര:—അതേ സുമേ എൻേറതല്ലെങ്കിലും, എന്നിൽനിന്നകന്നു പോയെങ്കിലും ഇന്നും ഹൃദയത്തിൻെറ കൊച്ചറയിൽ ഒരു യുവതിയുടെ ചേതോവികാരം അലതല്ലുന്നുണ്ട്. അതൊന്നും പെട്ടന്നങ്ങുതണുത്താറുന്നവയുമല്ല. അതുകൊണ്ട് ....

സുമ:—അതുകൊണ്ട്?

ചന്ദ്ര:—പുതിയ വേദനകൾകൂടി എനിക്കു പകർന്നു തരാതിരിക്കു.

സുമ:—അങ്ങ് എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലേ?

ചന്ദ്ര:—ഞാനെന്തിനു ഭവതിയെ അവിശ്വസിക്കണം!

സുമ:—എങ്കിൽ അങ്ങെന്നെ വെറുക്കുന്നതെന്താണ്?

ചന്ദ്ര:—വെറുക്കപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യൻെറ മനസ്സ് കാലൻെറ ശവക്കോട്ടയ്ക്കു തുല്യമാണ്. എങ്കിലും എനിക്കാരേയും വെറുക്കണമെന്നില്ല.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സുമ:—ചന്ദ്രാ അങ്ങെന്നോട് അല്പമെങ്കിലും കരുണ കാണിക്കൂ.

ചന്ദ്ര:—കരുണയില്ലാത്ത ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽ പിറന്നതാണു ഭവതിയും. ആ കരുണകെട്ടിന്റെ സന്തതിയാണ് ഈ തെണ്ടിയെന്നോർത്തിരുന്നെങ്കിൽ!

സുമ:—എനിക്കിനിയും മറ്റൊരാളുടെ ഹൃദയവേദന കണ്ടു നിൽക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയില്ല. ഞാനങ്ങേയ്ക്കൊരു പ്രതിബന്ധമല്ല.... പക്ഷേ....

ചന്ദ്ര:—പക്ഷേ?

സുമ:—ഇല്ല; ഞാൻ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ വേറൊരു പുരുഷനേയും സ്പർശിക്കുകയില്ല ചന്ദ്രാ .... ഇതുസത്യമാണ്. അങ്ങയ്ക്കിതോർമ്മയിരിക്കട്ടെ.

ചന്ദ്ര:— ജീവിതത്തിൽ നിന്നൊളിച്ചോടിപ്പോകുന്നഎനിക്ക് ഈ മൃദുലവികാരങ്ങളൊന്നും കണ്ടു നിൽക്കുവാൻ നേരമില്ല സുമേ. ഞാൻ പോവുകയാണ്. എങ്കിലും ഭവതിയുടെഅനുഭൂതികൾ എന്നിൽനിന്നും അകന്നുപോവുകയില്ല. ഭവതിക്കു .... നല്ലതുവരട്ടെ (വേദനയോടെ നടന്നുമറയുന്നു)

സുമ:—ചന്ദ്രാ.... ....(സാരിത്തുമ്പിൽ മുഖം അമർത്തി വിങ്ങിവിങ്ങിക്കരയുന്നു).

(കർട്ടൻ.)

(3 -ാം പേജിന്റെ തുടർച്ച)

ടന്നുരുളുന്നു. അയ്യോ! അവൾക്കെന്തു പറ്റി? എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾ കഷ്ടിച്ച് ഒന്നു ചിരിയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ, വിജയിച്ചില്ല. മോഹനെ എന്റെ കൊച്ചു—അവക്ക്ളെ പൂർത്തിയാക്കുവാൻകഴിഞ്ഞില്ല. ആ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു. ഉരുളൽ നിലച്ചു. ശരീരം നിർജ്ജീവമായി. അവൾ പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് അവിടെ കൂടിനിന്നവർക്കു മനസ്സിലായില്ല. പക്ഷെ എനിയ്ക്കു അതു മനസ്സിലായി. ഒരു മാതാവിന്റെ അന്ത്യാഭിലാഷം! എന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഇരുട്ടു കയറി. അനാഥമായ ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ചിത്രം എന്റെ മുൻപിൽ തെളിഞ്ഞു വന്നു. ആ അമ്മ മരിച്ചു. പക്ഷെ, അവളുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെട്ടില്ല. അതുതാനു് അവളുടെ ആത്മാവ് വ്രണപ്പെട്ടുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. അവളുടെ പ്രായമായ മകൾ അവളേയും കാത്തിരിക്കുകയാണ്. അവിരാമവും സാഹസികവുമായ കാത്തിരിപ്പ്.

കാലചക്രം കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വർഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി. കുളിരുനിറഞ്ഞ പ്രഭാതം. ഞാനാകെ മൂടിപ്പുതച്ചു കിടക്കുകയാണ്. "മീനുവേണോയീ....?? പരിചിതമായ മറ്റൊരു ശബ്ദം മുറ്റത്തു കേട്ടു" ഞാൻ പിടഞ്ഞെണീററു മുററത്തു വന്നു. പതിനേഴു വയസ്സു പ്രായംവരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി തലയിൽ മീൻകുട്ടയുമായി നില്ക്കുകയാണ്. ആ ചിരി, ആ കണ്ണുകൾ, ആ ചുണ്ടുകൾ, ആ മുഖം എല്ലാം ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളതല്ലേ? സംശയം തലപൊക്കുന്നു. ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അച്ഛനെവിടെ" സൗന്ദര്യം തികഞ്ഞ ആ മുഖം ഇരുണ്ടു. ആ കവിൾത്തടത്തിൽ കണ്ണുനീർ ഉരുണ്ടുകൂടി. അവൾ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

"അച്ഛൻ കടലീ പോയീററപിന്നെ വന്നില്ല."

അമ്മ? സംശയം വീണ്ടും തലപൊക്കി.

"അച്ഛൻ പോയേപ്പിന്നെ അമ്മ മീൻവിക്കാൻ പോയി. അതുകൊണ്ടാ ഞാനും അമ്മേം കഴിഞ്ഞുകൂടിയതു. ഒരു ദെവസി അമ്മ മീൻ വിക്കാൻ പോയിട്ടു തിരിയെ കണ്ടില്ല."

ഉതിർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളെ ചിറകെട്ടി നിറുത്തുവാനവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ആ കവിൾത്തടങ്ങൾ തുടുത്തു ചുവന്നു. അവൾ അകന്നകന്നു പോകയാണ്. ആ ഭീകരസത്യം എന്നെ അറിയിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമാണോ അവൾ വന്നതു്. അപ്പോൾ ഇവളാണ് ആ വൃദ്ധയുടെകൊച്ചു.... അനാഥയായ അവൾ കപടത നിറഞ്ഞ ഈ ലോകത്തിൽ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവൾ അകന്നകന്നു പോകുന്നു എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വേദന അവശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്. കണ്ണിൽ ഇരുട്ടു കയറുന്നു. ബുദ്ധിക്കു തളർച്ച സംഭവിക്കുന്നു. "മീനു വേണോയീ....?" എന്നെ ആ ശബ്ദം സ്തബ്ധഹൃദയനാക്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

Buy

MURPHY RADIOS
AMZEL RADIOS
PUBLIC ADRESS EQUIPMENTS
REFRIGERATORS

STANDARD BATTERIES
WIRING ACCESSORIES
RADIO SPARES
BATTERY CHARGING EQUIPMENTS

ETC. ETC. ETC.

From

NATARAJAN & SONS

Main Road **Trivandrum**

Phone No. 2045

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Malabros Equipments
FOR EVERY SPORT

THE SUPERIORITY OF OUR EQUIPMENTS
HAD BEEN DEMONSTRATED AND HAVE
ATTAINED NATIONAL LEADERSHIP
IN EQUIPMENT FOR MANY OF
THE NATION'S OUTSTANDING
SPORTS

Suppliers to :—

THE SANTOSH TROPHY TOURNAMENTS
THE NATIONAL VOLLEYBALL TOURNAMENTS

MALABROS SPORTS Co., Trivandrum.

Tel. 3200

RAJAN WATCH Co. (Regd.)

PUTHENCHANTHAI TRIVANDRUM.

(Branch: NAGERCOIL—Opposite Bus-stand)

Authorized Dealers in

SKYMASTER, SKYLINER & LANDMASTER WATCHES

Registered Dealers in: WESTEND WATCHES.

We Supply on Order:

CYMA, ROYCE, FAVRELEUBA, SANDO, OSCO PARROT, TOURIST, BENDEX, MADORINA, DICTATOR & ORLON Watches.

SCIENTIFIC, VERLY, & WESTMINSTER CHIME CLOCKS

TIMEPIECES, VARIETY CHAINS and STRAPS.

SEEMATTI STORES

CHALAI-TRIVANDRUM

PRESENT THEIR BEST COMPLIMENTS OF THE SEASON

Binny's Sanforized Materials are always available AT THE STORES.

ഹോട്ടൽ ടാജ്

പാളയം ജംക്ഷൻ, തിരുവനന്തപുരം.

നിങ്ങൾക്ക് ഹിതകരമായ ഭക്ഷണ
ത്തിനും സൗകര്യമായ താമസത്തിനും
ഞങ്ങളുടെ

ഹോട്ടൽ സന്ദർശിക്കുക.

കുടുംബസഹിതമുള്ള താമസത്തിന്
സർവ്വവിധ സൗകര്യങ്ങളും നിങ്ങൾക്ക്
ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നതാണ്.

പൊതുജനസേവനമാണ്
ഞങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം

'സ്പെഷ്യൽ ടാജ് ബിരിയാണി'

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

TAMIL SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

நாடகம்

S. M. சலீம், II. U. C.

ஆரியம்போல் வழக்கு அழிந்து ஒழிந்து சிதைபாத சீரிளமைத் திறம் வாய்ந்த தமிழ் அன்னையின் நெற்றிப் பட்டம் போன்றன முத்தமிழாம். முத்தமிழாவன இயல், இசை கூத்து என்பன. இவற்றைச் சிலர் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் எனவும் கூறுவர். இயலுக்கும் இசைக்கும் இல்லாத ஒரு தனிச் சிறப்பை யுடையதே நாடகத்தமிழாகும்.

நாடகத் தமிழிலே இயற்றமிழும் இசைத் தமிழும் ஒருங்கே சேர்ந்து விளங்குகின்றன. இயற்றமிழ் ஒரு குறிப்பிட்ட சிலரிடையே தான் சுபஉருவத்தில்உலவுகின்றது. இதுபோலவேதான் இசைத்தமிழும். நாடகத் தமிழோ இசைத் தமிழின் கருத்துக்களை உணர்ச்சிச் சித்திரமாக்கி, மனித உள்ளத்தில் அழியாத ஓவியமாகத் தீட்டிவிடுகின்றது.

பாமர மனிதனுக்கு அவனது பகுத்தறிவிற்கு எட்டும் வகையிலே — நீதியை, நேர்மையை, அன்பை, அருளை, அறத்தை—அவனது மொழியிலெ புகட்டுவதே நாடகம். நாடகத் தமிழிலே இயற்றமிழின் உருவங்கள் உயிர்பெற்று விடுகின்றன. இலக்கியத்தில் காணப்படும், நளனும், தமயந்தியும், அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், கோவலனும், கண்ணகியும், இராமனும், சீதையும், மனோன்மணியும் பாஞ்சாலியும், நாடகத்திலே தோன்றும் போதுதான் நம்மை மெய்மறக்கச் செய்து, நேரிற் கண்டவர் போன்ற இன்ப உணர்ச்சியை அளிக்கின்றனர். நூலிலே பெற்ற இன்பம் நாடகத்திலே உணர்ச்சியாகப் பொங்கி வழிகிறது. சிந்தனைக்கெட்டாத கடவுளை மேடையிலே காணவைத்துப் பார்ப்பவர் மனதில் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றது நாடகம். இப்படியே நாடகத்தைப் பற்றி நாள் முழுதும் பேசிக்கொண்டு போகலாம். இத்தகைய நாடகத்தின் இன்றைய நிலை என்ன? அதன் பழைய நிலை என்ன?

நாடகத்துக்கு நல்ல நடப்பு நடந்தது அக்காலத்திலே 'குரவைக் கூத்துக்களும்' நாடகத்தில் இடம்பெற்றிருந்தன. நாடு செழிக்க வான் பயிர் தழைக்கத் திக்குத் தேவர்களுக்குத் திருவிழா நடத்திய பழந்தமிழர்கள், தங்கள் திருவிழாக்களில் நாடகத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டனர். நாடகத் தமிழ் இப்படிப் பட்ட உயர்ந்த நிலையில் இருந்தது. ஆனால் அவற்றை எல்லாம் புத்தகரூபத்தில் பார்த்தும், கேட்டும் வெட்கித் தலை குனியவேண்டிய நிலை இன்றைய தமிழகத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. காலவெள்ளத்தில் நீந்திக் கரை யேறும் முயற்சி இன்றி அனேக தமிழ்நாட்டு "ஷேக்ஸ்பியர்" களையும், "பெர்னாட் ஷா"க் களையும இழந்துவிட்டாள் நம் தமிழ் அன்னை. அந்தோ! ஈடுசெய்ய முடியாத மறைவு ஏற்பட்டுவிட்டது. அவர்கள் இறக்க அவர்களது கலையும்மண்ணோடுமண்ணாக மாண்டுவிட்டது.

மேலும் அக்காலத்தில் ஒழூக்கநிலையை வகுக்கப் புகுந்த பௌத்தரும் சமணரும் இந்நாடகக் கலையைத் தலை எடுக்க விடாது தாழ்த்திவந்தனர் எனச் சில ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனா. நாடகத்திலே ஒரு குறைவு, நடிப்பவர்களிலே ஒரு களங்கம், இவை யாவும் சேர்ந்து நாடகம் இழிவுற்றது, நடிப்பவர் தாழ்ந்தவர் என்னும் மனப் பான்மை ஏற்பட்டது இப்படி இருக்கும் நிலையிலே நாடகம் வளருவது எப்படி? தலை எடுப்பது எங்ஙனம்?

கலை உணர்ச்சிகொண்டு பாராட்டாத ஒரு கலை எப்படி பண்பாட்டால் ஊறிச் செழிக்கும்? நாடகத்தைக் கலை என்ற பெயரளவில் எடுத்துக் கொள்ள எத்தனை நாட்கள் சென்றன? அண்மையிற்றான் நாடகத்திற்கு மாற்று உயர்ந்தது. மதிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. இத்தகைய ஒரு கலைக்குச் சம்பந்தமுதலியார் அவர்கள் தம் வாழ் நாட்களையே அர்ப்பணித்து விட்டார். அவரைப் பின்பற்றியே T. K. S. சகோதரர்கள் என்று அழைக்கப்படும் தமிழ் அறிஞர்கள் தங்கள் நாடகங்களைப், படக் காட்சிகள் தலைசிறந்து ஓங்கிவரும் இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிலே, வெற்றிமுரசுடன் நடத்திவருகின்றனர். இவை வரவேற்கத் தக்கன. ஆயினும் இத்தகைய கலையை வளர்ப்பதற்கு இன்னும் இவர்களைப் போல் அநேக இளைஞர்கள் முன்வரவேண்டும்.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டிருக்கும் நாம் பாக்கியசாலிகளே. ஆகவே தமிழுக்குச் செய்யும் பணிவிடையில் ஒரு பகுதியை நாடகத் தமிழுக்குச் செலவிடவேண்டும் நம்மிடையே திருவிழாக் காலங்களிலும் வேறு சிறப்பு நிகழும் நாட்களிலும் நடைபெறும் கீழ்த்தரமான நடனங்களையும் ஆபாசக்கேளிக்கைகளையும், ஒழிக்கவேண்டும் அவைகளுக்குச் செலவிடும் பணத்தையும் நேரத்தையும் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் இன்பம் பயக்கக் கூடிய அரிய நாடகங்கள் நடிப்பதில் செலவிடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாடகத் தமிழ் மீண்டும் நம் தமிழகத்தே தனது பழைய உயர்ந்த நிலைமையைப் பெறும்

நாடகக் கலைவாணர்கள் இறந்தபின் அவர்களை 'அமரகவிகள்' எனப் பாராட்டுவதை விடுத்து அவர்கள் காலத்திலேயே அவர்களைப் போற்றவேண்டும் தேடுவார் அற்று மறைந்து கிடக்கும் தமிழ்ச் செல்வங்களாகிய நாடகங்களைப்புது மெருகிட்டு அவைகளை மக்கள் கண்டு களிக்குமாறு அரங்கேற்றவேண்டும். பிறமொழிகளில் இருக்கும் அரிய நாடகநூற்களைத் தமிழில் ஆக்கவேண்டும். அப்போது நாம் நமது கடமையை நம் தமிழ் அன்னைக்குச் செய்தவர்கள் ஆவோம்.

திருமறைத் திரட்டு

S. பென்டால், ii, u. c.

சொல்லியல்பு :

ஏற்ற சமயத்தில் சொன்னவார்த்தை வெள்ளித் தட்டில் வைக்கப்பட்ட பொற் பழங்களுக்குச் சமானம்.

முத்துக்களைப் பார்க்கிலும் ஞானம் மேலானது.

நீதிமானுடைய நாவு சுத்த வெள்ளி.

மேம்பாடான காரியங்களையே பேசுக,

இருதயத்தின் நிறைவால் வாய் பேசும்.

ஞானத்தையும், புத்தியையும், உபதேசத்தையும் வாங்கு, அவைகளை விற்காதே.

கேட்கிறதற்குத் தீவிரமாயும்; பேசுகிறதற்குப் பொறுமையாயும் கோபிக்கிறதற்குத் தாமதமாயும் இருக்கவேண்டும்.

* * * * *

பொருளியல்பு :

பணப்பிரியன் பணத்தினால் திருப்தியடைவதில்லை.

ஏழையாயிருக்கிறான் என்று ஏழையைக் கொள்ளையிடாதே.

பிறனுடைய எல்லைக் கல்லை இடம் மாற்றாதே.

பகிர்ந்து கொடுக்கிறவன் வஞ்சனையில்லாமல் கொடுக்கக்கடவன்.

தானியத்தைப் பதுக்கி வைக்கிறவனை மக்கள் சபிப்பார்.

கள்ளத் தராசு இறைவனுக்கு அருவருப்பானது.

ஏழைக்கு இரங்குகிறவன் இறைவனுக்குக் கடன் கொடுக்கிறான்.

பண ஆசை எல்லாத் தீமைகளுக்கும் வேர்.

வாதுப் பிரியன் பாதகப் பிரியன்.

* * * * *

குணவியல்பு :

அன்பே பெரியது.

செயலில் காட்டாத பக்தி வீண்.

வைராக்கியமும், விரோதமும் பூமியிலிருந்து முளைக்கிறது.

அழிவுக்கு முன்னானது அகந்தை, விழுதலுக்கு முன்னானது மனமேட்டிமை.

மனமகிழ்ச்சி நல்ல ஔஷதம்.

மெதுவான பதில் கோபத்தை மாற்றும்.

* * * * *

செய்கை யியல்பு :

அரசாளச் சிறைச் சாலையிலிருந்து புறப்படுவோருமுண்டு, ராஜாங்கத்தில் பிறந்து ஏழையாவாருமுண்டு.

வாரி இறைத்தும் விருத்தி யடைவாரும் உண்டு. அதிக பிசினித்தனம் பண்ணியும் வறுமையடைவாரும் உண்டு.

உன்னிடம் பொருள் இருக்கையில் அயலானை நோக்கி, "நீ போய்த் திருப்பவா, நாளைக்குத் தருவேன்' என்று சொல்லாதே.

நன்மை செய்யும்படி உனக்குத் திராணியிருக்கும்போது, அதைச் செய்யத் தக்கவர்களுக்குச் செய்யாமல் இராதே.

உன்பகைவன் பசியாயிருந்தால் அவனுக்கு உணவு கொடு; அவன் தாகமாயிருந்தால் பானங்கொடு; தீமையை நன்மையினாலே வெல்.

மனிதன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான்.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

'நீந்தும் தாவரம்'

(Chlamydomonos)

D. Christudhas, IV. B Sc. No. 127

ஒரு கட்டிடம் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டிருப்பதுபோல், நாம் காணும் ஒவ்வொரு பொருளும் அநேகம் 'அறை' (cell) களால் அமைக்கப்பட்டவையாகும். இவ்வறைகள் மிகச் சிறியனவாகையால் பெருக்காடி (microscope) யின் உதவியால் மட்டுமே இவற்றைக் காணமுடியும். ஒவ்வொரு அறையும் வெளியில் ஒரு சுவரும் அதனுள் 'உயிர் நீர்மம்' (protoplasm) என்ற ஒருவகை செறிவு கூடின நீர்மமும் உடையது. மட்டான வெப்பத்தில் இறந்துபோகும் தன்மையும் இந் நீர்மத்திற்கு உண்டு. உயிர் நீர்மம் இறந்துவிட்டால் பொருட்களும் உயிரிழந்துவிடும். ஆகவே உயிர் அடங்கியிருப்பது இவ்வுயிர் நீர்மத்திலாகும். அறையின் வேறொரு பாகம் அதன் நடுவிலுள்ள கருமூலமாகும் (nucleus) இதனுள் அநேகம் 'க்ரோமஸோம்ஸ்' (chromosomes) என்று கூறப்படும் நூல் போன்ற உறுப்புக்கள் உண்டு. இவற்றின் மூலமாகவே அறையின் வேலைகள் ஒழுங்காக நடந்து வருகின்றன. இத்தகைய அறைகளால் ஆக்கப்பட்டவையே, மனிதஉடல், மிருகங்கள், மரஞ்செடி கொடிகள் முதலியவை.

ஆனால் ஒரு அறை மட்டுமே உடைய ஜீவிகளும் ஏராளம் உண்டு. நம் வீட்டுப் பக்கத்திலுள்ள குளத்திலுள்ள ஒரு துளிநீரை எடுத்துப் பெருக்காடியின் உதவியால் சோதனை செய்யும்போது அதனுள் எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான செடிகளையும் புழுக்களையும் காணலாம். 'க்ளேமிடோமானஸ்' (chlamydomonos) ஓர் ஓரறைச் செடியாகும். அது நீரில் நீந்திச் செல்வதைப் பார்த்தால் ஓர் செடியென்று கூறவே முடியாது. ஒரு புழுவென்றே கூறமுடியும்.

இஃது ஒரு முட்டையின் வடிவத்தையுடையது. அதன் கூர்த்த பக்கத்தில் இரண்டு மயிர்போன்ற உறுப்புக்கள் உண்டு. இவற்றிற்கு மயிர் துடுப்புக்கள் (celia) என்று பெயர். இவற்றின் அசைவால்தான் இச்செடி தண்ணீரில் நீந்திச் செல்வது. இதன் உள் அமைப்பு ஓர் அறையின் அமைப்பை ஒத்தது. அன்றியும் மற்றச் செடிகளைப்போல் இதற்கும 'பச்சயம்' உண்டு. அப் பச்சயமே செடிகளுக்கு ஆகாரத்தை மாவு வடிவத்தில் மாற்றிக் கொடுப்பது. சூரிய ஒளியின் உதவியால் கரியையும், மற்ற தாதுப் பொருட்களையும் ஒன்றுசேர்த்து மாவாக மாற்றுகிறது. இச்செடி இவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்ட மாவைக் கோப்பைவடிவமான பச்சையத்தின் ஒரு பாகத்தில் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளும். இச் சேர்வைக்கு 'மாச்சேர்க்கை' (pyrenoid) என்று பெயர்.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

இவ்வித அமைப்புகளுடைய பச்சைபம், உயிர் நீர்மத்தினுள் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. கருமூலம் (nucleus) இதனுள், அறையின் நடுப் பாகத்தில் உள்ளது; செடியின் கூர்த்த பக்கத்தில் மயிர்த் துடிப்புகளுக்குச் சற்றுக் கீழ்ப் பாகத்தில் "கண்" (eye spot) உண்டு. இதன் உதவியால், சூரிய ஒளியின் சக்தியை உணர்ந்துகொள்ளுகிறது. கடுமையான சூரிய ஒளியில் அதிக வெப்பமில்லாத நீரின் அடிவாரத்தில் மறைந்து கொள்ளும். ஆகவே ஒளியின் சக்திக்குத் தகுந்தவாறு நாளின் சமயத்தையும் அறிந்து கொள்ளும் தன்மை இச் செடிக்கு உண்டு போலும்!

தக்க பருவமடைந்ததும இச் செடி இன உற்பத்தி செய்யத் தொடங்குகிறது இச் செடி மூன்றுவழிகளில் உற்பத்திசெய்கிறது. முதலாவது மயிர் துடிப்புகளை இழந்துவிடுகிறது. பின்னர் இதன் கருமூலம் அநேக துண்டுகளாகப் பிரிக்கின்றது. ஒவ்வொரு துண்டும் கொஞ்சம் உயிர் நீர்மத்தால் சுற்றப் படுகிறது. இவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு மயிர்த்துடிப்புக்களை உண்டுபண்ணுகின்றது. தாய்ச் செடியின் சுவரில் ஏற்படும் துவாரம் வழியாக வெளியில் சென்று நீரில் நீந்துகின்றது. இவ்வாறு ஏற்படும் செடிகளுக்கு 'நீந்துஞ் செடிகள்' (zoospores) என்று பெயர். இவை தனிச் செடிகளாக மாறுகின்றன.

இரண்டாம் முறையில் இதன் இரண்டு மடங்கு செடிகள் உற்பத்திசெய்யப்படுகின்றன. சாதாரணமாக 4, 8, 16 என்ற வரிசையிலாகும். இவ்விதம் வெவ்வேறு செடிகளிலிருந்து உற்பத்திசெய்யப்படும் இரண்டு செடிகள் தங்களுக்குள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒன்றாக மாறுகின்றன. இவைகளை 'சேர்வுச் செடிகள்' (gametes) என்று கூறலாம். சேர்க்கைக்கு 'புணர்ச்சி' (conjugation)என்றும் சேர்க்கைப் பொருளுக்கு ஸைகாட் (zygote) என்றும் பெயர். சேர்க்கையின்போது இவை மயிர்த் துடிப்புக்களை இழந்து விடுகின்றன. புதுச் செடிகளாக மாறும்போது 'ஸைகாட்' ஒவ்வொன்றும் நான்காகப் பிரிகின்றது.

மூன்றாவது முறையில், சாதாரணமாகக் குளத்தில் நீர் குறையும்போது இச் செடி ஒரு கட்டிச் சுவரை உண்டுபண்ணி அதனுள் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுகிறது. நீர் வரும் போது பல துண்டுகளாகப் பிரிந்து ஒவ்வொன்றும் தனிச் செடியாக மாறுகின்றது. இந்த ஒரறையினையுடைய நீந்துஞ்செடி, சுத்த நீரில் வசிக்கிறது. நீருக்குப் பச்சைநிறத்தை யளிக்கிறது. இவ்வித ஒரறைச் செடிகளிலிருந்து ஏற்பட்டவையே நாம் இன்று காணும் பெரிய மரங்கள்.

பழமொழியும் புதுமொழியும்
(ஒரு கதம்பம்)

V. திரவிய கேசவதாஸ், ii, u. c.

கண்டால் எடு, கேட்டால் கொடாதே!!
அன்பு மதமே ஆனந்த சமயம்.
மரியாதை என்றால் மாங்காயா? தேங்காயா?
அன்பிலா வாழ்க்கை என்பிலா உடம்பே.
கண்டதைச் சொன்னால் கச்சேரிக்குப் போவாய்!!
சத்துரு மித்துரு தந்தையும் தாயும்?
வோட்டுரிமையை உதறித் தள்ளாதே.
உனக்கெதுவேண்டுமோ பிறர்க்குமதுசெய்.
மண்டியிட்டேனும் மந்திரியாகு!!
தாழ்வு வந்தாலும் சலித்துக் கொள்ளாதே.
காணாதவற்றை 'இல்லை' என்னாதே.
சகத்தில் தாழ்ந்தவன் தான் எனக்கருது.
உள்ளதைச் சொன்னால் ஊருக்குப் பகைவன்.
படித்தபடியே நடக்கப் பழகு.
தனக்குப் போகத் தானம் வேண்டும்!!
இன்பமும் துன்பமும் ஏகமென்றெண்ணு.
கொல்லாதவரே நல்லவர் ஆவர்.
அன்னம் உண்டபின் ஐபமிடலாம்!!
எம்மதியிருப்பினும் நிம்மதி வேண்டும்.
பரீட்சை இல்லாமல் பட்டம் கொடுத்தால்...
'பட்டிக்காட்டான்' என்பதே பட்டம்!!
அலையும் மனத்தை அடக்குவோன் சூரன்.
அன்பாயிரு, ஆனால் அடிமையாகாதே.
பற்றற்றிரு, ஆனால் துறவியாகாதே.

* * * * *

கவிதைகளின் மாற்றம்..

உபாத்தியாயர்:—(தூங்கும் பையனைப் பார்த்து) டேய்!
'ஊக்கமது கைவிடேல்'—சொல்லு.
மாணவன்;—'தூக்கமது கைவிடேல்'.

* * * * *

உழவாளி:—உழுதுண்டுவாழ்வாரே வாழ்வார்
மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.
ஏமாளி:—ஏமாற்றி வாழ்வாரே வாழ்வார்
மற்றெல்லாம்
ஏமாந்து பின்செல் பவர்!
கோமாளி:—'டை' கட்டி வாழ்வாரே வாழ்வர்
மற்றெல்லாம்
கை கட்டிப் பின்செல் பவர்!!

Foot Ball Team 1956-'57

Basket Ball Team 1956-'57

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

OUR N.C.C. UNIT 1956—'57

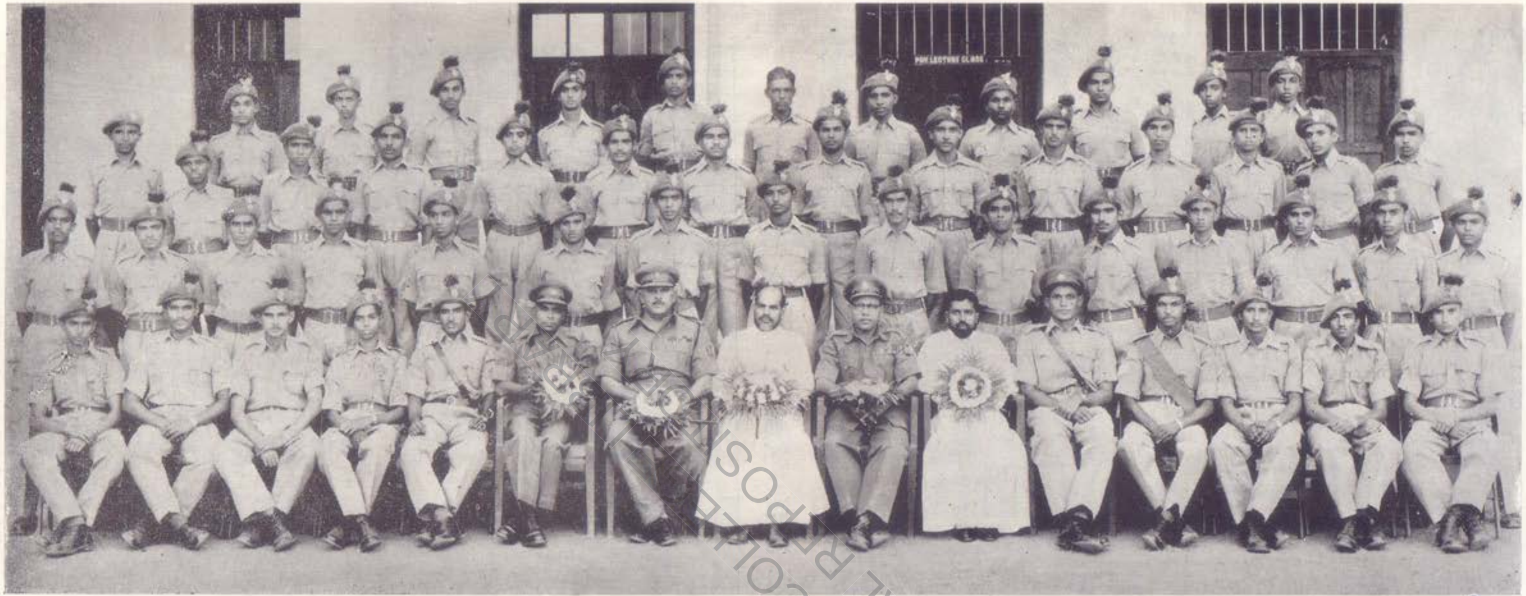

Senior u/o K. Gopalakrishnan Nair of the 1st Kerala Bn. N.C.C.

L/Cpt Pappachan Tharakan

Represented the 16th Circle at the

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

ஈழத்தில் தமிழன்

S. வீரகுலசிங்கம், ii, u. c.

பாவம்! 'கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே முன்தோன்றி மூத்த குடி' என்ற பெருமை அவனுக்கு. சங்கத்தைப் படைத்து அதன் எழிலிலே திளைத்தான் அன்று. ஆனால் இன்று......? மாற்றானின் மனக்கருத்தை அறியாது அவன் விரித்த மாபவலையிலே வீழ்ந்து, தன்னினத்தையே மறந்து நிலையிழந்து திரியும் அவலநிலை. இத்தகைய உன்மத்தனை உலகின் வேறுபாகங்களில் காணமுடியாது.

இலங்கையிலே தமிழன் தோன்றிய காலத்தைக் கணக்கிடமுடியாது தவிக்கின்றனர் வரலாற்று வல்லுநர். அவன் அங்கு வாழும்போது கள்ளத் தோணிமூலம் விஜயனும் அவனது சகாக்களும் கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டில் வந்தனர்? அன்றுமுதல் சங்கிலி அரசன் வரையிலும் சரிநிகர்ச் சமானமாகவே அரசோச்சி வந்தனர் தமிழர். 1815-ம் ஆண்டும் சிங்களவருக்கு அரசனாக இருந்தவன் ஓர் தமிழன் என்று இலங்கைச் சரித்திரம் கூறுகின்றது. இரு சமுதாயத்தாரும் – சிங்களவர்களும் தமிழரும்—சில காலங்களில் மாத்திரம் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தனர். மற்றக் காலங்களில் ஆதிக்க வலுவுள்ளவர் கையே மேலோங்கி இருந்தது. ஆனால் ஐரோப்பியரது காலத்தில் இருவரும் ஒரு கண்ணுடனேயே நோக்கப் பட்டனர். திறமையுள்ளவனுக்கு அரசாங்கத்தில் சேவகம் செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது; தமிழன் முன்னேறினான். பின்னவன் பொறாமைத் தீயால் வெந்தான். சமயம் வரட்டும் என்று காத்திருந்தான். ஆளும் திறமை அற்றவன் இன்று ஆட்பலத்தால் தமிழனை அடிமையாக்க முயலுகின்றான்.

காலம் அறியாக் காலம்தொட்டு இலங்கையில் வதியும் தமிழன் நிலை என்ன? அவனையும் கிரகணம் பிடித்துக் கொண்டது. காடும் புதரும் மண்டிக்கிடந்த நாட்டைப் பாலும் தேனும் பொழியும் நாடாக்கினான். 'முயற்சியில் தலை சிறந்தவன் தமிழன்' என்ற பாராட்டைப் பெற்றவன் தாயகத்தில் சும்மாயிருந்தானா? அன்றி அவன் அப்படி இருந்திருந்தால் இன்று வளம் கொழிக்கும் இலங்கை உருவாகி இருக்குமா? மனிதனுக்கும் மலேரியாவிற்கும் இடையே தோன்றியுள்ள போராட்டத்தின் விளைவே இன்று தோன்றியுள்ள இலங்கையின் பொருளாதாரம். காட்டுவிலங்குகள் பரந்து திரிந்த இடமெல்லாம் மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களுமாகக் காட்சி அளிக்கின்றனவே. இதைப் படைத்த பாட்டாளித் தமிழ்மகனது இல்லம் செல்வத்தால் சிறப்புற்றதா? அதுதான் இல்லை. வறுமையின் கோரப் பிடியிலே சிக்கித்தவிக்கும் நடமாடும் பிணமாகல்லவோ காட்சி அளிக்கின்றான்! அன்று வந்தவர்க்கெல்லாம் வாரி இறைத்தவன் இன்று அடிவருடி முடி தொழும் கேவலநிலையில் இருக்கின்றான். இவ்வளவுதானா? நாடற்றவனாக்கப் பட்டான்! வெள்ளையனின் ஆட்சியிலே பெற்ற பேச்சுரிமை கூட சிங்கள ஆட்சியிலே பறிக்கப் பட்டது. என்ன கோரம்! இலங்கை அரசாங்கத்தின் கண்ணிலே ஒவ்வொரு தமிழனும் சந்தேகப் பிரஜை ஆகக்—கள்ளத் தோணியாகக்—காட்சியளிக்கின்றான்.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ஏறக்குறைய 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் சிங்கள இனம் அஸ்தமித்துவிடுமோ என்று பயந்தபோது, ஓர் தமிழ்த் தாயின் வீரப்புதல்வன் —சேர். பொன்னம்பலம் இராமனாதன்— முதலாவது உலகயுத்தத்தின்போது தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது இங்கிலாந்துசென்று சிங்களச் சகோதரர்களுக்காக வாதாடி அவர்களின் விடுதலையைத் தேடித்தந்தான்; அவ்வீரனின் சந்ததி சிங்களவர்களால் ஒடுக்கப்படுகின்றனர். படிப்படியாகத் தமிழனின் பலத்தைக் குறைப்பதே ஆட்சியாளரின் முக்கிய நோக்கம். அதன் விளைவே பிரஜா உரிமைச் சட்டம். பாதிப் பலம் இழந்தனர். பொன் கொழிக்கும் வளமான தமிழ்ப் பிரதேசமெல்லாம் குடிபேற்றத்திட்டம் என்ற சதித்திட்டத்தின்மூலம் பறிபோகின்றன. சொந்த இடத்திலே சிறுபான்மையினராக ஆக்கப்படுகின்றனர். இவற்றின் எதிரொலியே சென்ற யூன் மாதம் நிகழ்ந்த கல்லோயாக் கலவரம். பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்த இடத்திலேயே பெரும்பான்மையாகக் குடியேற்றப்பட்ட சிங்களவர்களால் தாக்கப்பட்டனர். அந்தோ பரிதாபம்!

ஓர் இனத்தின் எழுச்சியை வகுப்புவாதமாகக் காணுகின்றது, ஆனால் இன வெறி தேசியவாதமாகின்றது இலங்கையிலே. பூட்டிய கதவினுள்ளே பக்கம் படை காவல் புரிய கடற் படை தரைப் படை துப்பாக்கி ஏந்தித் துணைபுரிய 'சிங்களம் மட்டும்' மசோதாபாராளுமன்றத்திலே நிறைவேற்றப்பட்டது. அதே நேரத்தில் தமிழுக்கு இலங்கையில் சவக்குழி தோண்டப் பட்டது. இத்துணை இழிநிலைக்குத் தமிழன் ஒதுக்கப்பட்டான். இல்லை! தள்ளப்பட்டான். காடெல்லாம் நாடாக்கிச் சேறெல்லாம் செந்நெல்வயலாக்கியவனுக்குத் தனக்கென் ஓர் இடம் கிடையாது. அடுத்த நேரக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லை. இதைவிட 'தமிழிலே பேசாதே' என்று வாய்ப் பூட்டு வேறு போடுகின்றனர். பாராண்டத் தமிழினம் இன்று நாதியற்று ஒடுக்கப்பட்ட இழிநிலையில் தலைகவிழ்ந்தவண்ணம் இருக்கின்றது.

இந்நிலையில்தான் ஒரு மெலிந்த குரல் கேட்டது. வரவரப் பெரிதாகித் தவிர்க்கமுடியாத அளவிற்கு வளர்ந்து விட்டது. தன்மானமுள்ள ஒவ்வொரு தமிழனையும் தமிழன் விடுதலைப் போராட்டத்தில் குதிக்குப்படி தூண்டுகின்றது. பொங்கு தமிழர்க்கு இன்னல்விளையின் சங்காரம் நிசமென்று சங்கு முழக்கினர் திருமலை மாநாட்டிலே. இன்று மக்களின் மனத்திலே ஒரு மாற்றம், உள்ளத்திலே துடிதுடிப்பு. ஈழத்திருநாட்டிலே விழிப்புணர்ச்சியும் விறுவிறுப்புப்; என்றுமில்லாத ஆவேசம். தமிழ் மொழியைக் கொலைசெய்யத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் துணியவில்லை—உயிரைக் கொடுத்தும் தமிழ் மொழியைக் காப்போம் என்ற துணிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. தமிழ் இன எழுச்சித்தீ நாடெங்கும் பரவுகின்றது. தமிழருக்கு சமஷ்டி அரசியல் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்றநியாயமான குரலெங்கும் தொனிக்கிறது.

வளரட்டும் தமிழ் உணர்ச்சி! ஓங்கட்டும் பெரு வாழ்வு!! அமையட்டும் சமஷ்டி!!! சிங்களவரும் தமிழரும் தோளோடு தோள் நின்று உறுதுணையாய் வாழும் நாள் விரைவில் வருவதாக.

"தமிழ் அழிந்தால் இனம் அழியும் தன்
மானம் சிதைந்துவிடும், தமிழே எங்கள்
அமிழ்தனைய தனித்தாயே! அறிந்துகொண்
டோம் எழுந்துவிட்டோம் அவலமெல்லாம்
உமிழ்ந்து தள்ளித் தளராமல் உன்னையரியாச
னத்தில் உயர்த்திவைப்போம்,
இமிழ்கடல்சூழ் வையகத்தார் ஏத்திடவே
உரிமைப் போர் இன்றே செய்வோம்."

HINDI SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

राष्ट्र — भाषा

K. M. Johon, Adoor
Junior B. Com No: 173

प्रिय भाईयो ! सबसे पहले मैं आप से यह सवाल पूछना चाहता हूँ कि क्या अपना देश अपनेलिये है या औरों केलिये ? अगर आप का जवाब "औरों के लिए है" तो फिर किसी राष्ट्रभाषा की ज़रूरत नहीं। लेकिन मैं विश्वास करता हूँ कि आप कहेंगे कि अपना देश अपने लिये है। तब हमें एक राष्ट्रभाषा की ज़रूरत बहुत है। हम सब भारत की संतान हैं और हमारी संस्कृति औरों से भिन्न है। एक राष्ट्रभाषा के बिना कोई भी देश उन्नति प्राप्त नहीं कर सकता।

राष्ट्रभाषा तो क्या है और उसका अर्थ क्या है ? एक ही लफ़ज में कहेंगे तो राष्ट्र की भाषा है राष्ट्रभाषा। राष्ट्रभाषा से ही और देशों के लोगों से व्यवहार किया जाता है। भारत तो एक बडा देश है और करीब चालीस करोड लोग यहाँ रहते हैं। यहां कई तरह की भाषायें एवं संस्कृतियाँ हैं। हिन्दी, उर्दू, तमिल, बङ्गाली, मलयालम, संस्कृत, कन्नड आदि उनमें मुख्य हैं। लेकिन ये सब प्रांतीय भाषायें हैं। माने, मलयालम केरल की भाषा है। बङ्गली बङ्गाल की और तमिल मद्रास की। इस प्रकार कई भाषायें होने से एक देश के बारे में औरों को समझना मुश्किल है। कारण है कि अगर हम कोई उर्दू भाषण सुनते तो बिना उर्दू पढे हम कुछ नहीं समझ सकते हैं। किंतु एक राष्ट्र-भाषा होने पर हमें बहुत फ़ायदे मिलते हैं। राष्ट्रभाषा से लोग आपस में अच्छा बर्ताव कर सकते हैं, व्याख्यन समझ सकते हैं और देश के अंदर होनेवाले समाचारों का ज्ञान भी प्राप्त कर सकते हैं। इसलिए राष्ट्रभाषा सब लोगों की एक ही भाषा है। इतना कहने पर मैं नहीं सोचता हूँ कि और भाषायें हमारी नहीं या उन्हें पढ़ने की आवश्यकता नहीं। वे भी हमारी हैं और उन्हें पढ़ना अच्छी बात है। किंतु राष्ट्रभाषा और प्रांतीय भाषाओं में कुछ फ़रक है और यही है राष्ट्रभाषा की विशेषता।

अब हमको देखना है कि राष्ट्रभाषा क्या है। क्या राष्ट्रभाषा के न होने से कोई नष्ट है या नहीं ? ज़रूर, सौ बार नष्ट है। पहले पहल एक राष्ट्रभाषा की कमी से देश के लोग भिन्न भिन्न हो जाते हैं। आपस के बर्ताव के अभाव से लोग बडे न बन सकते। राष्ट्रभाषा के बिना देश के लोगों का आपस में व्यवहार करना मुश्किल है। अगर कोई आदर्श पुरुष हमारे यहां आकर किसी अज्ञात भाषा में व्याख्यान देते तो हम कुछ न समझ सकते। चाहे कोई दुर्दशा कहीं आ पडे तो एक प्रांतीय भाषा में उसका विवरण देने से सब लोग उसे नहीं समझ सकते। बडे बडे लोगों के साथ व्यवहार एवं बातचीत करने से लोग अच्छे बन जाते हैं। मगर एक राष्ट्रभाषा के अलावा हम देश के भिन्न भिन्न लोगों से व्यवहार नहीं कर सकते। अलग अलग देशों में होनेवाली घटनायें, खबरें वगैरह के बारे में लोग अच्छी

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

तरह जान न सकते। एक तीसरा नष्ट यह है कि राष्ट्रभाषा के बिना हम भारत की संस्कृति की उन्नति न कर सकते। अगर हमारी संस्कृति एक अविकसित फूल के समान रहेगी तो हम दूसरों को कुछ न दे सकते। अपनी संस्कृति की उन्नति करके उससे औरों को अच्छा रास्ता दिखाना हमारा कर्तव्य है। हमें अपने देश के राष्ट्रीय, सामूहिक, आर्थिक, सांस्कारिक वगैरह मामलों में ज्ञान प्राप्त करना चाहिये और हमारे जीवन की अज्ञता को दूर भी करना चाहिये। इन्हें न समझने से लोग औरों का आदर–सत्कार न कर सकते और एक दूसरे से प्रेम न कर सकते। आपस में प्यार एवं अच्छा बर्ताव न करने से लोग शत्रु बन जाते हैं और आखिर झगडा भी करने लगते हैं। जब आपस में झगडा शुरू होती है तब देश की उन्नति न हो सकती। आपस में लडाई होने का फल यह है कि हम औरों के हाथ में पडते हैं और हमें कई प्रकार के नष्ट भी सहने पडते हैं।

राष्ट्रभाषा से क्या क्या लाभ या फायदे हैं? राष्ट्रभाषा की कमी से जो कुछ नष्ट हैं वे सब उसके आविर्भाव से लाभ बन जाते हैं। सबसे पहले हम आपस में बातचीत कर सकते हैं, व्यवहार कर सकते हैं और अपने मन को प्रफुल्लित कर सकते हैं। एक दूसरे को अच्छी तरह समझ सकते हैं और उनमें प्यार और ममता बढ़ने लगती है। आपस में होनेवाली भिन्नता और गलतों की दूरी हम कर सकते हैं और खुश भी हो सकते हैं। यही नहीं औरों से प्यार करना और औरों की संस्कृति का अध्ययन करना तथा अपने मनबहलाव एवं विकास करना हमें आसान हो जाते हैं। अगर आदमी एक चिडिया की तरह एक पञ्जर में रहता है तो वह संकुचित मन का होता है और क्रमशः वह दूसरों का घृणा-पात्र बनता भी है। लेकिन औरों की राय और आदर्शों का अनुकरण करने से वह बडा बन सकता है। देश की संस्कृति बढ़ाना एक अच्छी बात है। गलतियाँ दूर हो जाती है और लोग श्रेष्ठ बन जाते हैं। सारांश यह है कि हम ज्ञानी, अच्छे बडे एवं आदरणीय बन सकते हैं। औरों से प्रेम करना मानव का धर्म है।

ऊपर कही हुई बातों के प्रकाश में हम विचार करें तो ज़रूर समझ जावेंगे कि एक राष्ट्रभाषा की ज़रूरत है। अखबारों के द्वारा देश के कई भागों में चलनेवाली घटनाओं के विवरण हमें मिलते हैं। लेकिन यह भी एक राष्ट्रभाषा की सहायता से सुगम बन जाता है। औरों की सेवा, ज्ञान की प्राप्ति तथा देश की एकता वगैरह बातें एक राष्ट्र – भाषा की सहायता से लोग कर सकते हैं। हर एक देश को अपनी ही एक राष्ट्रभाषा होनी चाहिये और यह तो अभिमान की बात है। विदेशी भाषा के आश्रित रहना लज्जा की बात है। हमें एक कान्स्टिट्यूशन की ज़रूरत जितनी है उससे कम नहीं एक राष्ट्र – भाषा की आवश्यकता।

आज हम स्वतन्त्र हैं। इसलिये हमें एक राष्ट्रभाषा की आवश्यकता बहुत बढ़ गयी है। देश के अंदर उठनेवाले प्रश्नों को विविध प्रांतों के सामने रख कर चर्चा करना है और उसका फैसला भी करना है। यह तो राष्ट्र-भाषा के बिना असंभव है। उदाहरण के लिए, चाहे भारत में एक कठिन राष्ट्रीय या आर्थिक समस्या आ पडती है। उसका परिहार एक या दो व्यक्तियों से न हो सकता है।

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

इसलिये राष्ट्र के नेताओं की सहायता से प्रश्न का हल करना है और कठिनायी की दूरी करनी है। लेकिन हर एक नेता केवल अपनी ही भाषा में समस्या की चर्चा करने आते तो कोई लाभ न होगा और केवल निराशा ही उसका फल होगा। इस प्रकार राष्ट्र की भिन्नताओं का मिटाना राष्ट्रभाषा से ही संभव है। लोग खुशी से रह सकते हैं। इसलिये विविध प्रकार से हम विचार करते है तो हम समझ सकते हैं कि हमें एक राष्ट्रभाषा की अवश्य आवश्यकता है और जो इसके विरुद्ध काम करता है वह देश का दुश्मन है और अपना एवं औरों का क्षेमाकांक्षी नहीं।

और एक बात है। राष्ट्रभाषा के पद पर शोभित होने की योग्यता किस में है। जवाब तो आसान नहीं क्योंकि एक राष्ट्रभाषा को चुन लेने में आवश्यक कुछ बातों पर ध्यान देना चाहिये। जब यह प्रश्न आ गया तब हर एक प्रांत के लोग अपनी अपनी भाषाओं को चुनलेने में जागृत थे। लेकिन अंत में हमारे नेताओं ने एक फैसला किया और यह फैसला बहुत से लोगों की इच्छा के अनुसार था। उन्होंने हिन्दी को भारत की राष्ट्रभाषा के स्थान पर सुशोभित करने का निश्चय किया। आज बहुत से लोग इस फैसले पर खुश हो गये हैं। हिन्दी की राष्ट्राभाषा बनने की कुछ योग्यतायें हैं। पहले पहल यह भाषा आसानी से लोग पढ़ सकते हैं। इसकी लिपि और साहित्य आदि पढ़ने में बडी कठिनाई नहीं। हिन्दी तो नाना प्रकार से विकसित और श्रेष्ठ नहीं, ऐसा कुछ लोग कहते हैं। लेकिन उसकी कोई पर्वाह नहीं करनी चाहिये। क्योंकि वर्षों की कोशिश से हर एक बात श्रेष्ठ एवं महत्व की बन जाती है। हिन्दी की श्रेष्ठता आज बहुत बढ़ गयी है। कुछ साल के अंदर वह आज की अंग्रेज़ी का स्थान प्राप्त कर लेगी। इसलिए हम सब को हिन्दी पढ़नी चाहिये। हमें हिन्दी साहित्य को संपुष्ट करना चाहिये, इसके कवि, लेखक, इतिहासकार आदि का प्रोत्साहन भी करना चाहिये। एक राष्ट्र का ऐश्वर्य उसकी राष्ट्रभाषा पर स्थित है। इसलिये हमें हिन्दी की या राष्ट्रभाषा की उन्नति करनी चाहिये और भारत के हर देश में एक बडा स्थान प्राप्त कराना भी। भारत हमारा है और हिन्दी हमारी है, इसे मत भूलो।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

विश्वशान्ति के परिश्रम में भारत का स्थान

S. R. SUBRAMONIAN
IV B. Com. 207

यह तो एक "शक्ति युग" है। जो काम हज़ारों मनुष्यों से किया जाता था, वह पल भर में मशीनों से किया जाता है। नयी ईज़ादों से ही यह साध्य हो गया है। लेकिन, फायदे दिलानेवाले आविष्कारों के साथ-साथ ही मनुष्य गण का ही उन्मूल नाश करनेवाले मारकायुधों का भी आविष्कार हो चुका है। आटम बम व हैड्रजन बम सारी दुनियाँ का कुछ ही देर में नाश कर सकते हैं। इसके फलस्वरूप राष्ट्रों के बीच स्पर्धा भी पैदा हुई। एक राष्ट्र को दूसरे से "बडप्पन" का भाव उत्पन्न हुआ। दूसरे की भलाई और सुवर्ण-काल को निहारकर एक राष्ट्र ईर्ष्या करने लगा। इस प्रकार कई देश ज़्यादा-से-ज़्यादा मारकायुध पैदा करने लगे। युद्ध की भीति सारे मनुष्यवर्ग के मन में घुस गयी। आखिर तो, दो महायुद्ध हम लड चुके हैं। रूस, अमेरिका, ब्रिटन, जरमनी आदि महाशक्तियाँ अपनी अपनी सैनिक शिक्षा व औज़ार बढाती ही रहीं। न जाने कब एक देश के तैयार किये हैड्रजन बम दूसरे के देश में गिरे। ये उनके सिर पर मँडराते ही रहते हैं और संदर्भ मिले तो उनका सर्वनाश !

लेकिन हमारे उपराष्ट्रपति डा० राधाकृष्ण का कहना है कि ऊपर कही हुई बातों में पूरब और पश्चिम के देशों में स्वर्ग-पाताल का अंतर है। पूरब के देश हमेशा एक तत्वज्ञान के पथ पर ही चलते हैं। उन्हें एक राष्ट्र को जीतकर, और वह भी वहां की जनता का रक्तपात करके, उस पर अधिकार जमाने की आशा कभी नहीं पैदा हुई है। पूरब के देश, सदा धार्मिक चिंता से प्रवृत्त हैं और इन पूरब के देशों में हमारे भारत को अग्रगण्य मानने का कारण भी हैं।

पहले लोकमहायुद्ध से निकले दुष्फलों के कारण सारी महाशक्तियों ने यह समझा कि दुनियाँ की शान्ति कायम रखने केलिये एक स्थिर संस्था की ज़रूरत है। उसके फलस्वरूप "लीग आफ नेशन्स" यानी राष्ट्रों की एक संस्था का आविर्भाव हुआ। पर यह बहुत दिन कायम नहीं रही। दूसरे लोक महायुद्ध का भी आरम्भ हुआ। कई शहर नष्ट किये गये, कई राष्ट्रों की जनसंख्या घटायी गयी, और कई देशों के देशीय धन में कमी हुई। एक बार नेताओं ने आलोचनायें की और सन् १९४५, अक्तूबर २४ को "युनैटड नेशनस आरगनैसेशन" (United Nations Organisation) या "ऐक्य-राष्ट्र संघ" का श्रीगणेश हुआ। अब वही प्रवर्तन कर रहा है। तो भी, विश्वशान्ति के लिये भारत जो भाग लेता रहा है, वह शायद दूसरा कोई राष्ट्र नहीं लेता है और नहीं लिया है।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

शुरू में तो अंतर्राष्ट्रीय समस्याओं में, भारत किसी एक पक्ष में न होके तटस्थ (Neutral) ही रहा। लेकिन जब समस्यायें जटिल और कठिन बन गयीं तो भारत अपने "शान्ति के आयुध" का प्रयोग करने लगा। जब हम भारत कहते हैं, तो हमारे प्रधान मन्त्रि "शान्ति का दूत" श्री नेहरू जी का ही अनुस्मरण करें।

जिस शान्ति और अहिंसा के पथ पर गांधीजी चले, उसी पथ पर चलकर शान्ति के दीपक को एक राष्ट्र से दूसरे राष्ट्र ले चलनेवाले हमारे प्रधानमन्त्रि शन्तिप्रिय श्री जवाहरलाल नेहरू ने राष्ट्रों की मित्रता और निरुपद्रवता के लिये जिन सेवाओं और तत्वों के आसूत्रण किये, वे दुनियाँ के इतिहास में सुवर्णाक्षरों में लिखे जाने योग्य हैं। जब राष्ट्रों के बीच स्पर्धा बढने लगी, तो नेहरू चुप बैठ न सके। रूस और अमेरिका के बीच होनेवाले 'शीतयुद्ध' (cold wars) को रोकने केलिये उन्होंने परिश्रम शुरू किये। सभी राष्ट्रों में समता, मित्रता और निर्भयता पैदा करने के लिये उन्होंने ही पाँचशीलों या तत्वों का आसूत्रण किया, जो "पञ्चशील" (Panch Shila) नाम से प्रसिद्ध हो चुका है। वे हैं:—

१. एक राष्ट्र दूसरे राष्ट्रों के अंतर्देशीय समस्याओं में भाग न ले। (Non interference with other nations' internal affairs)

२. एक राष्ट्र दूसरे राष्ट्र पर चढाई न करे। (Non aggression)

३. एक राष्ट्र दूसरे की सहायता करे। (mutual help)

४. एक राष्ट्र दूसरे राष्ट्र की सीमाओं पर झगडा न करे।

(mutual respect for territorial integrity and soverignity)

५. सभी राष्ट्र समाधानपूर्वक मिलकर विश्व शांति में भाग लें।

(Peaceful co-existence)

इन पाँच तत्वों से प्रसिद्ध 'पँच शील' पर चीन के मंत्रि चौ-इन-लाई से पहले पहल दस्तखत किया गया। विश्वशाँति के लिये यह पंच-शील पथ प्रदर्शक बन चुका है।

हमारे प्रधान मंत्रि ने रूस जाकर, वहां की जनता को हमारी मित्रता का संदेश दिया। उसी प्रकार वहाँ के प्रधान मंत्रि बुलगानिन और कम्यूनिस्ट पार्टि के नेता 'निखिता क्रुष्चेव' भी यहाँ आये तो 'हिन्दी-रूसी भाई भाई' के नारे सुनायी पडने लगा।

उसके बाद, नेहरूजी अमेरिका भी पहुँचे हैं। आशा है, वहाँ के प्रधान मंत्रि भी भारत आयेंगे। इस प्रकार वहाँ की मित्रता भी सुदृढ की गयी।

भारत को विश्वशांति का परिश्रम नया नहीं है। यह तो ज्ञानी गौतम बुद्ध का जन्मदेश है। बादशाह अशोक के काल में ही, कई बुद्ध भिक्षु शांति का दीप जलाके दुनियाँ के नाना भागों में गये हैं। शांति के परिश्रम राजा अशोक ने खूब किये हैं। यह गलत नहीं होगा कि नेहरू 'आधुनिक अशोक' है।

निस्संदेह भारत विश्वशांति के परिश्रम में एक मुख्य स्थान ले चुका है। नेहरू जी के परिश्रमों से शत्रु राष्ट्रों में भी मित्रता फैल चुकी है और जो कुछ शत्रुता कायम है भविष्य में वह भी गायब हो जायगी।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

॥ डाक्टर आर० ए० जप्पान ॥

(S. SASIKUMARAN NAIR, IV U. C.)

रेलवे स्टेशन पहुँचने पर मैंने देखा कि गाडी स्टार्ट करने के लिये और कुछ मिनिट बाकी है। मैं पिताजी की एक चिट्टी के अनुसार घर जानेवाला था। रुपये रखने के लिये एक 'पर्स' और दो तीन किताबों के सिवा मेरे पास और कोई चीज़ नहीं थी। टिकेट लेकर मैं ने प्लैटफारम पर पैर रखा तो देखा कि वहाँ हलचल हो रही है। वहाँ भीड की कमी भी नहीं थी। मैं किसी तरह गाडी के पास पहुँचा और उस में घुस बैठा।

मैं खिडकी के पास बैठा था। इसलिये मैं बाहर के दृश्य आसानी से देख सकता था। समय बीत गया। ड्योढिदार ने गाडी के खाना होने की सूचना दी। भीड होने लगी। कुछ लोग अपने दोस्तों को 'फेरवेल' देते थे और कुछ लोग इधर उधर घूम कर सौन्दर्य की प्यास बुझाते थे। यह कोलाहल कुछ देर तक रहा। आखिर गाडी का हरा झंडा हवा में फहराने लगा। गाडी की सीटी सुन पडी और वह आगे बढ़ने लगी।

सबेरे का समय था। प्रकृति सुषुप्ति से विमुक्त होकर जागृति में आने लगी। चिडियों का मधुर संगीत इधर उधर सुन पडता था। नव विकसित फूल मस्त हवा के साथ नृत्य करने लगे। इस खूबसूरत प्रकृति को देखने के लिये, पूरब की शैलमाला के बीच से सूरज धीरे धीरे ऊँचे आने लगा। सुन्दर सूरज को देखकर फूल लज्जित हो मन्द हवा की सहायता से पत्तों के बीच में गायब होते थे और प्रत्यक्ष भी। ऐसा सुन्दर दृश्य मैं ने कभी नहीं देखा था। गाडी का 'खटखट' शब्द चिडियों के मधुर संगीत के बीच में, नृत्य के साथ पायल का 'झनक' शब्द सा मालूम पड़ता था।

मेरे डिब्बे में, मैं और एक यात्री के सिवा कोई भी नहीं था। वह आदमी भी मेरे अपरिचित था। गाडी बहुत तेज़ी से चलने लगी। वह पास के पेड-पौधों को पीछे करते

सूयज़ और हंगरी की जटिल समस्याओं का भारत ने समाधानपूर्वक हल कर दिया। नेहरूजी से सूयज़ कनाल के संरक्षण के लिये एक समिति का आरंभ करने की सलाह दी गयी। इस प्रकार एक बडी लडाई रोक दी गयी। हंगरी में भी रूस के अधिकार का नेहरू ने विरोध किया। एतियोपिया के चक्रवर्ति और युगोस्लेविया के राष्ट्रपति टिटो के संदर्शन भी भारत की मित्रतापूर्ण दृष्टि से ही हैं।

हिन्दुस्तान समाधानप्रिय है और इसके प्रधान मंत्री भी। जब तक भारत, अंताराष्ट्रीय समस्याओं में शांति की ज्योति फैलाता रहता है, तब तक (ज़रूर वह सदा के लिये करता रहेगा) विश्वशांति के लिये कोई संदेह नहीं। भारत, सचमुच सारे राष्ट्रों के लिये एक मार्गदर्शी बन चुका है।

....

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

समय ऐसा मालूम होता था कि दूर के पेड - पौधे हमारे साथ चलते है।

समय बीत गया। गाडी दूसरे स्टेशन पहुँची। वहां एक बडी भीड गाडी की प्रतीक्षा करते रहती थी। गाडी के आने से स्टेशन जोशीला मालूम पडता था। मेरे डिब्बे में भी बहुत लोग आ बैठे। एक युवक मेरे पास ही बैठा। उसके वेश - विधान आदि नये फैशन के थे और उसके कपडे बहुत कीमती। एक तरह की अच्छी महक वहां फैल गयी। मुझे एक झलक से ही मालूम हुआ कि वह एक धनी आदमी है।

वह नौजवान मेरा परिचित होने के लिये उत्सुक था। क्योंकि हमारे डिब्बे में, मैं और उसके सिवा एक ही यात्री था। कुछ देर बाद उस युवक ने मुझसे पूछा — "आप कहाँ जाते हैं"?

"घर को। पिताजी से मिलने के लिये"।

एक सांस में, मैं ने उत्तर दिया।

"आप का नाम"? युवक ने पूछा।

"शैलेंद्र।" मैं ने कहा।

इस समय डिब्बे की दूसरी ओर से किसी ने पुकारा — "मिठाई ! दो पुडियाँ, एक आना"।

वह एक छोटे बालक की अवाज थी। वह गाडी के डिब्बे में जाकर मिठाईयाँ बेचता था। युवक ने बालक को बुलाया और दो आने की मिठाईयाँ खरीदी। उन्होंने मुझे भी मिठाईयाँ खिलायीं। मैं उसकी हितैषिता पर प्रसन्न हुआ और उस का नाम भी पूछा।

"मनुदास" उसने कहा।

"कहाँ जाते हैं, आप"?

"क्वयिलोण। एक पुराने दोस्त से मिलने"।

"शायद, आपने सुना होगा, उनका नाम"। मनुदास फिर कहने लगे। "वे एक मशहूर डाक्टर हैं। डाक्टर आर० ए० जप्पान के नाम से सब लोग परिचित हैं"।

क्या है, वह "नाम"? मैंने बीच में पूछा।

"डाक्टर आर० ए० जप्पान" मनुदास ने किसी भावभेद के बिना कहा।

डाक्टर आर० ए० जप्पान! — वह नाम मेरेलिए बिलकुल अपरिचित था। मुझे सोचते देखकर मनुदास ने कहा - परन्तु वे यहाँ नहीं थे। मलया के लोगों को इन की होशियारी पर पूरा विश्वास है।

चुपचाप बैठकर मैंने डाक्टर अर० ए० जप्पान की कहानी ध्यान से सुनी।

इतने में गाडी "काप्पिल" स्टेशन पहुँची। काप्पिल एक छोटा सा स्टेशन है। वहाँ गाडी बहुत देर नहीं रुकी। वहाँ यात्री लोग भी बहुत कम थे। दो मिनट के बाद गाडी वहाँ से जाने लगी। मनुदास ने अपनी कहानी फिर शुरू की।

"मलया में डाक्टर जप्पान ने बहुत लोगों को मृत्यु के मुँह से बचाया था। इनकी होशियारी पर संतुष्ट होकर मलयन सरकार ने। उन्हें पुरस्कार भी दे दिया"। उसने फिर कहा—

मैं उस की कहानी सुनने केलिये बडा उत्सुक था। मनुदास यह समझ कर कहने लगा — "लेकिन अब उन्होंने अपना स्वदेश

लौट आना चाहा।" मलयन सरकार ने पहले उसे रोका और आखिर उन्हें अनुमति दी। वे आगे चलकर यहाँ ही रहना चाहते हैं। यहाँ एक आतुरालय भी चलाना चाहते हैं"।

मनुदास का भाषण इतना मधुर था कि समय शीघ्रगति से चलने लगा और गाडी क्वयिलोण पहुँची। मनुदास को यहां उतरना था। इसलिये उसने अपने सब सामान लेकर गाडी छोडी।

प्लाटफोरम पर खडे हुए, मेरी ओर देख कर उन्होंने कहा—"नमस्ते"!

"नमस्ते" मैं ने भी उसी स्वर में कहा।

मनुदास का वियोग मेरेलिये पसंद की बात नहीं थी। क्योंकि मुझ से बातें करने केलिये कोई भी नहीं था, वहाँ। जो उस डिब्बे में बैठे थे, वे मुझ से बातचीत करने केलिए उत्सुक भी नहीं मालूम पडता था।

कुछ देर गाडी स्टेशन पर रुकी। मेरेलिये समय धीरे धीरे चलता था। इसलिये मैं बाहर का तमाशा देखते बैठा।

समय बीत गया। ड्योढिदार ने सीटी बजायी और गाडी आगे बढने लगी। मैंने खिडकी से बाहर देख रहा था। मुझे डाक्टर के नाम की याद आयी। "आर० ए० जप्पान" — वह नाम मेरेलिये सोलह आने अपरिचित था। लेकिन डाक्टर की बात को मैंने माना।

गाडी तेज़ी से चल रही थी। प्रकृति कुहरा का कम्बल छोड कर जोशीला बन गयी। सूरज भी अग्नि गोल की तरह सह्याद्रि के ऊपर चमकने लगा। लेकिन वह नाम — आर० ए० जप्पान — मेरे मन में गूँज उठता था। मैं ने उनके बारे में सोचकर समय बिताया। परन्तु एक आवाज़ ने मुझे अपने मनोराज्य से अलग कर दिया।

"टिकेट दो" यह थी, वह आवाज़।

मेरे सामने 'टिकट एक्सामिनेर' खडा था। लेकिन मेरेलिये घबराने की बात नहीं थी, क्योंकि मैंने टिकेट अपने 'पर्स' में रखा था। मैंने टिकेट उठाने केलिए गर्व से हाथ आगे बढाया तो देखा — पर्स वहाँ नहीं था!

मेरे मन में अचानक मनुदास और डाक्डर आर० ए० जप्पान की याद आयी।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

॥ हमारी राष्ट्र - भाषा ॥

C. K. MATHEW,
IV B. A.

किसे राष्ट्र भाषा कहते हैं? राष्ट्रभाषा से अभिप्राय किसी देश की उस भाषा से है जो संपूर्ण देश से संबन्धित कार्यवाहियों का माध्यम हो और जिस में उस राज्य के अंताराष्ट्रीय व्यवहारों का साहित्य सुरक्षित हो। राष्ट्रभाषा को स्थापित करने का उद्देश्य यह नहीं कि प्रांतीय भाषाएं नष्ट हो जायँ। प्रांतीय भाषा और राष्ट्र भाषा दोनों का क्षेत्र पृथक पृथक है। राष्ट्रभाषा का संबध संपूर्ण राज्य से है। प्रांतीय भाषा का संबध एक प्रांत से है।

हर एक राज्य के लिये एक राष्ट्रभाषा की ज़रूरत है। भारत जैसे बृहत राज्य के लिए एक राष्ट्रभाषा की बडी ज़रूरत है। उसका अभाव अत्यंत शोचनीय और हानिकारक है। राष्ट्रभाषा के अभाव के कारण कई प्रकार के दोष एक राष्ट्र में हम देख सकते हैं। संभव है कि एक प्रांत की भाषा दूसरे प्रांतों की भाषा नहीं। इसलिए एक राष्ट्रभाषा की ज़रूरत पडती है। भिन्न भिन्न प्रांतों का पारस्परिक संबध बिना एक राष्ट्रभाषा के अच्छीतरह नहीं होता। एक प्रांत के निवासी दूसरे एक प्रांत के निवासियों से आशय विनिमय नहीं कर सकते। लेकिन जब संपूर्ण देश के लिए एक सामान्य भाषा है तो भिन्न भिन्न प्रांतों में रहनेवाले आपस में भाव और विचार विनिमय कर सकते हैं। आज हम को भारत की उन्नति के लिए बडी कोशिश करनी चाहिए। एक शोभन भारत का निर्माण संपूर्ण देश के लिए एक सामान्य भाषा के बिना नहीं हो सकता।

किसी भाषा को राष्ट्र भाषा बनाने के लिये कुछ विशेषताएं उस में होनी चाहिये। उसे बोलनेवालों की संख्या अधिक होनी चाहिए। उसे प्राचीनता का गौरव होना चाहिए। वह भाषा सरल हो। वह राज्य की सभ्यता और संस्कृति से संबंध रखनेवाली हो और उस की लिपि सरल और दोष रहित हो। ये पांच बातें जिस भाषा में हैं वही राष्ट्रभाषा के पद पर सुशोभित होने योग्य है।

थोडा विचार करने पर हम समझ सकते हैं कि भारत के लिये हिन्दी ही राष्ट्रभाषा बनने योग्य है क्योंकि उस में ये पाँच विशेषताएँ हम देख सकते हैं।

भारत के आधे से ज़्यादा लोग हिन्दी भाषा बोलते हैं। वह एक प्रांत के या एक प्रदेश के अंदर बंधी हुयी नहीं। भारत के एक कोने से लेकर दूसरे कोने तक उसका थोडा बहुत अधिकार जमा हुआ है। दूसरी बात यह है कि हिन्दी पढना बडी मुश्किल की बात नहीं। यह देखा गया है कि विदेश से आनेवाले कुछ ही समय के अंदर टूटी फूटी हिन्दी बोलना सीख लेते हैं। विदेशियों की बात यह है तो हमारे देश में रहनेवालों केलिये हिन्दी एक आसान भाषा होनी चाहि ये। इसलिए सरलता का गुण भी हम हिन्दी में देख सकते हैं।

प्राचीनता का गौरव हिन्दी भाषा का और एक गुण है। उसका जन्म विक्रम की

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ग्यारहवीं शताब्दी में हुआ। आज जन-साधारण की सेवा करते हुये उसे ९०० वर्ष व्यतीत हुये हैं। हिन्दी साहित्य पुरानी भारतीय संस्कृति का अक्षय भण्डार है। भारत संस्कार के चित्र खींचनेवाले बडे बडे ग्रन्थ—भागवत, रामायण, महाभारत आदि हिन्दी में अनुवादित हो गये हैं। भारत की संस्कृति दिखानेवाले कई मौलिक ग्रन्थ भी हिन्दी में लिखे गये हैं। उदाहरण केलिए "पृथ्वीराजरासो" हम ले सकते हैं। शरणागत की रक्षा का बडा महत्व भारत में होता था। यह महत्वपूर्ण बात हम इस ग्रन्थ में देखते हैं। तुलसीदास का "रामचरित मानस" हिन्दू सभ्यता का भण्डार है। भारतीय धर्म, राष्ट्रीयता, पिता-पुत्र-बन्ध आदि विषयों पर तुलसीदास ने जो चित्र खींचे हैं वे सब भारतीय संस्कृति से निकटतम संबन्ध रखनेवाले हैं।

हिन्दी भाषा की लिपि देवनागरी शुद्ध और दोष रहित है। लेकिन रोमन और उर्दू लिपि दोनों दोष पूर्ण हैं।

इन सब विशेषताओं के होते हुए भी हिन्दी को राष्ट्र भाषा बनाने से कुछ लोग खलते हैं। मुसलमान लोग उर्दू को राष्ट्रभाषा बनाना चाहते हैं। इसका कोई आधार नहीं। सांप्रदायिकता के आधार पर वे विवाद करते हैं। दक्षिण भारत के लोग हिन्दी को स्वीकार करने में सन्तुष्ट नहीं। कुछ लोग कहते हैं कि अंग्रेज़ी को राष्ट्रभाषा का पद देना चाहिये। लेकिन इस वाद में भी कोई अर्थ नहीं। तमिल, गुजराती, बङ्गाली या अन्य कोई भाषा भी भारत की राष्ट्रभाषा के पद में सुशोभित होने योग्य नहीं। एक राष्ट्र की सामान्य भाषा बनने के लिये एक भाषा की कई विशेषताएँ होनी चाहिये। इस दृष्टि से देखने पर हम समझ सकते हैं कि राष्ट्रभाषा हिन्दी ही होनी चाहिये। और किसी भाषा में राष्ट्रभाषा बन जाने की विशेषताएँ नहीं दिखाई पडतीं। अंग्रेज़ी एक विदेशी भाषा है और दूसरी भाषाएँ—राजस्तानी, तमिल, बङ्गली—प्रांतीय हैं। ये प्रांतीय भाषाएँ देश के सब लोग नहीं जानते।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY